

Bogdanov, A.
Chervona zoria

PG
3476
B573C49
1922
c.1
ROBA

А. БОГДАНОВ
ЧЕРВОНА ЗОРЯ

ПЕРЕКЛАД
ОСТ. НИТКА

КОСМОС

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by

PETER KRAWCHUK

А. БОГДАНОВ

ЧЕРВОНА ЗОРЯ

(УТОПІЯ)

ПЕРЕКЛАВ
ОСТ. НИТКА

ДРУГЕ, ПЕРЕГЛЯНУТЕ ВИДАННЯ, З МАЛЮНКАМИ
ІВ. БАБІЯ

КОСМОС
УКРАЇНО-АМЕРИК. ВИД. ТВО
19 ✕ БЕРЛІН 22

Передрук заборонено
All rights reserved

50 приміри, на япон-
ському папері нуме-
ровано

5000 примірників цьо-
го видання замовлено
Наукомосвітою УРСР

Присвячується

мому співробітникові.

А В Т О Р.

ДОКТОР ВЕРНЕР ЛІТЕРАТОРОВІ МІРСКОМУ

Вам, товаришу, посилаю я записки Леоніда. Він готує їх видати, — ви краще за мене зумієте упоратись з цією справою. Сам же він зник. Кидаю лікарню і їду його шукати. Гадаю, що знайду його в Гірському Районі, де зароджуються поважні події. Очевидно, мета втечі — загинути, не накладаючи на себе руки; не що інше, як наслідок тої ж душевної хвороби. А тим часом, він же ось-ось мав цілковито одужати...

Ледви про що довідаюсь, зараз сповіщу Вас.

Гаряче вітаю

Ваш П. ВЕРНЕР.

24 липня 1902 (8 чл 9 — не розібрати)

РУКОПИС ЛЕОНІДА

ЧАСТИНА ПЕРША

I. Розрив

БУЛО це тоді, коли що-йно починався той величній процес у нашій країні, що тягнеться й досі та нині, на мою думку, наближається до свого неминучого грізного кінця.

Пого перші, криваві дні так глибоко струсували громадську свідомість, що на швидкий і радісний кінець боротьби вичікували геть чисто всі; скрізь панувало вражіння, що все лихо вже минулося, що старе ніколи не вернеться. Нікому й на думку не спадало, до якої міри цупкі ще кошаві руки мерця, що давив, — та й досі ще давить, — живого в своїх корчах-обіймах.

Бойовий запал як повідь опановував маси. Душі людей безоглядно линули назустріч майбутньому: сучасне розпливалося в рожевому тумані, минуле гинуло в далечині, зникаючи з очей. Всі людські відносини стали такі хисткі й тонкі, як до того часу ще не бували ніколи.

В ці дні й трапилося мені пригода, що перекинула догори все моє життя і вихопила мене з вкру народньої боротьби.

Хоч мені й було лише двадцять сім год, а я був одним зо «старих» робітників партії. Праці моєї було вже шість років, з перервою лише на рік ув'язнення. Я перше, ніж хто інший, відчув наближення бурі і зустрів її снокійніше за кого-будь. Працювати тепер доводилося значно більше,

а проте я не кидав ні своїх наукових дослідів, — мене особливо цікавило питання про будову матерії. — ні літератури: я співробітничав у дитячих журналах і це давало мені заробіток на життя. Одночасно, — я був закоханий . . чи може мені здавалося, що я був закоханий.

У партії звали її Ганною Миколаївною.

Вона належала до іншої, до більш поміркованої течії нашої партії. Це я пояснював собі лагідністю її вдачі та загальною плутаниною політичних стосунків у нашій країні; по-при те, що вона була старшою за мене, я дивився на неї, як на людину ще не зовсім укінчену; але тут я помилявся.

Ледви ми зійшлися, так незабаром різниця наших натур почала виявлятися чим далі, то виразніше та болючіше для нас обидвох. Поволі вона прибрала форм глибокої ідейної незгоди, як у розумінню наших стосунків до революційної праці, так і в поглядах на природу нашого власного співжиття.

Вона йшла до революції під прапором обов'язку й жертви, а ж — під прапором своєї вільної охоти. Вона тулилася до великого пролетарського руху як моралістка, шукаючи собі втіхи в його вищій справедливості, а ж — як амораліст, що безпосереднє кохається собі в життю, бажає йому найвищого розвитку, а тому й вступає до тої його течії, котра й є природною ходою історії до цього розвитку. Для Ганни Миколаївни пролетарська етика була святощою сама з себе; а ж уважав її лише за корисне пристосування, хоч і потрібне робітничій класі в її боротьбі, але ж біжуче, часове, — як і сама ця боротьба вкуні з ладом, що її викликає. На думку Ганни Миколаївни в соціалістичному суспільстві можна було передбачати лише перетворення класової пролетарської моралі в мораль загальнолюдеьку, а ж був переконаний, що пролетаріят вже й нині йде до знищення якої-будь моралі взагалі, і що соціальне почуття, котре з людей за спільною працею, радощами й болями втворює товаришів, зможе цілком вільно розвинутись лише тоді, коли скине з себе фетишистичну облуду моралі. З цих незгод, за оцінкою політичних і соціальних фактів, випливали суперечки, котрі ніяк і нічим помирити не було нам сил.

Що гостріше не погодилися ми в поглядах на наші власні стосунки. Вона вважала, що любов зобов'язує — до уступок, до жертв, найперше ж — до вірності, поки шлюб тягнеться. Звичайно, я їй не думав іще там на когось позирати, але ж не міг і визнати обов'язку вірності, саме як обов'язку. Я навіть принципіально гадав, що многошлюбство стоїть вище за одношлюбство, бо здатне воно дати людям більше багатство в особистому житті і більшу розмаїтість комбінацій у сфері енактовості. На мій погляд лише суверенності буржуазного ладу являються причиною, що многошлюбство за наших часів або не можна перевести в життя, або ж с воно лише привідеєм експлоататорів і паразитів, котрі все бруднять своєю загнилою психологією: будучність і тут переведе свої глибокі реформи.

Такі погляди Гаїну Миколаївну гостро обурювали: вона добачала в них лише спробу обгорнути пожадливе відношення до життя в ідейні форми.

І однак, мені їй на думку не спадало передбачати можливість розриву, коли ось до певного життя вплутався вплив зокола і прискорив події.

Близько того часу до столиці прибула молода людина, що мала незвичне в наших колах конспіративне ім'я — Менні. З привезених Менні з півдня де-яких доручень і повідомлень видно було, що в товаришів користується він повиним довірям. Упоравшись з своїми справами, він ще на де-який час ухвалив залишитися в столиці і став чогось учащати до нас, виявляючи одверте бажання зо мною заприятелюватися.

Це була людина різнобічної оригінальності, починаючи вже зо вішності. Очі йому було так замасковано темними окулярами, що я навіть не знав, якого вони кольору: голова була тріхи більша, ніж би слід їй було бути: риси обличчя були гарні, але наддивовижку нерухомі й незиттєві і ніяк не пасували до лагідного й промовистого голосу, як і до ставної й гнучкої юнацької фігури. Мова його була рівна й пливка та завжди повна змісту. Наукову освіту мав він широку й різноманітну, фахом же був, очевидно, інженір.

В розмові Менні завжди мав звичку зосіблені й практичні питання зводити до загального ідейного обгрунто

вання. Коли він навідувався до нас, то завжди виходило якось так, що суперечности вдач і поглядів у мене з дружиною одразу виринали на очі, та ще й так чітко й яскраво, що ми з сумом помічали повну неможливість їх погодити. Менні мав світогляд, подібний до мого; інженір висловлювався завжди дуже обережно й лагідно по формі, але ж так само рішуче й глибоко по суті. Наші політичні незгоди з Ганною Миколаївною він умів так добре лучити з ґрунтовною незгодою наших світоглядів, що вони здобували вигляду психологічно неминучих, майже логічних із цих висновків. Отже — шкля всяка надія вилізнути одному на одне, затушкувати суперечности, та дійти до чого-будь спільного. Ганна Миколаївна почувала до Менні щось подібне до зненависти, сполученої зо жвавим інтересом. У мене ж він викликав і глибоку повагу і невизначне недовір'я: я чув, що він простус до якоїсь мети, а до якої саме, — того вже зрозуміти я не міг.

Одного січневого дня — це було як раз у кінці січня — керівничі ґрупи обох течій партії мали обмірковувати проєкт масової демонстрації з можливим закінченням її збройною сутичкою. Зайшовши до нас перед тим днем ввечеру, Менні з'явив питання про участь у демонстрації, як ще її буде ухвалено, так само й партійних ватажків вкупі з масою. Одразу ж почалися суперечки, що хутко здобули не аби-якого запалу.

Ганна Миколаївна заявила, що кожен, хто подасть голос за демонстрацію, уже тим морально зобов'язується йти в перших її лавах. Я ж уважав, що це зовсім не так то вже й зобов'язує, а йти слід тому, хто там потрібний, чи хто може бути там справді корисний; тут мав я на ош сам себе, як людину з певним у цих справах досвідом. Менні зайшов іще далі, твердючи, що, з огляду на неминучість сутички з військом, на полі подій мусять бути влучні агітатори й бойові організатори, політичним же керівникам робити там нема чого, а люде фізично слабосилі й перші можуть навіть справі дуже пошкодити. Ганна Миколаївна просто образилася цими міркуваннями, уявивши собі, ніби вони цілять як раз на неї. Вона перервала розмову і подалася до своєї кімнати. Незабаром пішов собі й Менні.

Вранці довелося мені встати дуже рано і піти з дому, з Ганною Миколаївною не побачившись. Повернувся я вже смерком. Демонстрацію одхилив і наш комітет, та, як я довідався вже, і комітет іншої течії. Я був з того задовольнений, бо знав, що до збройної сутички робітники підготовлені кепсько, і що виступ спричинився б ливень до непотрібної витрати сил. Мені здавалося, що свіжа постановка хоч трохи заспокоїть роздратованія Ганни Миколаївни після вчорашньої розмови... Але на столі в своїй кімнаті знайшов я від неї записку:

«Я од'їжджаю. Що краще я зрозуміваю себе й вас, то видніше мені стає, що простуємо ми ріжними шляхами і що обидвос ми помилилися. Краще вже нам і не зустрічатися. Вибачте».

Довго блукав я улицями, утомлений, з почуттям порожнечі в голові та холоду в серці. Коли ж я повернувся до-дому, то застав у себе несподіваного гостя: біля мого столу сидів Менні, пишучи листа.

II. Запросини

МЕННІ треба побалакати з вами в дуже важливій, хоч може й не зовсім звичайній справі, — звернувся до мене Менні.

Мені було однаково; я сів і наладнався слухати.

— Я читав вашу книжечку про електрони й матерію — почав він. — Я сам кілька літ працював над цим питанням і думаю, що в вашій книжечці багато правдивих думок.

Я мовчки вклонився, він же провадив далі:

— В тій праці є у вас одна особливо цікава для мене увага. Ви висловили там думку, що електрична теорія матерії, освітлюючи силу тяжіння як виводну од електричних сил притягування й відштовхування, мусить призвести до відкриття тяжіння з негативним знаком, себ-то — до винаходу такого типу матерії, котрий відштовхується, а не притягується Землею, Сонцем і іншими нам відомими тілами; порівнюючи, ви вказували на діаманітне відштовхування тіл і на відштовхування електричних течій

протилежного межн себе напрямку. Все це зауважили ви лише побіжно, але я гадаю, що ви надавали йому значіння більше, ніж хотіли виявити.

— Ви маєте рацію. — відповів я. — Я гадаю, що лише ступивши на цей шлях, людство зуміє розв'язати питання про цілком вільний рух у повітрі, а потім і між планетами. Але, чи ця ідея правдива сама по собі чи ні, жадної користі з неї не буде доти, доки нема докладної теорії матерії і тяжіння. Як що інший тин матерії і є на світі, то безпосереднє знайти його нема жадної змоги: силою свого відштовхування він давно вже випертий зо всієї соняшної системи, а певніше — він зовсім не вступив у її склад, коли вона ще лишень починала організовуватись у туманність. Отже, цей тин матерії треба ще збудувати теоретично, перше ніж синтезувати практично. Нині ж теоретичних вказівок для такої роботи нема, і завдання це, по суті, можна лишень передчувати.

— А тим часом воно вже розв'язане. — заявив тут Менні.

Я здивовано позираув на нього. Обличчя йому лишалося так само нерухоме, але в тоні голоса було щось таке, що не дозволяло полічити його за шарлатана.

«Мабуть пенхично хорий», майнуло мені в голові.

— Я не потрібую дурити вас і добре тямлю, що кажу. — відповів він, наче чув мою думку. — Вислухайте мене уважно, а потім, коли забажаєте, я дам вам і докази.

І ось що він мені оновів.

— Величне відкриття, про котре я оце вам розказую, осягнуте було силами не однієї окремої особи. Воно належить цілому науковому товариству, що існує вже здавна і довго працювало над цією справою. Товариство це досі було таємне і мені не дано права розказувати вам докладніше про його походження й історію, доки ми не порозуміємося з вами на першорядному.

— В багатьох важливих питаннях науки товариство наше значно випередило весь академічний світ. Про радійні елементи та їхній розпад ми знали значно раніше, ніж Кюрі та Рамзей, а аналіз будови матерії нашим товаришам почастило завести і дальше, і глибше. На цій нуті спочатку було передбачено можливість існування елементів, що

відштовхуються земними тілами, а потім було виконано й синтез цієї «мінус-матерії», як ми її коротко зовемо.

— Після цього вже дрібницею було розробити й пристосувати це відкриття до практичних потреб і дати відповідні конструкції летючих апаратів, спочатку для руху в земній атмосфері, а потім і межі планет.

Всупереч спокійно вневченому тонові Мєнні, його оповідання видалося мені і надто чудним, і надто мало правдивим.

— І ви зуміли все це і здійснити і зберігти в таємниці? — закинув я, перебиваючи йому мову.

— Звичайно. Ми ставилися до нашої праці, як до справи найпершої ваги. Ми гадали, що було б дуже небезпечно публікувати наші винаходи, доки на чолі більшості держав світу стоять реакційні уряди. Ви, руський революціонер, краще за кого іншого муєте нас ізрозуміти. Подивіться лишень, як дотепно ваша азійська держава користується з європеїзованих засобів руху й вишицування, щоб гнітити й викорінювати все, що є у вас живого й поступового. А чи на багато кращий за вас є уряд той напівфеодалної, напівконституційної країни, трон котрої запосів воївоначий дурноляк, керований вельможними шахраями? А чого варті навіть пара міщанських республік Європи? Тим же часом ясно, що як би ці уряди про наші летючі машини довідалися, вони перш за все захопили б їх у свою монополію і змінили б ними владу й могутність вищих клас. Цього ми, розуміється, не хочемо ніяк, чому й залишаємо монополію за собою, вичікуючи слушного часу.

— То вам і справді пощастило вже досягти інших планет? — спитався я.

— Так, двох сусідніх, Венери й Марса, не рахуючи, звичайно, мертвого Місяця. Тепер ми як раз докладно їх досліджуємо. У нас є всі потрібні засоби, але нам потрібні ще нові дужі і певні люди. Отже, з доручення від своїх товаришів, я й запрошую вас вступити до наших лав, з усіма, розуміється, правами й обов'язками, що звідси випливають.

Він спинився, вичікуючи на відповідь. Я ж не знав, що мені й думати.

— Докази! — нарешті згадав я. — Ви обіцяли дати докази.

Менні витяг з кишені пляшку з якоюсь металічною рідиною, що пагадувала живе срібло. Але — дивна річ! — ця рідина, займаючи не більш третини пляшки, лежала не на донці її, а вгорі — біля горла і в самому горлі, аж до

Менні випустив пляшку з рук і вона лишилася в повітрі (стор. 12).

пробки. Менні повернув пляшку донцем до гори і рідина потекла до донця, себ то просто вгору. Менні випустив пляшку з рук і вона лишилася в повітрі. Цьому важко було поняти віри, але ж не можна було його ні збити, ні заперечити.

— Пляшка ця — звичайнісіньке скло, налито ж у неї рідини, котру тіла соняшної системи відштовхують, — пояснив Менні. — Рідини налито як раз стільки, щоб вона врівноважувала пляшку; отже, всю сукупність позбавлено ваги. Чисто так само робимо ми й свої летючі апарати: ми виготовляємо їх зо звичайних матеріалів, лише в середині містимо резервуара, куди наливаємо потрібну кількість «матерії негативного типу».

— Після цього треба лишень усієї системи надати бажану швидкість руху. Для земних машин вживаються звичайні електричні мотори з лопатками; для міжпланетного ж руху цей спосіб, звичайно, не годиться і тут ми користуємось цілком іншою методою, про котру я вам розкажу докладніше згодом.

Вагатися більше не доводилось.

— Які ж обмеження, окрім, розуміється, обов'язковості таємниці, накладає на нових членів ваше товариство?

— Загалом беручи — майже ніяких. До особистого життя, чи громадської діяльності товаришів, коли вона не шкодить діяльності товариства в цілому, діла йому нема. Але ж одразу після вступу кожне мусить виконати якесь важливе й відповідальне доручення товариства. Таким чином, з одного боку, зміцнюється зв'язок нового члена з товариством, а з другого — вже на ділі виявляється рівень його здатностей і енергії.

— Значить, і мені дано буде таке доручення?

— А то ж.

— Яке ж саме?

— Ви муситимете взяти участь в експедиції, що завтра великим етеронефом від'їздить на планету Марс.

— А чи ж довго триватиме ця експедиція?

— Цього вже я не скажу. Одна подорож забере цілих п'ять місяців. А можна її зовсім не повернутись.

— Та я це розумію і не про це й клопочусь. Але ж бачите, на мені лежить революційна робота. Ви ж теж соціально-демократ, отже мусите розуміти моє вагання.

— Вибірайте самі. Ми гадаємо, що для укінчення вашої підготовки перерва в тій роботі потрібна. Доручення одікласти не можна. Одмова від нього — це одмова від усього.

Я замислився. Тенер, коли на кінець боротьби виступають широкі маси, одному робітникові можна зникнути без найменшої шкоди для справи в цілому. До того ж, зникнути мав я лишень на деякий час, а вернувшись до праці, я, зі своїми новими зв'язками, знанням і засобами, зможу посприяти справу ще краще. Я зважився.

— Коли ж мушу я від'їздити?

— Зараз, зо мною

— А ви дасте мені дві години, щоб сповістити то варшів? Мене вже завтра ж треба замінити в районі.

— Це вже майже зроблено. Сьогодні прибув, утікши з Півдня, Андрий. Я попередив його, що ви можете виїхати і він охоче згодився вас заступити. Чекаючи тут на вас, я написав йому на всякий випадок листа з докладними вказівками. Ми можемо завезти йому цього листа по дорозі.

Більше балакати не було про що. Я швидко знищив зайві папери, написав записку господині помешкання і почав удягатися. Мені вже був готовий.

— Ну, ходім. З цієї хвили я ваш бранець.

— Ви мій товариш! — відповів Менні.

III. Ніч

МЕННІ жив на п'ятому поверсі великого будинку, що відокремлено стремів посеред низеньких будівель одного з передмість столиці. Не зустрів нас ніхто. По кімнатах було порожнє і в яскравому світлі електричних світичок ця порожнеча видавалась особливо похмурою й неприродною. У третій кімнаті Менні спинився.

— Тут, — вказав він на двері четвертої кімнати, — держу я повітряний човник, котрим ми зараз поїдемо до великого етеронефа. Але спочатку я мушу трошечки перетворитися. В цій машкарі мені було б важко керувати човником.

Він розетібнув коміра і зняв з себе вкупі з окулярами ту надивовижу дотенно зроблену машкару, на котру я, та й усі інші, думав до цієї хвили, що це його обличчя. Мене просто приголомшило те, що я одночасно побачив. Очі в Менні були на прочуд великі, якими ніколи в світі не бувають очі людські. Зінки були надмірно широкі, навіть порівнюючи до величизни самих очей, чому вираз їхній був аж трохи здатний навіяти жах. Верхня частина голови була така широка, як було треба, щоб уместилися такі очі. Нижня ж, навпаки, була порівнює мала і цілковито безборода й безуса. Все вкупі творило вражіння надмірної оригінальності, майже каліцтва, але не карикатури.

Очі в Менні були на прочуд великі, якими ніколи в світі не бувають
очі людські (стор 14)

— Ви бачите, яке обличчя подарувала мені природа, — зауважив Мелпі. — Ви розумієте, що я мушу його ховати, уже хоч би для того, щоб не лякати людей, коли не згадувати про вимоги конспірації. Але вам уже доведеться призвичаюватись до моєї краси; інтереси справи вимагають, щоб ви чимало часу пробували в моєму товаристві.

Тут він прочинив двері до сусідньої кімнати і засвітив електрику. Це була просторна зала. Посеред неї лежав невеличкий досить широкий човник, збудований з металю й скла. Спереду борти його й дно були шкляніні зо сталевими ребрами; скло — на два сантиметри завтовшки — було, напевне, дуже міцне. Над носовими бортами, tworячи гострий кут, стояло дві хрустальні дощечки, щоб ростинати повітря і укривати пасажирів од вітру в разі хуткого люту. Машина містилася в середній частині човника, гвинт на три лопатки був ззаду. Перед човника і машину вкрито було тоненьким тентом на легеньких сталевих стовпчиках, прироблених до металевих деталей шкляних бортів. Все вкупі було тендітне, наче іграшка.

Менші сказав мені сісти на лавочку, загасив світло і прочинив велетенське вікно залі. Сам він сів спереду біля машини і викинув кілька мішків баласту, що лежали на дні човна. Потім він поклав руку на стерно. Човник захитався, поволі піднісся вгору і вилетів через прочинене вікно.

Я сидів як зачарований, не зважаючи на ворухнутість. Свист гвинта голоснішав; холодне зимове повітря прохлювалося під тент, приємно повіваючи мені на гаряче обличчя і безсило спиняючись перед моєю теплою одежею. Над нами нереліквасто блимали тисячі зірок, внизу ж... через прозоре дно човника я бачив, як меншали чорні плями будинків та пливли в далечинь сліпучі крапки електричних ліхтарень. Низько-низько під нами сяяли кволим блакитно білим світлом снігові поля. Спочатку не дуже, а потім усе ущільніше завертілася мені голова; щоб спекатись цієї прикраси, я мусив закрити очі.

Де далі свист гвинта й вітру все вишав, повітря гострішало, хуткість зростала. Незабаром ухо моє помітило топенький, невпинний і дуже рівний сріблястий тон, — це бреліла, ростинаючи повітря, шкляна стінка човника. Чудна музика опановувала свідомість, думки плуталися

Човник залитався, поволі піднісся вгору і вилетів через прочинене вікно (стор. 15).

і лінули кудись геть, лишалось саме одне почуття стійко легкого й вільного руху, що піс далі й далі вперед, у безмежні простори.

— Чотирі кілометри за хвилину, — обізвався Менні і я розкрив очі.

— Далеко ще? — запитав я.

— Іхати біля години, стоїмо на льоду одного озера.

Ми були на висоті кількох сот метрів і човник летів горизонтально, не знижуючись і не підносячись. Очі мої звикли до темряви і служили мені вже краще. Ми налітали на країну озер і гранітних скель. Ці скелі подекуди чорніли, вільні од снігу. Ліворуч позад нас лишалось снігове поле замерзлої затоки, праворуч — білі простори велетенського озера. Над цим мертвим зимовим краєвидом паложало мені нірвати звязки зо старою землею. І враз я відчув, — не вагання лише, а справжнє переконання, що це — розрив назавжди...

Через годину човник повагом спустився проміж скель у невеличкій бухті гірського озера перед темною будівлею, що стреміла посеред снігу. Ні вікон, ні дверей видко не було. Частина металічного панцеру будівлі одсунулася набік, розкривши чорне в'їстя, куди й заплив наш човник. Потім в'їстя знову закрилося, після чого засяяла електрика, освітлюючи просторну й довгу кімнату без меблів; на помості лежала купа мішків з баластом.

Менні припнув човника до спеціальних стовпчиків і прочинив одні з дверей. Ми вступили в довгий, напівосвітлений коридор. По обидва боки його були, очевидно, каютки. Менні завів мене в одну з них.

— Оце ваша. Влаштувайтесь самі, я ж піду у машину. Побачимось завтра вранці.

Я був радий лишитися на самоті. По-при все зворушення від чудних подій цього вечору, втима помітно давала себе почувати. Не доторкнувшись до поставленої на стіл їжі на вечерю, я загасив світло і ліг спати. Думки безглуздо плуталися в голові, перепливаючи з об'єкта на об'єкт найменш сподіваними способами. Я вперто примушував себе заснути, але з того довго нічого не виходило. Нарешті свідомість почала пригасати: перед очима зароїлися пе-

виразні й роспливчасті образи, оточення попливло кудись геть, важкі мрії опанували мозок.

Низка снів завершилася гнітючим кошмаром. Я ніби стояв над краєм велетенського чорного провалля, на дні якого сяяли зорі; Менні непереможно тяг мене в то провалля, доводячи, що нема чого боятися сили ваги і що через кілька соток літ падання ми опинимося на найближчій зорі. Я застогнав у нелюдській останній боротьбі і прокинувся.

Ніжне блакитне світло заповнювало кімнату. Сидячи біля мене на ліжку, хилився до мене... Менні? Так, він, але якийсь чудний, наче привид із себе, якийсь ніби інакший: здавалося, він наче значно поменшав, очі його не так уперто вининалися на обличчю і мав він вираз лагідний і добрий, а не холодний і невблаганий, як що-йно оце із краю провалля.

— Який ви гарний... — вимовив я, поволі спостерігаючи з ним зміну.

Він осміхнувся і поклав мені на лоба руку. Рука його була невеличка й м'яка. Я знову стулив очі і з безглуздою думкою, що слід би поцілувати цю руку, спокійно й радісно заснув знову.

IV. Пояснення

КОЛИ я прокинувся й одкрутив світло, годинник показував десяту. Одигшись, я надавив гудзик дзвіночка і через хвилину до кімнати вступив Менні.

— Скоро од'їжджаємо? — спитався я.

— Через годину, — відповів Менні.

— Чи це ви заходили до мене сю-ніч, чи то мені лише приснилось?

— Ні, то це був сон, але приходив не я, а наш молодий лікар — Петті. Ви кепсько й трівожно спали і він мусив вас прищипляти блакитним світлом і впливом.

— Він ваш брат?

— Ні, — усміхнувшись відповів Менні.

— Ви ще й досі не сказали мені, якої ви національності... А решта ваших товаришів, вони теж належать до вашого типу?

— Так, — відповів Менні.

— Значить, ви мене одурили, — гостро закинув я. — Це не наукове товариство, а щось інше!

— Атож, — спокійно відповів Менні. — Всі ми люде іншої планети, представники іншого людства. Ми — марсіяниці.

— По що ж ви мене дурили?

— А ви б стали мене слухати, коли б я одразу сказав вам усю правду? У мене було замало часу вас переконувати, отже довелося для правдоподібности тую правду перекрутити. Без цього переходового ступеню вашу свідомість було б порушено надто гостро. Що ж до сути, до майбутнього подорожу, то я сказав вам правду дійсно.

— Значить, чи с'як чи так, а я ваш бранець?

— Аж ніяк. Ви й инні цілком вільні. Ви маєте ще цілу годину часу на міркування. Як що за цю годину передумаєте, ми одвеземо вас назад, а подорож одкладемо, бо самим нам вертатися нема рації.

— Навіщо ж я вам здався?

— Щоб бути живим звязком між нашим і земним людством, щоб придивитися до нашого ладу життя і толком розказати марсіяниці про земний, щоб бути — поки ви того бажатимете — представником вашої планети у нашому світі.

— Це вже повна правда?

— Так, повнісінька, аби б лишень ви змогли упоратись зо своєю ролею.

— Коли так, то треба спробувати. Іншаюся з вами.

— Це ваше останнє слово? — запитав Менні.

— Так, як що й ваше останнє слово не єсть знову якийсь... переходовий ступінь.

— Ну, значить, їдемо, — сказав Менні, полишаючи без уваги мою шпичку. — Зараз дам останні вказівки машиністові, а потім вернуся до вас і поведу вас дивитися на одплиття етеронефа.

Він пішов, а я на самоті віддався своїм міркуванням. Властиво кажучи, розмови своєї ми не закінчили. Лишалось ще одно і доволі важливе питання, але я не зважився його Менні ставляти. Чи свідомо сприяв він мому розривові

з Гашною Миколаївною? Мені думалося, що свідомо. Певна річ, він бачив у ній перешкоду своїй меті. Може бути, що він і мав собі рацію. Та чи так, чи інак, — він міг лише прискорити цей розрив, він його не створював. Звичайно, вже й це було неіроханим втручанням у мої особисті справи. Але ж тепер я вже був сполучений з Менні і однаково мусив свою протипого ворожість за це — приглушувати. Отже, не було чого й чеплятися за минуле, краще й не розводитися над цим питанням.

До того ж, взагалі кажучи, новий поворот справи не дуже то й прайив мене: я добре виспався, а здивувати мене після всього вчорашнього було б доволі тяжко. Треба було лишень виробити план дальшої поведінки.

Розуміється, перш за все треба було як найшвидше й найповніше зорієнтуватися в новім оточенні. Найкраще — починати з найближчого і крок за кроком переступати до дальшого. Найближчим був естеронеф, його пасажир і початок подорожу. Марс був іще далеко: що найменше — два місяці їзди, коли пригадати вчорашні слова Менні.

Зокоча бачив я естеронеф іще вчора: це була майже сфера зо стесаним знизу сегментом, як оте знамените колюмбівське яйце. Розуміється, цю форму взято було тому, що вона дає найбільший обсяг для найменшої поверхні, отже — вимагає від будівничого найменше матеріалів і творить найменшу площу для остужування. З матеріалів ішли, очевидно, здебільшого залізо та скло. Внутрішню конструкторію мусив показати й пояснити мені Менні, він же мав і зазнайомити мене з усіма іншими «страховиськами», як я нишком обізвав своїх нових товаришів.

Повернувшись, Менні повів мене до решти марсеянців. Всі вони скупчилися в залі з великим, на пів стіни завбільшки, вікном. Після електрики соняшне світло справляло дуже приємне враження. Марсеянців було чоловіка з двадцять і всі вони, як мені тоді видалося, були на одне обличчя. Відсутність бороди, усів, а також зморшків на видах затирала їм навіть ріжницю віку. Я несамохіть стежив очима за Менні, щоб, бува, не загубити його серед цієї чужої мені компанії. Та через де-який час я навчився

вже пізнавати спосеред них мого нічного гостя — Нетті, що давав себе помічати своєю молодістю й жвавістю, а крім нього — широкого в плечах велетня Стерні, що просто знепокоїв мене якимсь надивовижку холодним, майже зловісним виразом обличчя.

На руській мові говорив зо мною окрім Менні один Нетті; Стерні ж та ще троє чи четверо чоловіка говорили на французькій, інші на англійській; межі ж себе розмовляли на якійсь цілковито новій для мене, мабуть, що на своїй рідній мові. Мова ця була голосна й гарна і, як я з задоволенням одразу ж помітив, не приховувала в собі жадних труднощій для вимови.

V. Одплиття

ХОЧ і які цікаві були мені «страховиська», проте найдужче увагу мою притягало наближення урочистого моменту одплиття. Я уважно приглядався до снігової поверхні під нами та до прямовісної гранітної скелі, що стреміла за нею. Я чекав, що ось раптом одірвемося ми від землі і все це хутко замгить перед очима, віддаляючись. Але нічого подібного я не дочекався.

Од снігової поверхні почали ми відділятися без жадного звуку, повагом, ледви помітним рухом. Кілька секунд піднесення було майже непомітне.

— Прискорення — два сантиметри. — зауважив Менні.

Я зрозумів. За першу секунду ми мали пройти лише один сантиметр, за другу 3, за третю 5, за четверту 7 сант.; хуткість мусіла весь час зростати, певниною міняючись відповідно до закону арифметичної прогресії. Через хвилину ми мусіли мати хуткість ходи людини, через 15 хвилини — кур'єрської валки і т. д.

Ми рухались в згоді з законом падання тіл, але падали вгору і в 500 раз повільніше, аніж звичайні тіла поблизу землі.

Шкло вікна починалося від самого помосту, створюючи з ним туній кут, відповідно до напрямку кулевої поверхні етеронефа, частиною котрої воно й було. Завдяки

Од снігової поверхні почали ми відділятися без жадного звуку (стор 22).

цьому ми, нахилиючись уперед, могли бачити й те, що було просто під нами.

Земля хутко тікала спід нас і обрій розсовувався. Помешкали темні плями скель і селищ, береги озер малювалися як на пляжі. Небо що далі, то темніло і коли синя смуга незамерзлого моря простяглася по всьому обрію з заходу, — мої очі вже почали помічати більші зорі в повному світлі опівденного сонця.

Повільне вертіння естеронефа округ вертикальної осі, дозволяло нам оглядати всю просторінь під нами.

Нам видавалося, що обрій підноситься вкупі з нами і земля поверхня здобуває вигляд велетенської вгнутої мисочки з рельєфними оздобами. Але контури дрібніли, рельєф спадав, весь краєвид все дужче починав нагадувати географічну мапу, гостро викреслену по середині, роспливчасту й невизначну з боків, де все затягалося напівпрозорим блакитним туманом. А небо зовсім почорніло і безліч зірок, аж до найдрібніших, сяяли на ній спокійно й не мигтючи, ані трішечки не боячись сліпучого сонця, проміння котрого стало некуче аж до болю.

— Скажіть, Менні, наше прискорення в два сантиметри ми збережемо аж до кінця подорожі?

— Авжеж, — відповів він. — Лише на середній путі його напрям зміниться на негативний і хуткість тоді вже не ростиме, а падатиме, — кожної секунди знов же на ті два сантиметри. Отже, хоч найвища хуткість естеронефа буде біля 50 кілометрів за секунду, а середня — біля 25 кілометрів, проте в хвилю прибуття вона стане так саме малою, як була і в початку руху, і ми пристанемо до Марса, не струснувшись і не вдарившись. Без цих велетенських змішних хуткостей ми не могли б дістатися ні до землі, ні до Венери, бо навіть їхні найближчі відлеглости — 60 і 100 мільйонів кілометрів — вашими, наприклад, валками пощастило б проїхати лише протягом кількох століть, а не місяців, як ми оце з вами інші робимо. Що ж до способу «арматного пострілу», про котрий я читав у ваших фантастичних романах, то це ж, звичайно, простісінький жарт, бо в згоді з законами механіки — цілком однаково, чи сніди в момент пострілу в набої, чи зустрінути його своїм пілом зокола

— А яким же чином здобуваете ви собі це рівномірне пригнічення й прискорення?

— Етеронеф штовхає нас сила одної з радієвих матерій, котру нам щастить здобувати в великій кількості. Ми віднайшли спосіб прискорювати розпад її елементів в сотні тисяч раз: це робиться в наших моторах за допомогою досить простих електро-хімічних процесів. Таким способом видлучується величезна кількість енергії. Частинки розікладених атомів розлітаються, як ви знаєте в десятки раз хутчій, аніж гарматні набойі. Коли ж вони можуть вилітати з етеронефа тільки в однім напрямі, себ-то з каналу, що має непроникливі для них стінки, — тоді весь етеронеф простує в протилежний бік, чисто так, як це буває з ружинцею, чи гарматою, в момент пострілу. Взявши відомий вам закон живих сил, ви без жадних труднощій зможете вирахувати, що мізерної частки міліграма цих частинок вам цілком вистарчить, щоб дати етеронефові його рівномірно-прискоренний рух.

Протягом нашої розмови всі марсіянці повиходили. Менні запросив мене до своєї каюти полуднувати. Я пішов за ним. Каюта його тупилася просто до стіни етеронефа і мала велике хрустальне вікно. Ми повели розмову далі. Я знав, що мені доведеться зазнати нових почувань в звязку з утратою ваги свого тіла: я й запитав про це у Менні.

— Так, — сказав Менні, — хоч сонце й притягає нас, але тут впливу його не помітно. Вплив землі так само зникне, завтра — позавтра. Лише завдяки певшиному прискоренню етеронефа ми збережемо $\frac{1}{1000}$ своєї нормальної ваги. На перший раз звикати до цього досить тяжко, хоч зміна відбувається дуже повільно. Легшаючи, ви втрачатимете спритність, будете робити силу не до ладу розрахованих рухів, що вестимуть вас по-за вашу мету. Втіха від літання видасться вам доволі сумнівною. Не мінеться вам, щоб не колотилося серце, не вертілася голова, щоб навіть не вадило; та Нетті пособить вам всього того позбутися. Важко вам буде також поратися біля води та й усякої іншої рідини, котра, аби б ви її ледви-ледви штовхнули, виплигуватиме вам з посуду і скрізь розкидатиметься величезними сферичними краплями. Але ми

ильно пристосувалися до всіх цих незручностей: меблі й посуд прироблюється у нас до своїх місць, рідини зберігається заткнутими, скрізь наставлено ручок і протягнуто ремешак, щоб спинювати небажані підлітвання в разі перозрахованих рухів. Та ви звикнете, часу на науку вистачить.

З моменту відплиття минуло біля двох годин, а зменшення ваги вже давало себе почувати, і покіль що — найприємнішим способом: тіло ставало легшим, рухи вільнішими — та й годі. Атмосферу ми вже ветигли минути цілком, але це нас ніяк не турбувало, бо ксеню на нашому герметично закритому кораблі було, звичайно, до схочу. Видима половина земної поверхні стала остаточно нагадувати географічну мапу — з переплутаним, правда, масштабом, дрібнішим посередній і більшим до обрію; подекуди її вкривали ще й білі плями хмар. На півдні, за Середземним Морем, північ Африки та Арабію крізь блакить можна було бачити досить добре; на півдні, за Скандинавією, погляд безнадійно блукав по сніговій та льодовій пустелі, — лише скелі Шніцбергена малювалися ще самотною темною плямою. На сході, за зеленкувато-рудюю смугою Уралу, подекуди перетнутою сніговими плямами, починалося знову суцільне царство білого кольору з лише де-не-де зеленкуватим одніском — блідим натиком на велетенські чатинні гаї Сібіру. На заході, за яскравими контурами середньої Європи, росливалися під хмарами береги Англії і північної Франції. Я не міг довго без відночинку дивитися на цю величну картину, бо думка про страшну глибину безодні, над котрою ми були, швидко викликала у мене почуття, подібне до непритомности. Я відновив розмову з Менні.

— Ви капітан корабля, правда?

Менні притакуюче мотнув головою і додав:

— Але це зовсім не свідчить, що мені належить те, що у вас зветься владою начальника. Просто, я маю найбільший досвід у справі керування етеронесом і мої вказівки беруться на увагу так само, як я приймаю астрономічні рахунки Стерні, або ж — як усі ми приймаємо медичні поради Нетті для підтримання нашого здоров'я й робочої сили

— А скільки ж років цьому докторові Нетті? Він видається мені занадто молодим.

— Не пригадаю, 16 чи 17. — з посмішкою відповів Менні.

Так само вгадував і я. Але мене не могла не здивувати така рання вченість.

— І такого віку вже бути лікарем! — несамохіть вихлопалося в мене.

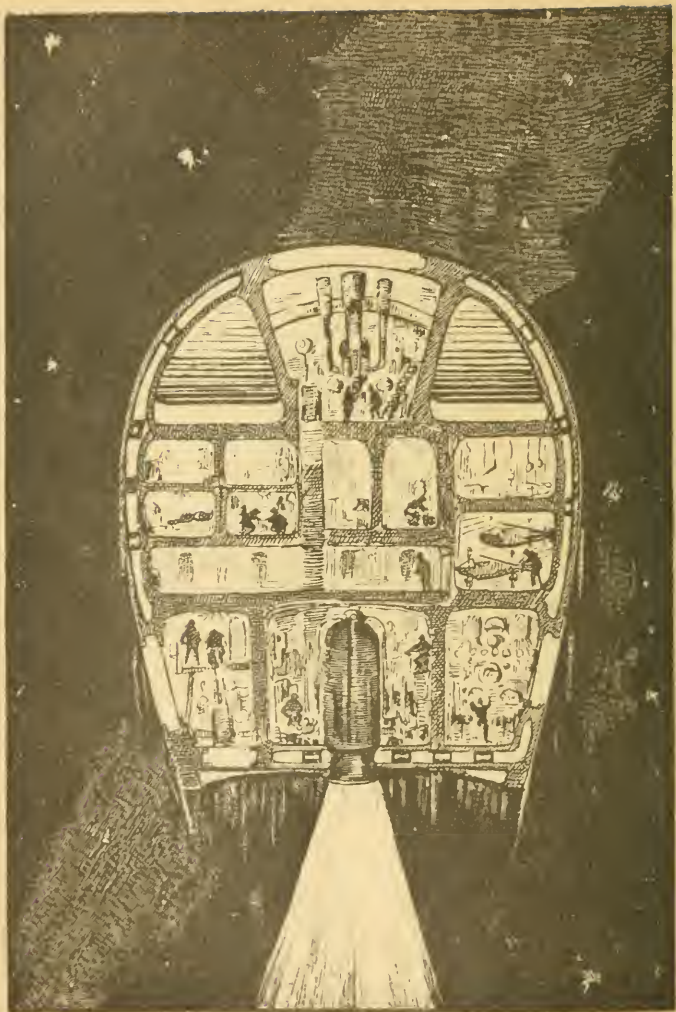
— Ще ж і додайте: тямущим і досвідченим лікарем. — притиснув Менні.

В ту хвилину я не зміркував, а Менні може й навмисне не нагадав мені, що роки марсіянців майже вдвічі довші за наші; Марс обходить сонце за 686 наших днів. — Отже 16 років Нетті відповідали 30 нашим земним рокам.

VI. Етеронеф

ПОПОЛУДНУВАВШИ, пішли ми оглядати наш «ко-рабель». Перш за все пішли ми «в машину». Машинерія забрала собі весь нижній поверх етеронефа, містючись просто на плесковатому його дні. Поверх поділявся на п'ять кімнат: одну центральну і чотири бічних. Як раз посередній центральній кімнаті стояла моторна машина, а округ неї з усіх чотирьох боків уставлено було в поміст круглі шкляні вікна, одно з чистого хрусталу, а три з трикольного скла різних барв: шкло було в три сантиметри завтовшки, надивовижку прозоре. В цю хвилину ми могли бачити через них лише частину земної поверхні.

Головною частиною моторної машини була вертикальна металічна циліндра трьох метрів заввишки і полуметра в діаметрі, зроблена, як пояснив Менні, з осмію — шляхетного, спорідненого до платини, металу, що майже зовсім не топить. У циліндрі відбувався розпад радієвої матерії: розпечені до червоного жару стінки в 20 сантиметрів завтовшки яскраво свідчили за енергією цього процесу. Проте в кімнаті не було дуже душно: всю циліндру було вкрито в два рази товщим футляром з якоїсь прозорої матерії, що дуже добре боронила від огню; зверху від

Егернеф (стор. 27-31).

цього футляру йшли канази, а ними гаряче повітря текло в усі боки, рівномірно гріючи весь етеронейф.

Інші частини машини, сполучені різними іншими способами з циліндрою — електричні бобіни, акумулятори, покажчики з циферблятами і т. д. — в доброму ладі розміщено було навкруги. Завдяки системі люстр діжурний машиніст бачив їх усі одразу, не сходячи зо свого крісломка.

З бічних кімнат одна була «астрономічна»; праворуч і ліворуч од неї були «водяна» і «киснева»; проміж ними ж — «рахівничка». В астрономічній кімнаті поміст і зовнішня стінка були з суцільного хрусталу, з геометрично вишліфованого шкла ідеальної прозорості. Коли я, йдучи висючими мосточками слідом за Менні, зважувався позирнути просто вниз, то між собою й безоднею під нами я не помічав рішуче нічого і мусив затуляти собі очі, бо болоче наморочилася голова. Я силкувався дивитися вбік, — на інструменти, котрі містилися поміж сітки мостків на хитромудрих стативах, що йшли зо стелі та внутрішніх стін кімнати. Головний телескоп був біля двох метрів завдовжки, але мав невідповідно великий об'єктив такої ж, певне, великої оптичної сили.

— На окуляри ми вживаємо лишень алмаз, зауважив Менні: — він дає найбільше поле зору.

— До якої міри побільшує цей телескоп? — спитався я.

— Чітко побільшення — біля 600 раз, — відповів Менні: — коли ж його не досить, ми поле зору фотографуємо і розглядаємо фотографію під мікроскопом. Таким чином побільшення фактично доводиться до 60 тисяч і навіть вище; часу ж на фотографування йде менш хвилинки.

Менні запропонував мені зараз же подивитися в телескоп на полишену землю. Телескопа він навів на неї сам.

— Відлеглість тепер біля 2000 кілометрів, — сказав він. — Чи пізнаєте ви, що бачите?

Я одразу ж пізнав порт скандинавської столиці, куди не раз їздив у справах партії. Мені цікаво було розглядити пароплави на рейді. Повернувши бічну ручку на телескопі, Менні в одну мить замість окуляра поставив фотографічну камеру, а через кілька секунд зняв її з телескопа і підком пересадив у великий апарат, що стояв поруч і вживався мікроскопом.

— Ми викликаємо й зміцнюємо малюнок у самому мікроскопі, не торкаючись до стекольника руками, — пояснив він і після кількох дрібних операцій, через якихсь пів хвилини, пустив мене до окуляра мікроскопа. На прочуд чітко побачив я відомий мені пароплав Північного Товариства. — так, ніби я був лише на кілька кроків од нього; діяпозитивний малюнок видавався рельєфним і був цілковито натуральних барв. На чардаку стояв синій капітан, що з ним я не раз розмовляв собі в часи своїх подорожей. Матрос, що саме зсажував на чардак якусь велику паку, так і застиг у своїй позі, як і подорожній, що вказував йому щось рукою. І все це бачив я за 2000 кілометрів.

Тут до кімнати вступив молодий марсіянець, помішник Стерні. Йому треба було добре виміряти пройдену етеронефом путь. Ми не стали перешкоджати йому і пішли далі, до «водяної» кімнати. Там містився великий резервуар з водою і поважні апарати, що її висвіжували. Сила рур вела цю воду з резервуару в усі кінці етеронефа.

Далі йшла «рахівничка» кімната. Там стояло багато незрозумілих мені машин з безліччю циферблатів та стрілок. За найбільшою машиною працював Стерні. З неї лізла довга бинда з наслідками, очевидно, рахування Стерні, але знаків на ній, як і на всіх циферблатах, я не розумів. Мені не хотілося перешкоджати Стерні, та і взагалі з ним балакати. Ми хутко вийшли в останню бічну кімнату.

Це була «киснева». В ній містилися запаси кисню, а саме — 25 тонн бертолетової соли, звідки можна було вилучити в міру потреби по-над 10 000 кубових метрів кисню, чого вистачило б на кілька подібних до нашої подорожей. Тут же були й апарати для розкладу соли. Далі лежали запаси бариту й їдкого калію для вилучення з повітря углекислоти, а також запас ангідриду сірки — проти зайвої вохкості та летючого левкомаїну, — тої фізіологічної отрути, що видихується людьми і шкодить значно більше, ніж углекислота. Цією кімнатою завідував лікар Нетті.

Після цього ми повернулись до центральної машинної і з неї невеличким ліфтом дісталися на самісіньку гору етеронефа. Там у центральній кімнаті містилася знов же

обсерваторія, цілковито подібна до нижньої, але значно більших розмірів. З цієї обсерваторії видно було іншу половину небесної сфери, вкупі з «пляметою призначення». Марс сяяв своїм червонуватим світлом збоку від зеніту. Менні навів на нього телескопа і я чітко побачив відомі мені з мап Скіанаредді контури земель, морей та сітку каналів. Менні сфотографував плянету і під мікроскопом явилася детальна мапа. Та без поясень Менні я нічого на ній не міг зрозуміти; плями міст, гаїв і озер одрізнялись одне від одного тендітними й різноманітними подробицями.

— Далеко? — спитався я.

— Зараз не дуже: — біля 100 мільйонів кілометрів.

— А чому Марс не в зеніті? Ми, значить, летимо не просто на нього, а в бік?

— А ми інакше й не можемо. Од'їзджаючи з землі, ми, в згоді з законом інерції, зберігаємо, між іншим, хуткість її руху округ сонця — 30 кілометрів за секунду. Марсова ж хуткість — всього 24 кілометри, і коли б ми летіли по перпендикуляру між обома орбітами, то ми б мусли уда ритись об Марс з різнирковою хуткістю 6 кілометрів за секунду. Це річ мало зручна, отже, — ми мусли вибрати криволінійну путь, щоб ту зайву бічну хуткість урівноважити.

— Якої ж тоді довжини має бути вся наша путь?

— Біля 160 мільйонів кілометрів, що має забрати принай менше $2\frac{1}{2}$ місяці.

Коли б я не був математиком, ці числа не сказали б мому серцю нічого. Але тепер вони викликали в мені почуття справжнього кошмару; отже, я чим швидше залишив цю розкішну обсерваторію.

Шість бічних камер верхнього сегменту, що оточували кільцем астрономічну кімнату, були зовсім без вікон і їхня стеля, являючись продовженням кулястої поверхні етеронафа, похило йшла до самого помосту. Вгорі містилися великі резервуари «мінус-матерії», відштовхування котрої муслило паралізувати вагу всього корабля.

Середні поверхні — третій і другий — містили в собі спільні залі, лабораторії окремих членів ексспедиції, їхні каюти, умивальні, бібліотеку, гімнастичну залю і т. д.

Каюта Петті була поруч з моею.

VII. Люде

ДЕ ДАЛІ, то втрата ваги давалася в знаки все дужче. Зріст почуття легкості вже не спричинювався до приємности. До свідомости домішувався елемент невпевнености і якоїсь роспливчастої тривоги. Я пішов до своєї каюти і простягся на ліжку.

Дві години спокою й напружених міркувань призвели до того, що я непомітно заснув. Коли ж я прокинувся, у мене біля столу сидів Нетті. Несамохіть, доволі жвавим рухом підвівся я з ліжка і, ніби підкинутий чимс угору, стукнувся головою об стелю.

— Коли важити менше 20 хунтів, то треба бути обережнішим. — доброзичливо філософським тоном зауважив Нетті.

Він прийшов до мене зо спеціальним наміром дати мені всі необхідні вказівки на випадок тої «морської хвороби», що вже чіплялася до мене в міру втрати ваги. В каюті моїй був особливий сигнальний дзвончок до його кімнати: отже — я завжди міг би його покликати, коли б потребував допомоги.

Я скористався з нагоди побалакати з молодим лікарем, — мене якось мимоволі тягло до цього симпатичного, дуже вченого, алеж і дуже жвавого хлопчика. Я слухався в нього, чому це трапилося так, що з усієї компанії марсіянців на етеронефі лише він оден, окрім Менні, тямить балакати на моїй рідній мові.

— Це річ проста. — пояснив він. — Коли ми *шукали людину*, то для вашої країни Менні вибрав себе й мене. Ми двое і прожили в ній більше року, поки нам не пощастило завершити справу з вами.

— Отже, інші «шукали людину» в інших краях?

— Атож. — серед усіх більших народів Землі. Але, як Менні й поредбачав, знайти її найшвидче пощастило в вашій країні, де життя котиться найбільш енергійно й яскраво, де люде змушені перш за все гледіти вперед. Знайшовши людину, ми сповістили решту; вони з'їхались з усіх країн і, ось, ми й їдемо.

— Що ви, власне, розумієте, кажучи: «шукали людину», «знайшли людину»? Я гадаю, що вам потрібний був

суб'єкт. придатний до
повної ролі. Мені
поясняв мені, до якої
саме. Мені дуже приємно
бачити, що вибрано мене
але я хотів би знати,
якій саме причині мушу
я тут бути вдячним.

— Скажу вам найбільш
загально. Нам потрібна
була людина, в натурі
котрої містилося б як най-
більше здоровля й гнуч-

і, ніби відкинутий чимсь угору, стукнувся головою об стелю,
(стор. 32).

кості, як найбільше здатності до розумової праці, як найменше особистих приязней на землі, як найменше індивідуалізму. Наші фізіологи й психологи гадали, що перейти з умов життя вашого суспільства, гостро розбитого невпинною внутрішньою боротьбою, до умов нашого, організованого, ви б сказали, соціалістично, — річ дуже тяжка для окремої людини і вимагає особливо сприятливої організації. Менні заявив, що найбільше годитеся для справи ви.

— І його гадки для вас усіх вистачило?

— Так, ми цілковито покладаємося на його оцінку Менні — людина надзвичайно могутнього й світлого розуму і помиляється дуже рідко. У зносинах із земними людьми він має досвіду більше, аніж хто інший з нас; та він же перший і зносини ці налагодив.

— А хто віднайшов спосіб руху між планетами?

— Це діло не одної людини, а багатьох. «Мінус-матерію» було здобуто ще за кілька десятків літ перед тим. Та спочатку її щастило виробляти лише в мізерній кількості і потрібні були зусилля дуже багатьох фабричних колегій, щоб знайти й розвинути способи здобувати її одразу багато. Після цього виявилася потреба вдосконалити техніку добування й розкладу радієвої матерії, щоб збудувати годящій для етеронефів мотор. Це теж вимагало сили праці. Багато знов же труднощій плывло з самих умов міжпланетного осередку з його лютим холодом та пекучим соняшним промінням, не ослабленим повітряною сферою. Не останньою дрібничкою виказалось і враховування пляху: тут траплялися такі помилки, яких ніхто спочатку не передбачав. Словом, всі попередні експедиції на Землю гинули, аж поки Менні не пощастило організувати першу вдатну. Нині ж, користуючись із його методи, ми недавно дісталися і на Венеру.

— Раз так, то Менні — дійсно велика людина, — зауважив я.

— Хай і так, коли вже вам так хочеться дати цю назву людині, що, справді, багато і добре працювала.

— Я хотів сказати не це: працювати багато й добре можуть і звичайні люде, люде-виконавці. Менні ж, як

бачимо, це річ інша: він геній. — людина, що творить нове і веде все людство вперед.

— Ви говорите щось певиразне, та й не вірне. Творить кожен робітник, але ж і в кожному робітничові творить людство й природа. Хиба в руках Менні не було всього досвіду попередніх поколінь і сучасних йому дослідників і хиба ж не виходив з цього досвіду кожен крок його праці? І хиба не природа дала йому всі елементи і всі зародки його комбінацій? І хиба ж, нарешті, не з самої боротьби людства з природою виникли всі живі стимули тих комбінацій? Людина — особа, але діло її неособове. Рапо чи пізно людина помірає, діло ж її залишається в життю, що безмежно зростає. І тут різниці між робітниками нема: неоднакова лише сума того, що вони пережили і того, що лишається в життю.

— Але, напр., ім'я такої людини як Менні не вмірає ж вкупі з ним, а лишається в спогадах людства; безліч же імен інших людей гине без жадного сліду.

— Ім'я кожної особи зберігається доти, доки живуть ті, хто жив з нею і знав її. Але людству — непотрібен мертвий символ особи, коли її вже нема. Наша наука й мистецтво зберігають наслідки спільної праці неособово. Тягар імен минулого спогадам людства зайвий.

— Може бути, що ви й маєте рацію; але *нашого* світу чуття проти цієї логіки обурюється. Для нас імена керівників думки й діла — живі символи; без них не обійдеться ні наша наука, ні наше мистецтво, ні все наше громадське життя. Трапляється, що в боротьбі сил і ідей певне ім'я на пранорі важить більше, ніж якесь абстрактне гасло. І ймена героїв — не тягар для наших спогадів.

— Це тому, що єдине діло людства — для вас ще й досі не єдине діло; в ілюзіях, породжуваних боротьбою між людьми, воно кришиться і видається ділом людей, а не людства. Мені так само важко було зрозуміти точку погляду вашу, як вам нашу.

— Ну так, зле, чи добре, але, значить, серед нашої компанії безсмертних нема. Патомісець, певне, смертні тут з кращих найкращі — правда ж? — з тих що «багато й добре працювали», як ви кажете?

— Загалом беручи, го так. Менні вибірав собі товаришів з числа багатьох тисяч, що висловили бажання з ним їхати.

— Найвидатніший після нього, мабуть, Стерні?

— Так, як що вже вам так кортить міряти і порівнювати людей. Стерні — великий учений, хоч і цілком іншого, ніж Менні, гатунку. Він — математик, яких трапляється дуже мало. Він розкрив цілу низку помилок у тих рахунках, відповідно до котрих улаштовувано було всі попередні експедиції па землю: він довів, що де-котрі з тих помилок уже самі одні мусили стати причиною загибуні і справи, і робітників. Він знайшов нові методи обрахунків, і аж по цей час вони давали найкращі наслідки.

— Я так його собі і малював на підставі слів Менні та перших власних вражінь. А тим часом, — я й сам не розумію чому. — Його вигляд викликає в мені якийсь трівожне почуття, якийсь розпливчає занепокоєння, щось подібне до безпідставної антипатії. Чи не зможете ви, товаришу лікарю, дати цьому якийсь пояснення?

— Та бачите, Стерні — це могутній, але холодний, головним чином аналітичний розум. Він усе невблаганно й послідовно розкладає, і висновки його — досить часто односторонні, а інколи й непомірно суворі, бо ж аналіз частей дає не ціле, а менш цілого: ви ж знаєте, що скрізь, де лишень є життя, ціле завжди буває більшим за суму своїх частей, як живе людське тіло більше купи своїх членів. Через ту свою аналітичність Стерні менше за всіх може входити в настрої й думки інших людей. Він завжди й охоче допоможе вам у справі, з якою ви самі до нього звернетесь, але він ніколи не догадається за вас, чого вам бракує. Цьому перешкоджає звичайно і те, що його увагу майже завжди прикуто до праці, що його голова повсякчас вирішує якісь складні питання. Він цілковито неподібний до Менні: цей завжди ясно бачить усе оточення і навіть мені самому не раз умів пояснити, чого мені хочеться, що мене бентежить, чого шукає мій розум чи мого почуття.

— Коли все це так, то, мабуть, до нас, повних суперечностей і вал — земних людей, Стерні ставиться доволі вороже?

— Вороже? Ні; це почуття йому чуже. Але скептицизму у нього, гадаю, більше, ніж би слід було його мати. Він пробув у Франції всього пів року і вже протелеграфував Менні: «тут шукати нема чого». Можливо, що почасти він і мав рацію, бо ж і Летта, що був вкупі з ним, — і цей годящої людини не знайшов. Але характеристики, що він дає людям тої країни, значно суворіші, ніж характеристики Летти, і, розуміється, однобокі, хоч нічого безпосередньо невірлого в собі і не приховують.

— А хто такий цей ваш Летта? Я його якось не пригадую.

— Хемік, поміщик Менні, уже не молода людина, старший за всіх на нашому етеронефі. Ви з ним швидко подружитесь і це дасть вам чималу користь. У нього лагідна вдача і порядна здатність розуміти чужу душу, хоч він і не психолог, як Менні. Заходьте до нього в лабораторію: він буде радий цьому і покаже вам багато де-чого цікавого.

Тут я пригадав, що ми одлетіли од землі вже далеко і мені схотілося позирнути на неї. Ми пішли вкупі до одної з бічних заль з великими вікнами.

— Чи не доведеться нам пролітати поуз місяць? — спитався я йдучи.

— Ні, місяць лишається далеко збоку і то велика шкода. Мені теж хотілося б подивитись на нього зблизька. З землі він видавався мені таким чудним. Великий, холодний, повільний, загадково спокійний. — Він зовсім не нагадував мені наших двойко місяців, що, ніби та весела, жвава дівчора, так хутко бігають по небу і так швидко міняють своє личко. Ваш місяць хоч і один, проте він значно яскравіший за наших пару і світло його так приємне. Яскравіше світить і ваше Сонце. Тут вам випало велике щастя. Ваш світ у два рази світліший за наш; тому саме вам і непотрібні такі очі, як наші — з великими зінками, аби ловити значно слабше проміння нашого дня і нашої ночі.

Ми сіли біля вікна. Земля сяяла оддалік велетенським серпом; на ньому можна було помітити лише риси заходу Америки, північного сходу Азії, невизначну пляму Великого Океану, та білу — Північного Крижаного. Весь Атлантиць

кий Океан і Старий Світ никли в темряві; про їхню присутність за роспливчастим краєм серпа можна було лишень здогадуватись, і саме тому, що ця темна частина землі закривала зорі на великому просторі чорного неба. Наша скісна траєкторія і вертіння землі навколо своєї осі призвели до такої зміни картини.

Я дивився на землю і журба мене взяла, що не бачу я рідного краю, де так жваво вирує життя, боротьба і страждання, де ще вчора стояв я у лавах товаришів, а нині на моє місце мусив стати інший. І зневіря підвелось в моїй душі.

— Там, внизу, там летється кров, — вимовив я, — а тут вчорашній працівник лише спокійнісінько дивиться...

— Кров летється за кращу будучину, — відповів мені Нетті; — але й для успіху самої боротьби — треба *знати* ту кращу будучину. А ви сидите тут саме ради того знання.

Несамохіть, раптово стиснув я йому його маленьку, майже дитячу руку.

VIII. Призвичаювання

ЗЕМЛЯ невпинно віддалювалась і, ніби худнучи від розлуки, набувала вигляду місячного серпа, супроводжуваного також і зовсім дрібненьким серпом справжнього Місяця. Одночасно ж усі ми, мешканці етеронефа, ставали якимись фантастичними акробатами, здатними літати без крил і зручно приймати всяку бажану й небажану позицію — до помосту, до стелі, чи до стін головою — майже однаково... Поволі я звикав до своїх нових товаришів і починав почувати себе з ними вільніше.

Вже на другий день після нашого відплиття (ми зберігали цей рахунок часу, хоч для нас, звичайно, справжніх днів і ночей уже не було), я з власної ініціативи перевдягся в марсіянську одягу, щоб менше од усіх одрізнятися. Одяга ця сподобалася мені й сама по собі: проста, зручна і без усяких непотрібних умовних подробиць, як, напр., краватка чи манжети, вона нічим не звязувала волі рухів.

Окрім частин так сполучувалися невеличкими гудзиками, що вся одежа ставала чимсь суцільним, а проте, в разі потреби, зовсім легко було одстебнути і зняти, напр., один чи обидва рукави, а то й цілу блюзу. І манери моїх товаришів схожі були до їхньої одежі: безпосередність і одсутність усього зайвого й умовного. Вони ніколи не здоровкались, не прощались, не дякували, не затягали, зза ввічливості, розмови, коли їй безпосередню мету було вичерпано; одночасно ж вони дуже терпляче давали всякі пояснення, уважно пристосовуючись до рівня розуміння слухача та входячи в його психологію, хоч би як дуже різнилася вона від їхньої класної.

Само собою розуміється, я з перших же днів почав учитися їхньої рідної мови і всі вони з великою охотою взялися мені допомагати, особливо — Петті. Мова марсеянців дуже оригінальна; по-при вею простоту її граматики і правил словотворення, вона має свої особливості, і обговтатися з ними мені було досить тяжко. Її правила не знають винятків, в ній нема такого поділу, як чоловічий, жіночий і середній роди; але ж поруч того всі назви предметів і прикмет одмінюються до часам. Це ніяк не вмощувалося мені в голову.

— Скажіть на милість, навіщо вам здалися ці форми? — запитав я в Петті.

— Та невже ж ви не розумієте? От ви, в своїх мовах, називаючи предмет, уважно одзначаєте, чи лічите ви його за чоловіка, чи за жінку, що, власне кажучи, нікому не є потрібним, відносно ж неживих предметів видається навіть чудним. Куди більше рації одрізнити предмети, що існують, од тих, що їх уже нема, або тих, що ще мають бути. У вас «будинок» — чоловік, а «стеля» — жінка, у французів це навпаки і справа від того не міняється. Коли ж ви говорите про будинок, що вже згорів, або що його ви ще лаштуєтесь будувати, ви берете те ж самісіньке слово, яким називаєте будинок, де зараз живе. А чи ж є в природі більша різниця, ніж різниця між людиною, що живе, і людиною, що вже вмерла, — між тим, що є, і тим, чого нема? Вам потрібні цілі слова і речення, щоб відзначати цю різницю; так чи ж не краще додавати для цього одну літеру в саме слово?

Чи так, чи сяк, а пам'ять мою Нетті похвалював. його метода була бездоганною і наука моя посувалася хутко. Це допомогало мені швидче призвичаюватись до марсіянців. я більш упевнено починав подорожувати по всьому етеронефові, заходячи в каюти й лабораторії моїх товаришів. та розпитуючись у них про все, що мене цікавило.

Молодий астроном Енно, жвавий і веселий поміщик Стерні, теж майже хлопчик віком, показував мені силу цікавих річей, одверто захоплюючись не так вимірами й формулами, де він був, проте, справжнім майстром, — як красою досліджуваного. Мені було дуже добре з цим астрономом-поетом; законне ж змагання орієнтуватися в нашій позиції серед природи повсякчасно давало мені привід чимало часу пробувати з Енно біля його телескопів.

Одного разу Енно показав мені в найдужчому збільшенні манісіньку плянету Ерос; частина орбіти цієї плянети проходить між путями Землі й Марса, решта ж лежить далі Марса, переходячи в район астероїдів. І хоч у цей час між ним і нами було 150 мільйонів кілометрів, проте фотографія його невеличкого диска стала в полі зору мікроскопа цілою географічною маною, подібною до мана Місяця. Звичайно, це так само мертва плянета, як і Місяць.

Іншого разу Енно сфотографував рій метеоритів, що лінув собі лише за кілька мільйонів кілометрів од нас. Фотографія дала, розуміється, лише розпливчасту туманність. З цієї нагоди Енно оповів мені, що в одній з перших експедицій на землю один етеронеф загинув як раз у ту хвилину, коли протинав отакій рій. Астрономи, що стежили за ним у наймогутніші телескопи, побачили, як раптом погасла на ньому електрика і він наввіки згинув у просторах.

— Розуміється, етеронеф наскочив на кілька цих дрібнісеньких тілець, а через величезну різницю швидкостей вони мусили блискавкою майнути крізь усі його стінки. Тоді повітря витекло геть, а холод міжплянетних просторів одубив уже мертві тіла подорожніх. І тепер етеронеф летить кометною орбітою: він назавжди віддаляється од сонця і невідомо, де буде кінець путі цього страшного корабля трупів.

За цими словами Енно холод стерних пустель наче б ускочив і до мого серця. Я чітко уявив собі паш ма-песенький світлий острівець серед безмежного мертвого океану. Жадної підпори, блискавично хуткий рух, чорна безодня навкруги... Енно схопив мій настрій.

— Менні дуже гарний стерничий, — зауважав він. — а Стерні не помилиться. Смерть же... ви її певне бачили вже поблиз себе... вона ж — лише смерть... та й годі.

Дуже швидко настав час, коли мені довелося пригадати ці слова в боротьбі з лютим душевним болем.

Хемік Летта притягав мене до себе не лишень тією лагідною й чутливою вдачею, за яку оповідав мені Нетті, а й своїм великим знанням у найбільш цікавому для мене питанню науки — саме — про будову матерії. Один лише Менні мав ще більшу компетенцію в цьому питанні, але я силкувався якомога рідче звертатися до нього, розуміючи, що його час — надто дорогої ціни для інтересів науки й експедиції, щоб я мав право одривати його від його роботи. Доброзичливий же чідок Летта так неймовірно терпляче ставився до мого нецтва, так охоче і навіть із задоволенням поясняв мені саму азбуку предмета, що з ним я почував себе цілком вільно.

Летта став читати мені цілий курс теорії будови матерії, ілюструючи його низкою сироб розкладу елементів та їх синтезу. Багато з дотичних сюди спроб він мусив, однак, пропускати, обмежуючись лишень описом їх на словах. — саме ті, де реакції мають особливо бурхливий характер і або неминуче мають форму вибуху, або ж можуть її придбати.

Якось одного разу на лекцію до лябораторії завітав Менні. Летта закінчував опис дуже цікавого експеримента і лаштувався приступити до його переведення в натурі.

— Стережіться, — сказав йому Менні. — Я пригадую, що у мене ця спроба завершилася раз дуже кепсько; досить наймізернішої домішки чогось стороннього до матерії, котру розкладаєте, щоб найслабший електричний розряд викликав її вибух, коли ви станете її гріти.

Летта хотів уже відмовитись од спробі, але Менні, незмірно уважний і прихильний до мене, сам став йому

до помочи, пильно перевіривши всі умови спроби. Реакція відбулася як найкраще.

На другий день ми мусли робити спроби знов же з цією матерією. Мені вдалося, що цього разу Летта ваяв її не з тої бапки, що вчора. Коли він поставив уже ре

Знепацька щось заглушливо тріснуло і нас обидвох з великою силою ударило об дверцята шахи (стор. 43).

торту на електричну піч, мені спало на думку сказати йому про це. Летта занепокоївся і одразу ж пішов до шахви з реактивами, залишивши піч і реторту на столічку біля стіни, котра була зовнішньою стінкою етеронефа. Я пішов за ним.

Зненацька щось заглушливо тріснуло і нас обидвох з великою силою ударило об дверцята шахви. Після цього чути стало голосний свист, виття і металічне бряжчання. Я відчув, що непереможна, подібна до урагану сила тягне мене назад до зовнішньої стінки. Я ветиг машинально ухопитися за міцну ремінну ручку біля шахви і повис горизонтально, утримуваний так могутньою течією повітря. Летта висів так же само.

— Тримайтесь міцніше! — гукнув він мені і я ледви почув його голос серед галаєу бурі. Гострий холод протинав мені тіло.

Летта хутко озирнувся навкруги. Обличчя йому було біле як крейда, але приголомшеність в очах раптом зникла, уступивши місце світлій думці і твердій рішучості. Він вимовив лише пару слів — я не міг їх почути, лише догадався, що це було прощання навіки, — і руки його пустили ручку.

Щось глухо гулило і виття урагану спинилось. Я відчув, що вже можна не триматись і озирнувся. Від столічка не лишилося й сліду, а біля стіни, щільно притиснувшись до неї спиною, стояв Летта. Очі йому були широко розкриті, лице ніби скам'яніло. Одним скоком опинився я біля дверей і розкрив їх. Порив теплого вітру одкинув мене назад. Через секунду до кімнати вступив Мешні. Віл швидко наблизився до Летти.

Що через кілька секунд у кімнаті стало повно людей. Нетті розштовхав усіх, припавши до Летти. Решта присутніх оточували нас у тривожній мовчанці.

— Летта помер, — пролунав голос Мешні. — Вибух реторти пробив стінку етеронефа і Летта своїм тілом заткнув дірку. Тиск повітря розірвав йому легені і парализував серце. Смерть сталася в одну мить. Летта урятував нашого гостя. Коли б він того не зробив — вагнули б обоє.

Нетті глухо зарідав.

ІХ. Минуле

КІЛЬКА день після катастрофи Нетті не виходив з кімнати, а в очах Стерні я став інколи помічати вираз просто недоброзичливий. Розуміється, через мене загинув видатний учений, і математичний розум Стерні не міг не рівняти цінності того життя, що було втрачене, до того, що було врятоване. Менні лишався незмінно рівним і спокійним, навіть подвоїв свою уважливість і піклування про мене; так само поводився і Еншо, і вся решта.

Я став ще впертіше вчитися марсеянської мови і при першій зручній нагоді попросив Менні дати мені якусь книжку з історії марсеянського людства. Менні радо привітав мою думку і дав мені підручника, що популярно викладав всевітню історію для марсеянських дітей.

З допомогою Нетті я почав читати й перекладати цю книжку. Мене здивувало мистецтво, з котрим невідомий автор оживлював і конкретизував ілюстраціями найзагальніші й найабстрактніші, на перший погляд, розуміння й схеми. Ця мистецька вмільість дозволяла йому вести свій виклад так геометрично витримано і так логічно послідовно, як не зважився б писати для дітей жаден з наших земних популяризаторів.

Перший розділ мав просто філософський характер і був присвячений ідеї Всесвіту, як Єдиного Цілого, що все в собі містить і все собою визначає. Цей розділ яскраво нагадав мені твори того робітника-мисленника, котрий у-перше в безпосередній і наївній формі виклав підстави пролетарської філософії природи.

Другий розділ оповідав про ті безмежно давні часи, коли у Всесвіті ще не склалось було жадних відомих нам форм, коли хаос і непевність панували в безмежних просторах. Автор пояснював, як відокремлювались у цьому осередкові перші безформні скупчення невловимої і хемічно ще не визначеної матерії, — і як скупчення ці стали зародками велетенських зоряних світів, якими суть зоряні туманності, а в тім числі й наш Молочний Шлях зо своїми 20 мільонами сонць, серед котрих наше сонце є одним з найменших.

Далі йшла мова про те, як матерія, концентруючися і переходячи до витреваліших сполучень, прибіралася в форми хемічних елементів, а поруч того первісні безформні скупчення розпадалися, утворюючи газоподібні соняшно-планетні туманности, що їх і інші за допомогою телескопа можна знайти не одну тисячу. Історію розвитку цих туманностей та кристалізації з них сонць і планет автор викладав ніби в згоді з нашою кантолявлясівською теорією походження світів, лише більш упевнено та з більшими подробицями.

— Скажіть, Менні, — запитав я, — певже ж ви вважаєте гарним давати дітям із самого початку ці безмежно загальні і майже так само абстрактні ідеї, ці бліді світові картини, так не подібні до найближчої дітям конкретної дійсности? Чи ж не значить це — населити дитячий мозок майже порожніми, словесними лишень, образами?

— Так бачите, — у нас ніколи не починають, вчення з книжок. — відповів Менні. — Дитина здобуває свої знання з живого свого приглядання до природи та з живих же стосунків з іншими людьми. Перше, ніж узятися за таку книжку, вона вже зробить силу подорожей, надивиться найрізноманітніших картин природи, навчиться пізнавати безліч рослин і звірів, зрозуміє вжиток телескопа, мікроскопа, фотографії, фонографа, наслухається від старших дітей, учителів та інших дорослих людей, сили оновідань про минуле й віддалене. Така ж книжка, як от ця, мусять лише сполучати до купи і зміцнювати її знання, зановоючи випадкові порожні місця і вказуючи дальшу путь науки. Розуміється, перш за все і повсякчасно ідея цілого мусять чітко стояти перед очима, мусять викладуватись від початку й до кінця, щоб дитина не морочилася над подробицями. Суцільну людину треба творити ще в дитині.

Все це було для мене первинною, але я це став детальніше роспитувати Менні: адже, через деякий час я однаково мушу побачити і марсіянських дітей, і систему їхнього виховання — безпосередно. Я вернувся до своєї книжки.

Предметом дальших розділів була геологічна історія Марса. Її виклад, хоч і стислий, був, проте, повний порівнянь до історій Землі й Венери. Всі три були одна до

одної подібні. істотна різниця полягала лише в тому, що Марсові було в два рази більше літ, ніж Землі, і майже в четверо — ніж Венері. Було вказано вік і інших планет — я їх дуже добре пригадую, але не хочу тут наводити, щоб не дратувати земних учених, для котрих ці числа були б великою несподіванкою.

Далі йшла історія життя з самого його початку. Дано було опис тих первісних сполучень, — складних ціанових виводних, — котрі, не будучи ще справжньою живою матерією, мали вже багато властивих їй примет; вказано було геологічні умови, в котрих ці сполучення хемічно утворювалися. Роз'яснено було закони, силою яких ці сполучення зберігались і купчилися серед іншої, хоч і витревалішої, так менш гнучкої природи. Простежено було крок за кроком ускладнення й диференціацію цих хемічних зародків де-якого життя, аж до організації справжніх живих кліток, де вже починається «царство протистів».

Картину дальшого розвитку життя змальовано було як шаблі поступу живих істот, чи, краще, як їх спільне генеалогічне дерево: від протистів в один бік до вищих рослин, і в другий бік — до людини; не полишено було без уваги і різні інші, бічні парости. Порівняння до «земної» лінії розвитку доводило, що на шляху від первісної клітки до людини перші кільця ланцюга майже однакові; так само мало різниць і в останніх кільцях, — середні ж одрізняються значно дужче. Це мене надзвичайно здивувало.

— Цього питання, — сказав мені Нетті, — скільки мені відомо, ще спеціально не досліджували. Адже ще якихсь двадцять років тому ми й самі не знали, як побудовано вищі твари на землі і нам чудно було побачити таку схожість до нашого типу. Очевидячки, число можливих вищих типів, що найповніше втілюють у собі життя, не велике; на планетах, так подібних одна до одної як наші, в межах доволі однакових умов, природа могла досягнути цього максимуму життя лише в одним-одній формі.

— До того ж, — додав Менні, — вищий тип, котрий запосідає свою планету, є той, що найбільш суцільно висловлює всю суму її умов; середні форми мають спроможність захопити лише частину свого осередку, значить — висловлюють ці умови так само частково і однобічно.

Отже, з огляду на надзвичайну схожість загальної суми умов, вищі типи мусять бути майже однакові, середні ж. силою своєї односторонності, можуть одрізнятися значно більше.

Я пригадав, як мені, ще ~~ж~~ часів мого університетського вчення, та ж сама думка про обмеженість числа можливих вищих типів запала в голову цілком з іншого приводу: у спрутів, морських головоногих молюсків, вищих організмів цілої окремої гілки розвитку, очі надзвичайно подібні до очей нашої гілки — хребтових; а тим часом походження й розвиток очей головоногих цілком самостійні. — до тої міри самостійні, що навіть відповідні плівочки подвійної тканини апарата зору розміщено у них як раз навпаки...

Так чи сяк, а факт стояв перед очима: на іншій пляноті жили люде подібні до нас, і мені лишалось тільки уважно студіювати їхнє життя й історію.

Що ж до передісторичних часів і взагалі початкових фаз життя людства на Марсі то й тут була в очі схожість із земним світом. Ті ж форми родового побуту, те ж відокремлене життя поодиноких громад, той же розвиток звязку між ними через міну. Але далі починалася і несхожість, — правда, не в самому напрямкові розвитку, а швидче в його стилі і вдачі.

На Марсі хода історії була якась лагідніша й простіша, ніж на землі. Були, звичайно, війни племен і народів, була і боротьба клас; але війни в історичному життю ролю відігравали порівнююче невелику і доволі рано припинилися й зовсім, а класова боротьба рідче призводила до сутичок брутальної сили. Це хоч і не вказувалось у книжці безпосередньо, проте недвозначно впливало з усього ви-
кладу.

Рабства марсіянці не знали зовсім, їхній феодалізм майже не хорував на воєнщину, а капіталізм дуже швидко спекався паціонально-державних перешкод і не створив нічого подібного до наших сучасних армій.

Пояснення всьому цьому я мусив шукати сам; марсіянці, навіть сам Менні, ще тільки починали вчитися історії земного людства і не встигли ще перевасти досконалого порівняння свого й пашого минулого.

Я пригадав одну з попередніх своїх розмов з Менці. Приступаючи до вивчення мови моїх співподорожців,

я зацікавився довідатись, чи вона не найбільш поширена з усіх мов, які існують на Марсі. Менні пояснив, що це одинока мова письменства й життєвих стосунків усіх марсіянців.

— Колись і в нас, — додав Менні, — люде з різних країн не розуміли одне одного; але давно вже, за кілька сот років до соціалістичної революції, всі різні діалекти наблизились і злились в одну загальну мову. Це сталося без насильств, стихійно, — ніхто і не думав, і не силкувався якось вплинути на процес. Досить довго ще, відповідно до певних місцевих особливостей, животіли і ніби окремі, хоч і зрозумілі усім говірки. Розвиток літератури поклав край і їм.

— Я лише одним можу собі це пояснити, — сказав я: — очевидно, на вашій планеті зносини між людьми з самого початку були ширші, легші і тісніші, ніж у нас.

— Так і є. — відповів Менні. — На Марсі нема ні ваших велетенських океанів, ні ваших неперелазних гірських хребтів. Моря у нас невеликі і піде не шматують суходолу на окремі континенти; наші гори, крім де-котрих поодиноких шпилів, — невисокі. Вся поверхня нашої планети в чотири рази менша земної; одночасно ж, сила ваги у нас менша у півтретя рази; мавши легке тіло, ми можемо рухатися доволі швидко навіть і без штучних засобів: ми самі бігаємо не гірше, і втомлюємося від того не дужче, ніж ви, коли їздите верхи кіньми. Природа поставила між нашими племенами значно менше стін і кордонів, ніж у вас.

Така, значить і була найперша й найповажніша причина, що стала на перешкоді гострому расовому й національному роз'єднанню марсіянського людства, а вкупі з тим і повному розвитку війн, мілітаризму та взагалі системи м'ясового вбивства. Звичайно, силою своїх внутрішніх суперечностей капіталізм все ж створив би всі ці прикмети високої культури, але й розвиток капіталізму йшов там споєрідним шляхом, висуваючи все нові умови для політичного об'єднання всіх племен і народів Марса. Тут рішучу ролю відіграло те, що великий капітал дуже швидко виптовхнув із землеробства дрібне селянство, а незабаром після того відбулася націоналізація всієї землі

Цим подіям спричинилося певннше висихання ґрунту, а чим дрібні хлібороби не могли дати собі ради. Кора плянети глибоко всмоктувала воду і не повертала її. Це було постування того стихійного процесу, завдяки котрому колишні океани Марса здрібніли і стали порівнюоче невеликими морями. Такий процес іде й на нашій землі, але тут він поступив іще не так далеко. На Марсі, що в два рази старший за Землю, справа стала погрозливою вже перед тисячею років, бо поруч зо зменшенням морей зменшувалась, розуміється, хмарність, рідчали дощі, міліли річки, висихали струмочки. У більшості місцевостей виникла потреба обводнюватись штучними способами. Що могли тут подіяти незалежні дрібні хлібороби?

Здебільшого вони просто руйнувались і їхні землі діставалися до рук сусідніх великих землевласників, що мали досить капіталів, аби упоратись з обводнюванням. Подекуди ж селяне засновували великі асоціації, сполучуючи для цього силнього діла всі свої засоби. Але рано чи пізно таким асоціаціям доводилося зазнавати недостачі в грошах, — на початках, наче б то, тимчасової; а вже як асоціації хоч раз занозичалися у великих капіталістів, справи їхні починали швидко гіршати: чималенькі проценти збільшували витрати на ведення справ, виявлювалася потреба нових позичок і т. д. Асоціації мусили підлягати економічній владі своїх кредиторів, а ті насамкінець їх руйнували, одразу захоплюючи собі землю цілих соток і тисяч селян.

Так уся годяща земля перейшла до рук кількох тисяч великих земельних капіталістів; але в середині суходолів лишалися ще великі простори, де води не було і куди окремі капіталісти власними силами провести її не могли. Коли державна влада, до того часу вже цілком демократична, змушена була заходитися біля цієї справи, щоб дати роботу зайвому пролетаріятові і пособити решткам селянства, що от-от мало зовсім вимерти, то у самої цієї влади не знайшлося таких засобів, які були потрібні для побудови велетенських каналів. Синдикати капіталістів хотіли при брати справу до своїх рук, але проти цього повстав увесь народ, добре розуміючи, що тоді синдикати візьмуть у кріпацтво і всю державу. Після довгої боротьби і наймо-

вірно впертого опору земельних капіталістів, заведено було великий поступовий податок на прибутки од землі. Здобути від цього початку суми і стали фондом велетенських каналських робіт. Силу лендлордів було надламано, а незабаром відбулася й націоналізація землі. Тут уже зникли останні сліди дрібного селянства, бо держава у власних інтересах давала землю лише великим капіталістам і сільсько-господарські підприємства стали ще ширші, ніж перед націоналізацією. Отже, знамениті канали стали і могутнім мотором економічного розвитку і міцною підпорою політичної єдності цілого людства.

Коли я прочитав про все це, я не міг утримати перед Менні свого здивовання — як це руками людей можна було утворити такі велетенські водяні шляхи, що їх видко з Землі навіть через наші кепські телескопи.

— Тут ви трохи помиляєтесь, — зауважив мені Менні. — Канали ці й справді великі, але все ж не в кілька десятків кілометрів, коли їх, власне кажучи, тільки й могли б помітити ваші астрономи. Те ж, що вони бачать, то широкі смуги гаїв, розведених нами вдовж каналів, щоб підтримувати рівномірну вохкість повітря і не дозволяти воді швидко випарюватись. Де-котрі з ваших учених здається, вже й догадалися про це.

Доба каналських робіт була періодом великого розквіту в усіх гідках продукції і глибокого спокою в класовій боротьбі. Попит на робочу силу був величезний і безробіття зникло. Але коли Великі Роботи було завершено, а слідом за тим завершився рівнобіжний процес капіталістичної колонізації колишніх пустель, то незабаром вибухла люта промислова криза і «соціяльний мир» було порушено. Справа посунула до соціальної революції. І знов же, хода подій була мирною; першою зброєю робітників були страйки, до повстань діло дійшло лише в кількох випадках по небагатьох місцевостях. — майже виключно хліборобських районах. Крок за кроком пани корилися неминучому; і навіть тоді, коли влада опинилася в руках робітничої партії, з боку переможених не виявилось жадної спроби оборонити свою справу насильством.

Викупу, в стислому значінні цього слова, за соціалізований знаряддя дано не було. Але капіталістів на перші часи

було полишено на пенсіях. Багато з них відограло потім видатну роль в організації суспільних підприємств. Дуже важко було побороти всі труднощі поділу робочої сили в згоді з бажаннями й здатностями самих робітників. Біля століття існував обов'язковий для всіх, окрім пенсіонерів-капіталістів, робочий день, спочатку біля шости годин, а потім усе коротший. Але поступ техніки й докладні підрахунки вільної праці допомогли спекатись і цих останніх слідів старої системи.

Вся картина рівної еволюції суспільства, не пройнятої, як у нас, огнем та кров'ю, несамохіть викликала у мене почуття заздрощей. Я заговорив про це з Нетті, коли ми дочитували книжку.

— Не знаю, — задумано сказав мені юнак, — але мені здається, що ви трохи помиляєтесь. Суперечности на Землі гостріші, це так; її природа сіє удари й смерть значно щедріше, аніж наша. Але причина цьому може як раз саме та, що багатства природи Землі значно більші, і що Сонце дає їй знов же значно більше своєї живої сили. Погляньте, на скільки мільйонів років наша планета старша за вашу, — її ж людство народилося лише за кілька десятків тисяч років перед вашим, а тепер випережує його хиба на якихсь дві-три сотні років. Наші людства нагадують мені двох братів. У старшого натура спокійна і врівноважена, у молодшого — бурхлива й поривчата. Молодший брат гірше витрачає сили і робить більше помилок; дитячі роки його були хоробливі й нерівні, а тепер, коли він переходить у юнацтво, часто трапляється йому зазнати й болючих корчів. Та чи не вийде з нього художник-творець дужчий і більший, ніж його старший брат, чи не зуміє він тоді розкішніше і різнобарвніше прикрасити нашу Велику Природу? Не знаю, але мені здається, що це буде саме так...

Х. Прибуття

КЕРОВАНІЙ світлою головою Менні етероней без жадних нових пригод летів далі до своєї далекої мети. Я встиг, уже сяк так привичаїтись до умов життя без ваги, як також і побороти більші труднощі марсіянської

мови, коли Менні заявив нам, що ми долитаємо вже до половини пути, здобувшись найвищої межі шуктості, котра відтепер почне упадати.

Саме в призначений Менні момент етеронеф швидко й м'яко перевернувся. Земля, що давно вже з великого серпа встигла стати маленьким, а з маленького — яскравою зеленкуватою зорею поблиз соняшого диска, тепер з нижньої частини чорного неба перескочила у верхню; червона ж зоря Марса, що до цього часу весело сяяла над нашими головами, опинилася внизу.

Мишули ще десятки й сотні годин і зоря Марса стала яскравим маленьким диском, а скоро після цього заблимали і дві малесенькі зірочки її супутників — Деймос і Фобос, невинні плянеточки, що нічим не заслужили на ці грізні імена — «Жах» і «Страх» по — грецькому. Поважні марсіянці похваляшали і почали унажуватись до обсерваторії Енно, — позирнути на рідні краї. Дивився на них і я, але мало розумів те, що бачив, хоч і як старанно й терпляче давав мені різні пояснення Енно. Там, справді, було для мене чимало чого дивного.

Червоні плями ставали гаями й луками, а зовсім темні — лапами, готовими до жнив. Міста малювалися якимись синіми плямами і лише води та сніги мали зрозумілий для мене колір. Веселий Енно змушував мене іноді догадуватись, що я бачу в полі зору апарата, і мої наївні помилки дуже бавили його й Нетті; я ж їм дякував за це жартами зо свого боку, називаючи їхню плянету царством учених сов та переплутаних барв.

Тим часом червоний диск поволі більшав; незабаром він у кілька раз переважив своїми розмірами диск Сонця, що значно поменшало, і нагадував тепер астрономічну мапу без написів. Починала прибувати і сила ваги, що надзвичайно гарно впливало на самопочуття. Деймос і Фобос із яскравих зірок теж стали маленькими, але чітко окресленими кружечками.

Лишилося 15—20 годин їзди; Марс широко розгортається під нами; звичайним оком бачу я більше, ніж дають усі астрономічні мапи наших учених. Деймос лине по цій круглій мапі, а Фобоса не видно — він зараз по той бік плянети

Всі навкруги мене радіють, один лишень я не можу побороти тривожної журби очікування.

Ближче й ближче. Всі покинули всяку роботу, — всі дивляться вишз, де розгортається інший світ, для них рідний, для мене — повний загадкової таємниці. Один Менні не з нами, він біля машини: останні часи подорожі найнебезпечніші — треба перевіряти віддаль і регулювати шуткість.

Чому ж я, цього світу не по своїй охоті Колюмб, чому ж я не почувую ні радощей, ні гордощей, ні навіть того заспокоєння, котре мусив би викликати твердий беріг, після довгої подорожі океаном невловимого?

Події майбутнього вже кидають свою тінь на сучасне...

Лишилося останніх дві години. Скоро ми вступимо в атмосферу.

Серце починає люто колотитися, я не можу більше дивитися і йду до своєї каюти.

Нетті йде за мною.

Він починає мені говорити. —

несуть на руках прозору труну, де лежить одубіле тіло втраченого товариша (стор. 54).

не про сучасне, а про минуле, про далеку Землю, там вгорі.

— Ви мусите ще туди вернутися, коли упораетесь зо своїм завданням, — каже він мені і його слова дзвенять для мене, як ніжне нагадування про мужність

Ми міркуємо про це завдання, про його необхідність і труднощі. Час минає для мене непомітно.

Нетті дивиться на хронометр. — Приїхали, ходім до них! — закликає він.

Етеронеф спинився. Одсовуються широкі металічні двері, свіже повітря ліне в середину. Чисте, зеленкуватосинє небо над нами, юрби народу навкруги нас.

Менші й Стерні виходять перші. Вони несуть на руках прозору труну, де лежить одубіле тіло втраченого товариша — Летти.

За ними виходять інші. Я з Нетті вихожу останнім і ми вкуші, плече в плече, йдемо через кількатисячну юрбу людей, подібних до нього...

ЧАСТИНА ДРУГА

I. Менні

НА перші часи оселився я у Менні, в фабричному містечку, центром і душею котрого була велика хемічна лябораторія, збудована глибоко під землею. Підземна частина містечка лежала серед парку, розкидана по площі в десяток квадратних кілометрів: тут було кілька сот жител робітників лябораторії, великий Палац Зборів, Споживча Комора — щось подібне до універсальної крамниці, і Станція Сполучень, що звязує хемічне містечко з рештою світу. Менні був тут керовником усіх робіт і жив поблизу громадських будинків, поруч великого спуску до лябораторії.

Перше, що мене найбільше вразило в природі Марса і до чого мені найтяжче було звикнути, — це був червоний колір його рослин. Матерія, що їх так обарвлює, складом своїм дуже наближається до хлорофілу земних рослин і виконує аналогічну йому роль в життєвій економії природи: створює тканину рослин з углекислоти повітря, використовуючи енергію соняшного проміння.

Уважливий Нетті пропонував мені носити спеціальні окуляри, щоб уникнути позвичного роздратовання очей. Але я відмовився.

— Це колір нашого соціалістичного прапора, — відказав я. — Мушу ж я звикнути до вашої соціалістичної природи?

— Коли так, то треба визнати, що соціалізм є і в земній флорі, хоч і в прихованому стані, — зауважив Менні. — Листя земних рослин мають також і червоний одлиск, — його лишень замасковано дужчим зеленим. Досить надіти

окулярні зо скла, що цілком затримусь зелене проміння а вільно пропускає червоне, то й ваші гаї й степи стануть червоні, як і в нас.

Я не можу витратити час і місце на те, щоб малювати своєрідні форми рослин і звірів на Марсі, його атмосферу

— чисту, прозору й рідку, але багату на кисень, чи його небо — глибоке й темне.

зеленкуватого коліру.

зо схудлим сонцем

і малесенькими мі-

сяцями, з двома

яскравими вечір-

німи чи раніш-

німи зорями —

Венерою й Зем-

лею. Все це —

чудне й чуже

тоді, прекрасне

й дороге мені

тепер, коли я

за нього ли-

шень згадую.

— до сути мого

оповідання сто-

сується не так

тісно. Люде

й їхні відноси-

ни — ось що

має для мене

найбільшу ва-

гу. А в усіх

тих казкових

обставинах са-

ме вони були

чимсь най-

більш фантас-

тичним, пай-

більш загадко-

вим

велика хемічна лабораторія, збудована глибоко під землею (стор. 55).

Менні жив у невеличкому будинку на два поверхи, що архітектурою своєю не різнився від інших. Оригінальною прикметою цієї архітектури був прозорий дах з кількох великих шибок блакитного скла. Просто під цим дахом містилася спальня і кімната для розмов з приятелями. Години свого відпочинку марсіянці завжди перебувають під блакитним освітленням, що заспокоює їх, і не бачать нічого неприсмого в тім злиховієнім для нашого ока однекові, котрий це освітлення надає людському обличчю.

Всі кімнати для роботи — кабінет, лабораторія та комунікаційна — містилися в нижньому поверсі, великі вікна котрого вільно пускали хвилі дражнючого червоного світла, одкидуваного яскравим листям дерев парку. Це світло, котре в мене на початку викликало тривожний і неуважливий настрій, тільки підбадьорює марсіянців за роботою.

У кабінеті Менні було багато книг і різних приладів до письма, від звичайних олівців до самописного фонографа. Останній апарат уявляє з себе складний механізм, котрий, приймаючи чітко вимовлювані слова на фонограму, одночасно приводить у рух і частини друковальної машинки. Фонограма від цього не псується і з неї можна користуватись так само вільно, як і з друкованого її «перекладу», що кому до вподоби.

Над робочим столом Менні висів портрет марсіянця середнього віку. Риси його обличчя дуже нагадували самого Менні, але різнилися виразом суворої енергії й холодної рішучості, виразом майже грізним, не властивим Менні, на чім обличчю завжди можна було бачити лише спокійну й тверду волю. Менні розповів мені історію цієї людини.

То був предок Менні, великий інженір. Він жив за довгий час до соціальної революції, за доби прокопування Великих Каналів; ці славетні роботи було організовано в згоді з його плянами і ведено під його керівництвом. Завидуючи його славі й могутності, перший його помічник закрутив проти нього інтригу. Один з великого значіння каналів, над котрим працювало кілька сот тисяч чоловіка, починався в болотній, хоробливій місцевості. Тисячі робіт-

нків мєрли там од хороб, а серед решти роспалювалося незадовольнення. В той саме час, коли перший інженір умовлявся з центральним урядом Марса про пенсії родинам померлих і тих, хто позбувся здатности до праці, — старший його помішник нишком провадив проти нього серед незадовольнених агітацію: він підмовляв робітників до страйку з вимогами, по-перше — перенести роботи з цієї місцевости в іншу, що було неможливим по суті справи, бо руйнувало весь плян Великих Робіт, і, по-друге — звільнити першого інженіра, що, звичайно, зробити було вже можна. Коли ж той довідався про все це, він закликав до себе старшого помішника для пояснень і тут же його убив. На суді інженір відмовився від усякої оборони і лише заявив, що рахує свій вчинок справедливим і необхідним. Його прису-дили до довголітнього ув'язнення в тюрмі.

Але незабаром виказалось, що ніхто з його заступників не здатний вести далі його велетенську роботу; почалися непорозуміння, крадіжки, безладдя; весь механізм справи розхитався, витрати зросли на сотні мільйонів, а гостре незадовольнення серед робітників загрозувало повстанням. Центральний уряд мусив сквалливо звернутися до старого інженіра; йому запропоновано було повне помилування і відновлення прав посади. Він рішуче відмовився від помилування, але згодився керувати роботами з в'язниці.

Призначені ним ревізори хутко вияснили становище справи на місцях; було прогнано й віддано під суд тисячі інженерів і підрядчиків. Заробітну плату було підвищено, організацію постачання робітникам харчу, одєжі й зряддя праці перебудовано на новий лад, пляни робіт переглянуто й виправлено. Незабаром лад було цілком відновлено і величний механізм почав працювати хутко й акуратно, як слухняне зряддя в руках справжнього майстра.

А майстер не лише керував усією справою, але й розробляв плян її ведення на майбутні літа; одночасно ж він готовив собі заступника в особі одного енергійного й талановитого інженера, що висунувся з робітничого осередку. До дня, коли мав вийти строк ув'язнення, все вже було так паладиане, що великий майстер знайшов можливим передати справу до інших рук, не боячися за її долю; і в той саме момент, коли до в'язниці

явився перший міністер центрального уряду визволити ув'язненого, старий інженір наклав па себе руки.

Коли Менні оповідав мені про все це, обличчя йому якось чудно одмінилося, придбавши того ж самого виразу невблаганної суворости. Він став цілком подібний до свого предка, а я відчув, до якої міри близька й зрозуміла йому ця людина, що полишила життя ще за сотні років до його народження.

Кімната комунікацій була центральною кімнатою нижнього поверху. Тут містилися телефони і відповідні їм оптичні апарати, що передають на однаково яку віддаль образки всього, що перед ними відбувається. Одні з апаратів в'язали житло Менні зо Станцією Сполучень, а через неї — зо всіма будинками містечка й зо усіма містами плянети. Інші були звязком з керованою Менні підземною лабораторією. Ці останні працювали невпинно: на кількох тонко-сітчатих шкляних дощечках весь час видно було зменшені образки освітлених залъ зо великими металічними машинами й шкляними апаратами, біля котрих працювали десятки й сотні робітників. Я звернувся до

... па ... шкляних дощечках ... видно було зменшені образки освітлених залъ зо великими металічними машинами й шкляними апаратами (стор. 59).

Менні з проханням, взяти мене з собою в цю лабораторію.

— Це не годиться, — відказав він мені. — Там працюють над матерією в її хисткому стані і небезпека вибуху чи затроєння темним промінням, хоч і мізерно невелика через усі наші засоби забезпечення проти неї, — все ж завжди є. Ви не повинні їй підлягати, бо ви у нас тепер один і заступити вас нема кому.

В своїй домашній лабораторії Менні тримав лише ті прилади й матеріали, що стосувалися до біжучих його дослідів.

В коридорі нижнього поверху припнуто було човника, котрим кожної хвили можна було вирядитись, куди лишень було потрібно.

— Де живе Нетті? — спитав я в Менні.

— У великому місті, за дві години повітряної дороги звідси. Там є машинний завод з кількома тисячами робітників і Нетті має там більше матеріялу для своїх медичних дослідів. Тут же ми маємо іншого лікаря.

— А машинний завод мені можна буде оглянути коли-небудь?

— Ну, звичайно! Там жадної спеціальної небезпеки нема. Коли хочете, ми поїдемо туди хоч і завтра.

Так ми й умовились.

II. На заводі

БЛЯ 500 кілометрів за дві години — хуткість найшвидшого соколиного лету, не досягнута навіть нашими електричними шляхами... Внизу, швидко міняючись, лінували чудні, незвичні краєвиди, а ще швидче мигтіли поуз нас чудні, невідомі птахи. Проміння сонця одбивалося синім світлом од дахів і звичайним жовтавим — од величезних бань якихсь невідомих мені будівель. Річки й капали блискали сталевими биндами; очі мої на них відпочивали, бо ж вони були однакового вигляду з земними. Але, ось, оддалеки замаячило величезне місто, розкидане навколо невеличкого озера і перетнуте каналом

Через кілька хвилин човник стихив ходу і м'яко пристав біля гарненького невеличкого будиночка, де жив Нетті.

Нетті був дома і зустрів нас дуже радо. Він сів у нашого човника і ми поїхали далі: до заводу було ще кілька кілометрів, він лежав по тім боці озера.

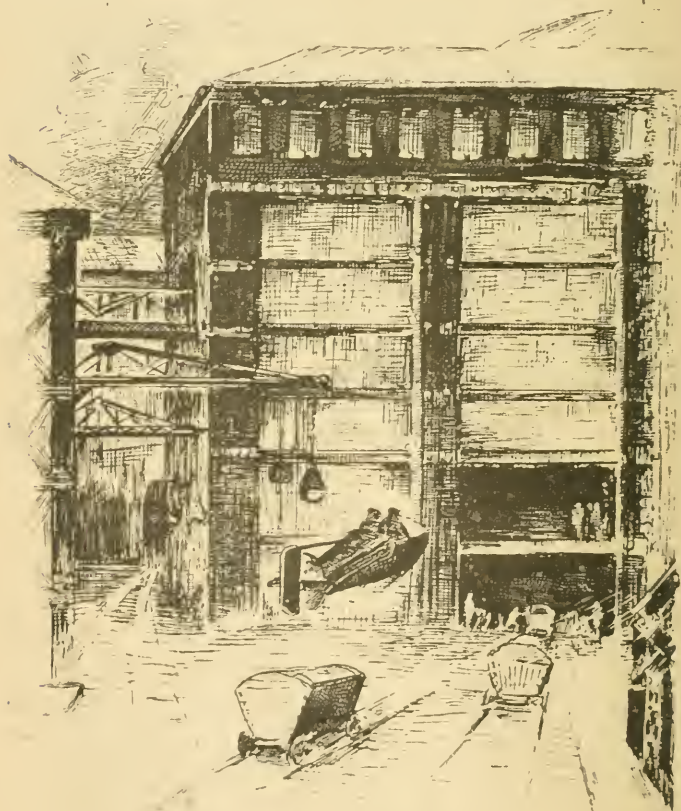
П'ять величезних будівель навхрест і всі на один взірєць: чистий шкляний дах на кількох десятках темних колоп, розставлених колом, чи ледви ростягненим еліпсом; шкляні шибки, почерезно матові й прозорі, між колонами замість мурів. Ми спушилися біля центрального, найбільшого корпусу, перед ворітьми, що забрали собі одно міжколоння, бувши метрів з 10 завширшки та з 12 заввишки. Стеля першого поверху горизонтально перетинала посередині наші ворота; по землі в ворота бігло кілька паралельєрів, зникаючи в глибу корпусу.

Ми підпливли до верхньої половини воріт і, заглушені гуркотнею машини, одразу ж опинилися на другому поверсі. Але, це не був поверх у звичайному змісті цього слова: це була, швидче, сітка повітряних мостків, що з усіх боків опітала велетенські машини незрозумілого мені устрою. На кілька метрів над нею містилася друга сітка, за нею третя, четверта й п'ята; всі їх було зроблено зо шклянного наרקету, переплетеного брусками залізних ґраток, і звязано безліччю ліфтів та сходців: кожна нова сітка була менша за нижню.

Ні диму, ні сажи, ні прикрого пахна, ні дрібного пороху. Серед чистого, свіжого повітря, освітлені не яскраво, але звідусіль, машини працювали рівно й спокійно. Вони різали, пиляли, стругали й свердували величезні шматки заліза, алюмінію, нікелю, міді. Велетенські сталі руки ходили рівно й повільно; просторні п'лятформи совалися туди й сюди, як хронометр: шківів й паєн ніби стояли. Не брутальна сила огню й пари, а делікатна, але ще могутніша сила електрики була душею цього грізного механізму.

Сама гуркотня машин, коли ухо до неї потроху звикало, починала видаватися майже мелодією, як що не зважати було на ті моменти, коли падав головний, на кілька тисяч тонн ваги, молот і все струпувалося наче від грому.

Сотні робітників упевнено ходили проміж машин і ні кроків їх, ні голосів не чути було серед моря звуків. На обличчях у них не видно було напруженої заклопотаности.

Ми підійшли до верхньої половини
воріт . . . (стор. 61).

лише спокійну уважливість; вони мали вигляд цікавих учених спостерегачів, котрі плутаються тут майже без діла: їм, мовляв, просто цікаво дивитись, як величезні шматки металу, запливши на рельсових платформах під прозору башу, дістаються в залізні обійми темних страховисьок; як потім ті страховиська розгризають їх своїми міцними щелепами, мігуть своїми важкими твердими лапами, стружуть і сверлюють своїми гострими блискучими кіхтями, і як, нарешті, наслідки цієї жорстокої забавки вивозяться з другого боку корпусу вагонами електричної залізниці у вигляді струнких і делікатних частей машин загадкового призначення. Видавалося явищем цілком природнім, що сталепі страховиська не чіпають маленьких великооких спостерегачів, дозволяючи їм вільно і без страху гуляти проміж себе: це було ніби потурання їхньому слабосиллю, визнання здобичи надто мізерною, не вартою грізної сили велетнів. Не видно їй не помітно було тих питок, що сполучували тендітний мозок людей з незломними органами машин.

Коли ми, нарешті, вийшли з корпусу, наш поводитор технік запитав нас, чи бажаємо ми оглядати решту корпусів і допоміжних будівель одразу ж чи наміряємося зробити перерву для відпочинку. Я висловився за перерву.

— Я бачив машини і працівників. — сказав я; — самої ж організації праці ніяк собі не уявляю. От про це мені й хотілось би у вас розпитатись.

Замість відповіді технік повів нас до невеличкої, кубової форми будівлі, що стояла між центральним і одним з бічних корпусів. Таких будівель було ще три і розміщено їх було аналогічно. Їхні чорні стіни вкрито було низками блискучих білих знаків. Я вже доволі добре тямив марсіянську мову, щоб їх зрозуміти: це були звичайні таблиці статистики праці. На одній з них, позначеній номером першим, містилося:

«Машинна продукція має зайвими 968,757 робочих годин що-дня, з них 11.325 годин праці досвідчених спеціалістів.

«На цьому заводі — зайвими 753 години, з них 29 годин праці досвідчених спеціалістів.

«Немає недостачі працівників у промислах хлібо-робській, гірничій, земляних робіт, хемічній»... і т. д. було перераховано за азбукою безліч різних гілок праці

На таблиці номер другий було написано:

«Продукція одяжі має недостачу в 392,685 робочих годин що - дня, з них — 21,380 годин праці досвідчених механіків на спеціаль-

...техвік повів нас до невеличкої, кубової форми будівлі (стор. 63).

них машин, та 7,852 години праці спеціалістів організаторів.

«Продукція узуття потребує 79,360 годин; з них...» і т. д.

«Інститут рахунків — 3,078 годин...» і т. д.

Подібного ж змісту були й таблиці номер 3-й та 4-й. У спискові гілок праці були й такі, як виховання дітей молодшого віку, виховання

дітей середнього віку, медицина міст, медицина сільських округ і інше.

— Чому саме зайвину праці докладно вказано лише для машинної продукції, а недостачу з такими подробицями скрізь? — запитав я.

— Це річ проста. — відповів Менні: — таблицями треба виділити на поділ праці, а для цього необхідно, щоб кожен міг бачити, де робочої сили не вистачає і в якій саме мірі. Тоді, в разі однакової або ж приблизно рівної прихильності до двох спеціальностей, людина вибере собі ту з них, де недостача більша. Про зайвину ж праці докладні відомости досить знати тільки там, де ця зайвина є, щоб кожен робітник цієї гілки міг свідомо взяти на увагу і ступінь зайвини і ступінь своєї прихильності до зміни спеціальності.

Коли ми так оце розмовляли, я знепацька помітив, що де-котрі числа таблиці зникли, а на їхньому місці з'явилися нові. Я спитав, що це означає.

— Числа міняються що-години, — пояснив Менні: — за годину кілька тисяч чоловіка встигли заявити своє бажання перейти на другу роботу. Центральний статистичний механізм весь час стежить за цим і що-години електрика розносить його повідомлення по всьому Марсові.

— Але яким чином центральна статистика встановлює свої числа зайвини і недостач?

— Інститут рахунків має скрізь свої агентури, котрі наглядують за рухом продуктів по коморах, за видатністю праці всіх підприємств і за зміною числа робітників по них. Цим шляхом докладно в'ясується, скільки й чого саме слід виробити на певний термін і скільки потрібно на це робочих годин. Після цього інститутуві лишається тільки підраховувати по всіх гілках праці різницю між тим, що є, і тим, що мусять бути, та про це скрізь оповіщати. Хвили добровільців відновлює рівновагу.

— А споживання продуктів не обмежено нічим?

— Цілком нічим: кожен бере те, що йому потрібно і стільки, скільки захоче.

— І від нього не вимагають чогось подібного до грошей, якихсь свідоцтв про кількість виконаної праці, чи зобов'язань її виконати, чи взагалі чогось на цей взірєць?

— Рішуче нічого такого. У вільній праці у нас ніколи не буває недостачі; праця — природня потреба соціально розвиненої людини і всяке замасковане або й одверте приневолювання до праці цілком нам зайве.

— Але раз споживання у вас нічим не обмежене, то чи ж не можливі в ньому гострі хитання, котрі можуть перекинути до-гори всі статистичні розрахунки?

— Звичайно, ні. Окрема людина може й стане їсти ту чи іншу страву у двічі чи тричі більше, ніж усі, може схоче змінити десять одежин за десять день, але ж суспільство в три тисячі мільйонів душ так чинити не може. Коли маємо діло з так великими числами, то збочення в той чи інший бік урівноважуються і середні величини міняються дуже поволі, в суворій безперервості.

— Отже, ваша статистика працює майже автоматично, — безпосередні підрахунки тай годі?

— Е, ні. Труднощі тут величезні. Інститут рахунків повинен пильно стежити і за повними винаходами і за зміною природніх умов промисловости, та добре на них уважати. Чи заводиться нова машина, — вона одразу ж вимагає перелиття праці, як у тій гілці, де ту машину вживають, так і в машинній продукції, інколи ж і в продукції матеріалів для обох цих гілок. Чи виходить руда, або ж знаходять нові мінеральні багатства, — знову потрібно регулювати працю в цілій низці спеціальностей — в гірничій справі, в продукції залізничних колій і т. д. Все це треба розрахувати з самого початку, коли хоч і не зовсім точно, то аби з практичним наближенням; це ж дуже складна річ, поки не одержано наслідків безпосереднього досвіду.

— Раз це така складна річ. — зауважив я, — то вам обов'язково треба мати певну заївину праці в запасі.

— Безперечно, — на цьому ж найбільше наша система й стоїть. Років за двісті до нас, коли колективної праці лише ледви-ледви вистачало для задовольнення всіх потреб суспільства, тоді потрібна була велика обережність у рахунках і поділ праці не міг навіть відбуватися цілком вільно: існував обов'язковий робочий день і в його межах доводилося не завжди і не в повній мірі уважати на прихильність товарнів до тої, чи іншої спеціальности. Але ж кожен винахід, створюючи для статистики тимчасові труднощі, полегшував розв'язати найпершої ваги завдання, — перейти до необмеженої свободи праці. Спочатку робочий день скорочувано, а згодом, коли в усіх гілках праці знайплася заївина, всяку обов'язковість було скасовано.

Знаєте собі мізерність усіх чисел недостачі праці по продукціях: тисячі, десятки, сотні тисяч робочих годин, не більше, і все це — на мільйони і десятки мільйонів годин праці, котрі вже витрачаються в тих продукціях.

— Але недостача праці все ж буває, — заперечив я. Та й, мабуть, покриває потім зайвиша, так чи ні?

— Та й не одна зайвиша. На ділі й сам підрахунок ведеться так, що до дійсно потрібного числа додається ще якусь кількість. В найбільшій для суспільства ваги гідках, — в продукції харчу, одежі, будівель, машин, — цей додаток досягає 5 процентів, в менш некучих — 1—2 проценти. Таким чином, числа недостачі в цих таблицях висловлюють, загалом беручи, лише відносну, а не абсолютну недостачу. Коли б позначених тут десятків і сотень годин і не було поповнено, то суспільство ще б не відчуло собі з того жадної шкоди.

— А скільки часу працюють що-дня на цьому, напр., заводі?

— Здебільшого 2, $1\frac{1}{2}$, $2\frac{1}{2}$ години, — відповів технік, — але буває і більше, і менше. От, напр., товариш, що завідує великим молотом, до такої міри захоплюється своєю роботою, що за всі 6 годин щоденної праці заводу не дозволяє себе заступити нікому.

Я переклав собі в голові ці числа з марсеїнського рахунку на земний. Доба там трошки довша, ніж у нас і поділяється на 10 годин. Отже вишло, що звичайна робота людини тягнеться 4, 5 і 6 години; праця заводу — 15 годин, себ-то така, як у нас на Землі по найтяжче експлуатованих підприємствах.

— А хіба товаришові біля молоту не шкодить так багато працювати? — спитався я.

— Нокіль що не шкодить, — відповів Нетті. — Якихсь там пів року він інче може дозволити собі таку розкіш. З одного боку я, звичайно, попередив його про небезпеки, котрими загрожує йому його захоплення. Найперша з них — це можливість раптового психічного пориву, що з непереможною силою потягне його під молот. Торік такий випадок трапився тут таки з іншим механіком, таким самим шукачем гострих відчужань. Тільки щастя допомогло спинити завчасу молот і врятувати людину, що й не

думала про самовбивство. Жага гострих відчужень ще не є ніяка хвороба, але ж вона легко прибирає шкідливих форм, ледви тільки нервна система хоч трохи похитнеться від перевтоми, душевної боротьби, чи якоїсь випадкової хвороби. Розуміється, я не спускаю з очей тих товаришів, що надживають своїх сил на якісь одноманітній роботі.

— А чи ж не повинен би був цей товариш скоротити свою роботу, раз у машинній продукції є зайвна праці?

— Розуміється, ні! — заєміявся Менні. — З якої речі саме він мусить відновлювати рівновагу за свій рахунок? Статистика нікого й ні до чого не приневолює. Кожен бере її собі під увагу, але не може керуватися нею одною. Коли б ви схотіли негайно поступити на цей завод, вам напевно, найшли б роботу, а в центральній статистиці число зайвини збільшилося б на 1—2 години, та й годі. Вплив статистики позначається на масових перекочуваннях праці, окрема ж особа — цілком вільна.

За розмовою ми встигли відпочити і всі, окрім Менні, пішли оглядати завод далі. Менні ж поїхав додому — його було покликано до лабораторії.

У-вечері я ухвалив лишитися у Нетті: він обіцяв на другий день повести мене в «Дім дітей», де в числі виховательок була й його мати.

III. Дім дітей

ДІМ дітей являв собою велику і до того ж найкращу частину міста з населенням на 15—20 тисяч душ. Цим населенням, дійсно, були майже одні діти, та їх вихователі. Такі інституції заведено по всіх більших містах планети, в багатьох же випадках вони створюють і самостійні міста: лише по невеличких селищах, от як «хемічне містечко» Менні, їх здебільшого не буває.

Великі двохповерхові будівлі зо звичайними блакитними дахами, розкидані серед садів зо струмочками, ставками, галявками для гулянок та гімнастики, грядками квіток та корисних трав, хатками для свійських звірят та птахів... Юрби великоокої дівчорі - невідомого полу через однакову

для хлопців і дівчаток одержу... Правда і серед дорослих марсеянців важко по одязі одрізнити чоловіка від жінки: вона, загалом беручи, однакова, різниться хіба стилем: у чоловіків вона краще змальовує форми тіла, у жінок — їх дужче маскує. Та по при всьому, та не молода вже особа, що зустріла нас, коли ми виходили з човника, була, безсумнівно, жінкою, бо Нетті, обнімаючи її, назвав її «мамою». В дальшій розмові він, проте, часто позначав її, як і всякого іншого товариша, просто іменем — Нелла.

Марсеянка вже знала про мету нашого приїзду і одразу ж повела нас у свій «дім дітей» по всіх його відділах, починаючи з відділу найменших, котрим сама завідувала, до відділу старшого віку, який уже межує з юнацтвом. Маленькі «страховиська» присидувалися до нас по дорозі, зацікавлено оглядаючи своїми великими очима людину з іншої планети, — вони добре знали хто я такий, — і коли ми обходили останні відділи, за нами йшла вже ціла юрба, хоч більшість дівчоріт ще з рачку розбіглась по садках.

Всього в цьому домі жило біля 300 дітей різного віку. Я запитав Неллу, чому саме в домах дітей всіх їх держать вкупі, а не поділяють по віках, що значно полегшило б поділ праці між вихователями і спростило б їм їхню роботу.

— Тому, що тоді не було б дійсного виховання, — відповіла мені Нелла. — Щоб виховатись для суспільства, дитина мусить і жити в суспільстві. Життєвий досвід і знання діти в найбільшій мірі засвоюють одне від одного. Ізолювати один вік од другого — значило б утворити для них однобічний і вузький життєвий осередок, де розвиток будучої людини йшов би новолі, мляво й одноманітно. І для безосередньої активності ріжниць віків дає найбільшу волю. Старші діти — наші найкращі помішники в догляді за маленькими. Так, ми не лише свідомо з'єднуємо всі віки дітей, але й вихователів у кожному домі підключаємо, вибираючи ріжних віків і практичних спеціальностей.

— А проте в цьому домі я бачу поділ дітей на відділи по віках: а це ж ніби й не відповідає тому, що ви говорите.

— Ви помиляєтесь; по відділах діти сходяться лише для того, щоб спати, полуднувати й обідати. — тут, звичайно, потреби змішувати різні віки — нема. Для гулянок же і вчenni вони повсякчас гуртуються так, як їм самим

до впадоби припадає. Навіть коли влаштовується якесь читання для дітей одного відділу, — в аудиторію завжди паляхастся сила дівторн всіх інших відділів. Діти самі вибірають собі суспільство і люблять сходитись з дітьми інших, віків, особливо ж — з дорослими людьми.

— Нелло, — сказав тут, виступивши з юрби, один хлопчисько, — Еста забрала мого човника, котрого я сам зробив; візьми в неї човник і віддай мені.

— А де вона? — спитала Нелла.

— Вона побігла до ставка спускати його на воду, — пояснив хлопчисько.

— Ну, мені зараз ніколи туди йти; хай хтось із старших дітей піде з тобою і умовить Есту не ображати тебе. А краще всього йди туди сам і пособляй їй спускати човника. Нема нічого дивного, що човник їй сподобався, раз ти добре його зробив.

Хлопчик пішов, а Нелла звернулась до решти.

— А ви, дівтора, добре б зробили, коли б полишили нас самих. Не думаю, щоб чужоземцеві було приємно, що на нього вирячила оченята сотня дітлахів. Уяви собі, Ельві, що на тебе одного уважно дивиться ціла юрба таких чужоземців. Що б тоді зробив?

— Я б утік, — зважливо заявив найближчий з юрби, котрого вона назвала, і в ту ж хвилию діти з веселим сміхом розбіглися. Ми вийшли в сад.

— Чи бачите силу минулого, — з посмішкою зауважила вихователька. — Здавалося б, комунізм у нас повиний, одмовляти дітям майже ніколи і в жадній дрібниці не доводиться. — звідки ж тут взятися почуттю особистої власности? А дитина приходить і заявляє: «мій» човник. «я сам» робив. І так дуже часто, інколи справа доходить навіть до бійки. Нічого не поробиш, — загальний закон життя: розвиток організму коротко повторює розвиток виду, розвиток особи так само повторює розвиток суспільства. Самовизначення дитини середнього і старшого віку в більшості випадків і має такий невизначно індивідуалістичний характер. Наближення полової достиглости спочатку ще й заострює цю рису. Тільки вже в юнацькому віці суспільний осередок сучасного остаточно перемагає спадки минулого.

— А ви ж оповідаєте дітям про те минуле? — спитав я.

— Звичайно, оповідаємо; і вони дуже люблять розмови про старі часи. Спочатку це для них тільки гарні, трошечки страшні казки про інший далекий і чудний світ, котрий, однак, будить своїми картинами боротьби й насильства невразливі відгуки в атакістичній глибині дитячих інстинктів. Тільки згодом, перемагаючи живі залишки минулого у власній душі, дитина звикає краще засвоювати звязок часів і картини-казки стають для неї дійсністю історії, перетворюються в живі кільця живої безперервності.

Ми йшли аллеями великого саду. Часами потрапляли ми на гуртки, котрі або гралися, або копали рівчачки, або працювали з якимись ремісничькими струментами, або ставляли будочки, або ж нарешті, просто жваво балакали проміж себе. Всі вони зацікавлено озиралися на мене, але слідком за нами не йшов ніхто; всіх, мабуть, уже було попереджено. Більшість гуртків була мішаного віку; в багатьох було по одному, по два дорослих.

— В вашому домі, як бачу, вихователів доволі багато, — зауважив я.

— Так, особливо коли в числі їх рахувати й усіх дітей старшого віку, як і слід робити по справедливості. Але вихователів спеціалістів у нас всього три; решта дорослих, котрих ви тут бачите, то здебільшого матері й батьки, що на де-який час селяться у нас поблизу своїх дітей; бувають іще також молоді люде, охочі вчитися науки виховування.

— А як, чи всі батьки, хто хоче, можуть селитися тут, щоб жити з своїми дітьми?

— Розуміється. Де-котрі матері живуть тут по кілька років. Але більшість їх наїздить часами, — на тиждень, на два, на місяць. Батьки являються сюди ще рідче. В нашому домі є лише 60 окремих кімнат для родичів і для тих дітей, що шукають собі самотності і я не пригадаю випадка, коли б цих кімнат не вистачало.

— Отже, діти інколи відмовляються жити в спільних помешканнях?

— Так, діти старшого віку часто воліють жити окремо. Тут позначається почасти той невразливий індивідуалізм, про котрий я вам уже говорила, почасти ж, — особливо

в дітей, що люблять поглиблюватися в наукову працю, просто бажання усунути всё, що перешкоджає роботі та розбиває увагу. Та й із числа дорослих у нас люблять жити цілком окремо здебільшого ті, хто більше інших працює над науковими дослідками, або ж витворює художні речі.

Тут поперед себе на невеличкій галявці побачили ми дитину, на мій погляд — шість або ж сьоми років, що

з ціпочком у руках бігала за якимсь звірчач. Ми прискорили свою ходу; дитина не звернула на нас уваги. Коли ми саме підходили, вона наздогнала свою здобич, — це було щось подібне до великої жаби, — і міцно оперезала її своїм ціпочком. Звірчач з перебитою ланою повагом полізло по траві.

— Нащо ти зробив це, Альдо? — спокійно спитала Нелла.

— Я ніяк не міг спіймати її вона все тікала, — пояснив хлопчик.

— А ти знаєш, що ти зробив? Ти завдав жабці болю і перебив їй лапку. Дай сюди ціпок, я тобі поленю це.

Хлопчик подав ціпочок Неллі і вона хутким рухом міцно вдарила його по руці. Хлопчик ойкнув.

— Тобі боляче, Альдо?

— знов же так само

спокійно спиталася в його вихователька.

— Дуже боляче, зла Нелло! — відповів він.

— А жабку ти вдарив дуже. Я лише забила тобі руку, ти ж поламав її лапку. Її куди болячіше, ніж тобі, до того ж, — вона не може тепер бігати й кингати, вона не знайде собі їжі і з голоду помре, коли не загризуть її злі

... вона все тікала, — пояснив хлопчик
(стор. 72).

звірі, од котрих їй тепер не втекти. Як ти про все це думаєш, Альдо?

Хлопчик стояв мовчки, плачучи од болю та при-тримуючи забиту руку іншою. Але він замислився. Через хвилину він сказав:

— Треба поладнати їй ланку.

— Оце діло, — сказав Нетті. — Давай же я навчу тебе, як це зробити.

Не гнючи часу сніймали вони поранене звірчя, котре встигло одлізти лише на кілька кроків. Нетті витяг свій платок і подрав його на биндючки, а Альдо, за його вказівками, приніс йому кілька тоненьких трісочок. Потім обидва вони з уважністю справжніх дітей, що ладнають якусь поважну справу, почали накладати міцну пов'язку на пербиту ланку жаби.

Скоро після цього ми з Нетті намірились іти додому.

— Стійте, ось що. — пригадала Пелла. — Сьогодні ввечері ви могли б побачити у нас вашого давнього приятеля Енно. Він має читати дітям старшого віку лекцію про планету Венеру.

— А він, значить, тут живе? — запитав я.

— Ні, обсерваторія, де він працює, лежить за три години звідси. Але ж він дуже любить дітей і не забуває за мене, за свою стару виховательку. Тому він часто їй наїздить сюди і що-разу розповідає дітям щось цікаве.

Звичайно, ввечері в призначену годину ми знову явилися в дім дітей, у велику аудиторію, куди зійшлися вже всі діти, окрім наймолодших, та кілька десятків дорослих. Енно зустрів мене дуже радо.

— Я вибрав тему ніби спеціально для вас. — жартовливо забалакав він. — Вам дошкуляє занізність вашої планети і дикуньські звичаї вашого людства. А я розкажу вам про таку планету, де винні представники життя, — ще покіль що дінозаври і летючі ящірки, а їхні звичаї — гірші, ніж у вашої буржуазії. Ваше кам'яне вугілля не горить там в огні капіталізму, а ще лишень росте величними гаями. Поїдемо колись туди вкупі пополювати на іхтіозаврів? Це тамтешні Ротшільди й Рокфеллери, значно, правда, більше помірковані за ваших земних, проте значно менш культурні. Там царство первісного початкового скучування,

забутого в «Капіталі» вашого Маркса... Ну, Нелла вже хмуриться на мої легкодумні балачки. Зараз почну.

І він майстерно почав оповідати про далеку планету з її глибокими бурхливими океанами та височеними горами, з її пекучим сонцем та густими білими хмарами, з її страшними ураганами й грозами, з її огидними страховищами та величними велетенськими рослинами. Все це ілюстрував живими фотографіями на екрані, що займав цілу стіну залі. В темряві тільки й чути було голос Енно; глибока уважність панувала в залі. Коли він, розповідаючи пригоди перших маандрівників по тому світові, змалював як один з них ручною гранатою убив велетенську ящірку,

. . . ручною гранатою убив велетенську ящірку . . . (стор. 74).

сталася чудна невеличка сцена, котру більшість публіки не помітила. Альдо, що весь час тримався біля Нелли, зненацька стиха заплакав.

— Що тобі скоїлося? — нахилившись до нього, ешталала Нелла.

— Мені шкода страховища. Йому було дуже боляче і воно зовсім умерло, — тихо відповів хлопчик.

Нелла пригорнула дитину і почала їй щось нишком пояснити, але та ще довгий час не могла заспокоїтись.

А Енно тим часом оповідав про безліч природніх багатств прекрасної планети, про її велетенські водоспади на сотні мільйонів кіпських сил, про шляхетні метали, знайдені просто на поверхні її гір, про багатющі скупчення радію на глибині кількох сотень метрів, про запаси енергії на сотні тисяч літ. Я ще не так добре знав мову, щоб відчувати красу викладу, але вже одні картини захоплювали мою увагу так само повно, як і увагу дітей. Коли Енно закінчив і залю знову було освітлено, мені стало навіть аж трохи журно, — як буває з дитиною, коли їй закінчують гарну казку.

Після лекції почалися запити й заперечення з боку слухачів. Запити були різноманітні, як і самі слухачі; вони стосувалися до подробиць у картинах природи і до способів боротьби з нею. Було й таке запитання: через скільки часу на Венері мусять би виникнути з її власної природи люди і як мусять б виглядати їхнє тіло?

Заперечення, здебільшого наївні, а інколи й дуже дотепні, змагалися головним чином проти того висновку Енно, що за сучасної доби Венера — планета для людей дуже незручна і що навідаку чи пощастить скоро використувати в хоч би трохи значній мірі її великі багатства. Молоді оптимісти енергійно повставали проти цієї заяви, хоч вона й висловлювала погляд більшості дослідувачів. Енно доводив, що пекуче сонце й вохке повітря з безліччю бактерій — утворюють для людей небезпеку багатьох хороб, чого й зазнали на собі всі подорожні на Венеру. — що урагани й грози утруднюють роботу і загрожують життю людей, що... і багато ще де-чого. Діти вважали, що дивно відстунати перед такими перешкодами, коли можна опанувати таку прекрасну планету. Для боротьби проти бактерій і хороб треба якомога швидше вирядити туди тисячу лікарів, для боротьби проти ураганів і гроз — сотні тисяч будівельців, котрі поставлять скрізь де треба високі стіни й громоодводи. «Хай дев'ять десятих загине», наляко говорив один хлопчик років дванадцяти, — «тут є за що умірати, аби лишень здобути перемогу!» І запал його очей недвозначно свідчив, що й він сам, звичайно, не покинув би справи навіть перед упевненням, що він опиниться в числі тих дев'яти десятих.

Енно загідно й спокійно руйнував карткові будівлі своїх опонентів, але видно було, що в глибині душі він співчуває їм, і що в його палкій юнацькій фантазії приховуються такі ж зважливі пляни, більш обмірковані розуміється, але, напевне, не менш саможертвенні. Сам він ще не був на Венері, але яскраво було видно, що її краса і її небезпеки потужно тягнуть його до себе.

По закінченню розмов Енно поїхав зо мною до Нетті. Він вирішив ще на день лишитися в цьому місті і запропонував мені піти вкупі зо мною до музею мистецтва. Нетті не міг взяти участь в одвіданні музею, бо його викликали в інше місце на велику нараду лікарів.

IV. Музей мистецтва

О Т уже ніяк не гадав, щоб у вас були окремі музеї художніх творів, — зауважив я Енно, йдучи з ним до музею. — Я гадав, що скульптурні й картинні галереї, — то особливість як раз капіталізму з його чванькуватим розкошуванням на людях та змаганням накопичувати багатства. В соціалістичному ж суспільстві, міркував собі я, мистецтво пліне скрізь поруч із життям, оздоблюючи його.

— Ви й не помилялись. — відповів Енно. — Більша частина творів мистецтва у нас завжди йде для громадських будівель, де ми обмірковуємо наші спільні справи, де ми учимось і досліджуємо, де відночимуємо... Значно менше прикрашуємо ми свої фабрики й заводи: естетика потужних машин і їхнього запевненого руху до виодоби нам уже й сама одна; дуже мало с таких творів мистецтва, що цілковито гармонували б їй, не ослаблюючи і не розвіваючи вражіль од неї. Найменше ж прикрашуємо ми свої житла, де, здебільшого, перебуваємо дуже мало. Що ж до наших музеїв мистецтва, то це науково-естетичні інституції, не школи, де люде вчать ся тому, як розвиваються мистецтва, чи, властивіше, як розвивається людство в своїй художній діяльності.

Музей містився на невеличкому острівці озера, котрий узеньким мостом сполучувався з берегом. Сама будівля,

що довгим чотирикутником оточувала сад з високими водограями і безліччю синіх, білих, чорних та зелених квіток. Була смаковито прикрашена докола і повна світу в середині.

Тут дійсно не було такого безглузлого накопичування статуй і картин, як це буває по великих музеях Землі. Переді мною в кількох сотнях творів пропливла нитка розвитку плястичних мистецтв, від дикуньських спроб передісторичної доби до ідеальної технічної досконалості витворів останнього віку. І з початку до кінця скрізь видно було вплив тої живої внутрішньої цілості, котру люде зовуть «генієм». Очевидно, це були найкращі витвори всіх доб.

Щоб толком розуміти красу другого світу, треба глибоко знати його життя, а щоб дати їй іншим відчутти цю красу, — треба бути самому з нею органічно сполученим... Ось чому безсилій я докладно списати все, що я там бачив; я можу дати лише де-які натяки, лише повихоплювані з цілого окремі вказівки на те, що мене там найдужче вразило.

Грунтовним мотивом марсеїанської, як і нашої скульптури — є прекрасне людське тіло. Фізично марсеїанці різняться від людей не дуже; коли не звертати уваги на їхні великі очі, а через те, почасти, і на певну інакшість черепа, то їхні особливості вільно могли б стати поруч з особливостями окремих земних рас. Я не вмю докладно пояснити їх, — я не так гарно знаю анатомію; але моє око швидко звикло до них, засвоївши їх не як бридоту, а як оригінальність.

Я помітив, що тіла чоловіків і жінок схожі між собою в більшій мірі, ніж у більшості племен Землі: порівнююче широкі плечі жінок, не так міцно розвинена мускулатура чоловіків та їхній ширший таз ослаблюють ріжницю. Це, між іншим, стосується до останньої доби, — доби вільного людського розвитку; ще в статуях часів капіталізму полові ріжниці виявляються якразіше. Очевидно, хатне рабство жінки і гарячкова боротьба за життя у чоловіка впливають на їхнє тіло не однаково.

А ні на хвилину не міг я позбутися то якразової, то певиральної свідомості, що переді мною — образи чужого

світу; вона падала всім моїм вражінням якогось чудного обарвлення, наче б це були напів привіддя. І навіть розкішне жіноче тіло цих статуї і картин викликала в мені незрозуміле почуття, наче б зовсім не подібне до відомого мені любовно-естетичного потягу; воно швидче нагадувало мені ті невизначні передчуття, котрі безтежили мене колись давно, на межі дитячих літ і юнацтва.

Статуї раннях доб були однотонні, як і в нас; найновіші — природніх барв. Це мене не здивувало. Я завжди думав, що ухилятися од дійсності зовсім не є обов'язковим елементом мистецтва, що це навіть шкодить художності, зменшуючи, як це бува з одноманітністю скульптури, багатство засвоєння, і що в таких випадках воно не пособляє, а перешкоджає художній ідеалізації, котра концентрує життя.

В статуях і картинах старих доб, як і в творах нашої античної скульптури, переважали образи величного спокою, образи нескаламученої гармонії, вільної од якого будь-якого напруження. Середні, переходові доби, говорять щось інше: тут — поривання, пристрасти, бурхливе змагання, інколи ослаблене до ступеня блукання мрії — еротичної чи релігійної, інколи ж розвинуте до останньої межі напруження неврівноважених сил душі й тіла. За соціалістичної доби характер творчості знову інший: тепер це — гармонійний рух, спокійно-упевнений прояв сили; чин, вільний од хворобливості зусилля; змагання без турботи; жива активність, пройнята свідомістю своєї прекрасної єдності і непереможної розумності.

Коли ідеальна жіноча краса старовинного мистецтва числювала безмежну можливість кохання, а ідеальна краса середніх віків і часів Відродження — невгасиму жагу кохання, чи містичну чи почуттєву, то тут, в ідеальній красі іншого світу, що йде поперед нас, — втілювалося саме кохання, в його спокійній і гордій самоєвідомості, сама любов — яскрава, світла, всепереможна...

Характерною рисою найновіших художніх витворів, як між іншим, і найдавніших, була надзвичайна простота і єдність мотива. Змальовуються дуже складні людські істоти з багатим і владним життєвим змістом і для того беруться такі моменти їхнього життя, коли все воно скучується в одному якомусь почутті, змаганні...

Улюблені теми останніх марсіяньських художників — це екстаз творчої думки, екстаз кохання, екстаз утіхи з природи, спокій добровільної смерті; все це сюжети, що глибоко окреслюють суть великого племені, котре і жити тямить повно й напружено і умирати — свідомо та з почуттям гідності.

Відділ малярства й скульптури творив одну половину музею, другу ж цілковито приєднано було архітектурі. Під архітектурою марсіяниці розуміють не лише естетику будинків і великих інженерних будівель, але й естетику меблів, знаряддя, машини, взагалі — естетику всього матеріально-корисного. Яку велику роль відіграє в їхньому житті це мистецтво, про це можна було судити, зауваживши особливу повноту і дбайливість, з котрою було складено цю колекцію. Од первісних печерних жителів з їхнім примітивно прикрашеним начинням, до розкішних громадських будинків зі скла й алюмінію з їхнім виконаним найкращими художниками умебльованням, до велетенських заводів з їхніми грізно прекрасними машинами, до могутніх каналів з їхніми гранітними берегами й мережчатими мостами, — тут було представлено всі типові форми в картинах, плянах, моделях і, особливо, — стереограмах для великих стереоскопів, в котрих найменша дрібниця повставала з повною ілюзією тотожності. Окремий відділ творили естетика садів, ланів і парків; і хоч яка незвична була мені природа планети, проте й я досить часто схоплював красу тих сполучень барв і форм, котрі утворював з елементів цієї природи колективний геній племені з великими очима.

У витворах попередніх доб дуже часто, як і в нас, красу здобувано було за рахунок зручності, мистецтво творило насильство над безпосереднім призначенням річей. Нічого подібного око моє не помічало у витворах останньої доби. — ні в її меблях, ні в знаряддях, ні в будівлях. Я запитав у Енно, чи дозволяє їхня сучасна архітектура ухилятися від практичної досконалості предметів ради їхньої краси:

— Ніколи, — відповів Енно. — Це була б фальшива краса, — викрути, а не мистецтво.

За передеоціалістичних часів марсіяниці ставляли своїм великим людям пам'ятники; тепер же вони ставляють ці пам'ятники лише великим подіям, от як перша спроба

дістатися до Землі, що завершилася загином дослідників, як знищення смертельної прилипчивої хвороби, як відкриття розкладу й синтезу всіх хемічних елементів. Низку пам'ятників представлено було в стереограмах того відділу, де містилися надгробки й храми (у марсіянців були колись і релігії). Одним з останніх пам'ятників великим людям був пам'ятник тому інженерові, про котрого оповідав мені Менні. Художник зумів дуже добре показати силу душі людини, що переможно керувала армією праці в боротьбі з природою і погордливо одхилила боягузницький суд моралі над своїми вчинками. Коли я песамохить задумано спинився перед панорамою пам'ятника, Енно стиха проказав вірша, що малював суть душевної трагедії героя.

— Чий це вірш? — спитав я.

— Мій, — відповів Енно. — Я написав його для Менні.

Я не міг повно оцінити внутрішню красу вірша на чужій ще для мене мові, але ж я добре бачив, що думка його не плутана, ритм дуже ладний, рима голосна й багата. Це дало новий напрямок моїм думкам.

— Значить, ваша поезія ще й досі кохається на ритмі й рими?

— Звичайно, — трохи здивовано відповів Енно. — Хиба вам видається, що це не гарно?

— Ні, зовсім не те. — пояснив я. — Бачите, у нас панує думка, що цю форму породив смак гнобительських кляс нашого суснільства, — як вислів їхньої вередливості і прихильності до умовностей, що слугують волю художньої мови. А звідси роблять висновок, що поезія майбутнього, поезія доби соціалізму муєньт скасувати й забути ці тісні для творчості форми.

— Це зовсім не так. — гаряче заперечив Енно. — Правильно-ритмічне подобається нам зовсім не через нашу прихильність до умовного, а тому, що воно глибоко гармонує з ритмізмом ходи процесів нашого життя й свідомості. А рима, що завершує низку різноманітності однаковим кінцевим акордом, хіба ж вона не глибоко пасує до життєвого звязку людей, котрий їхню внутрішню різноманітність вінчає єдністю втіхи в кохання, єдністю розумної мети в праці, єдністю настрою в мистецтві? Художньої форми без ритма взагалі бути не може. Де нема ритма

звуків, там мусять бути ще навіть строгіший ритм образів, ритм ідей... А що рима, справді, походження феодального, то це ж можна сказати і про багато інших корисних і гарних річей.

— Але ж рима й справді тіснить і утруднює всловлювання поетичної ідеї?

— Ну, то й що ж з того? Адже ж це утиснення пливе з тої мети, котру художник ставить перед собою вільно. Але воно не лише утруднює, а й удосконалює всловлювання поетичної ідеї і того ради тільки й існує. Що складніше мета, то важча до неї путь, отже, — більше ріжних утиснень на цій путі. Коли ви хочете збудувати гарну будівлю, скільки вимог техніки й гармонії будуть визначати, а тому, отже, і «утиснювати» вашу роботу! Ви вільні вибрати собі мету, — тут і край вашій людській волі. Але раз ви бажаєте мети, ви тим уже бажаєте і засобів, котрими ви можете до неї дістатись.

Ми вийшли в сад відпочити од безлічи вражінь. Був уже вечір, тихий і лагідний весняний вечір. Квітки почали вже згортати евос листя й квіт на ніч: це загальна особливість усіх рослин Марса, породжена його холодними почамми. Я відновив почату розмову.

— Скажіть, якого сорту белетристика у нас тепер переважає?

— Драма, особливо ж — трагедія, а крім того — поезія картини природи, — відновів Епо.

— В чому ж полягає зміст вашої трагедії? Де матеріял для неї у вашому щасливому, мирному житті?

— Щасливому? мирному? Звідки ви це взяли? У нас панує мир межі людей, це правда, але нема миру з природою, та й не може його бути. А це ж такий ворог, що з самої його поразки родиться нова погроза. За останній період нашої історії ми в кілька десятків раз збільшили експлоатацію нашої плянети, наша чисельність росте, та ще швидче ростуть наші потреби. Небезпека виснаження сил і засобів природи вже не один раз повставала перед нами або в тій, або в іншій гільці праці. До останнього часу нам щастило перемагати її, не звертаючись до огидного нам зменшення життя в нас саміх і в нащадках, а от тепер етап боротьби здобуває особливо грізного характеру.

— Я ніяк не думав, щоб вашій могутності в техніці й науці загрожували такі небезпеки. Ви кажете, що це вже вам траплялося в вашій історії?

— Ще сімдесят років тому, коли вийшло кам'яне вугілля, а перейти на водяну й електричну енергію ми ще доладу не встигли, — нам, щоб виконати велетенську перебудову машин, довелося винищити безліч дорогого нам лісу нашої планети, що на десятки років зіпсувало їй красу й клімат. Після того, коли ми вже упоралися з цією кризою, років з двадцять тому знову виявилось, що виснажуються залізні руди. Почалося прискорене студіювання твердих стонів алюмінію і безліч своїх технічних сил ми навернули на електричне здобування алюмінію з ґрунту. А тепер статистики вираховали, що через тридцять років нам загрожує недостача їжі, як що до того часу не буде винайдено синтеза білків з елементів.

— А інші планети? — заперечив я. — Хіба ж ви не зможете брати поповнення вам потрібного звідти?

— Звідки? Венера, як бачите, ще в руки не дається. Земля? У неї є своє людство, та і взагалі кажучи, ще й досі не ясно, в якій мірі пощастило б нам використати її сили. На їзду туди потрібно що разу витратити чималу кількість енергії, запаси ж потрібної для цього радіїної матерії, — зо слів Менні, що недавно оповідав мені про свої останні в цій справі дослідні, — на нашій планеті дуже невеличкі. Ні, труднощі скрізь чималі, і що тісній наше людство стулює свої лави для боротьби проти природи, то щільніше еднаються й первістки для помсти за своє уярмлення.

— Але ж завжди можливо, напр. зменшити розмноження, щоб поладити справу.

— Зменшити розмноження? Так це ж і єсть перемога первістків. Це значить — одмовитись од безмежного росту життя, спинити його на одному з найближчих ступенів. Ми перемагаєм, поки нападаємо. Коли ж ми одмовимось од зросту нашої армії, то це значитиме, що первістки обложили нас з усіх боків. Тоді почне слабнути віра в нашу колективну силу, в наше велике спільне життя. А вкупі з цією вірою гинутиме і глузд життя кожного з нас, бо ж у кожному з нас, дрібненьких кліточок великого організму, — живе

цілість і кожда людина живе тою цілістю. Ні! зменшити розмноження — це останнє, на що б ми могли зважитися: коли ж це транить, то воно стане початком проти нашої волі кінця.

— Ну, добре, я розумію, що трагедія цілого завжди висне над вами, принаймні як погрозна можливість. Але ж поки перемога лишається за людством, окрему особу добре вкриває від цієї трагедії колектив; навіть коли наближається безпосередня небезпека, то велетенські зусилля й терпіння від напруженої боротьби так рівно діляться між безліччю осіб, що не можуть занадто глибоко порушити їхнє спокійне щастя. Для такого ж щастя у вас, здається, є все, що лишень потрібно.

— Спокійне щастя! Та хіба ж може людина не почути потужно й глибоко всіх заворушень життя цілого, в котрому її початок і кінець? І хіба ж не вишкає глибоких суперечностей життя з самої одної обмеженості окремої істоти, порівнюючи її до цілого, з самого безсилля її цілковито злитися з тим цілим, цілковито рости в ньому своєю свідомістю, як і обхопити його тою своєю свідомістю? Ви не розумієте цих суперечностей? Це тому, що в вашому світі їх заступають інші, ближчі й болючіші. Боротьба кляе, груз, осіб затемнює вам ідею цілого, а з нею і те щастя та страждання, що вона за собою тягне. Я бачив ваш світ; я не міг би витерпіти й десятої долі того безумства, серед котрого живуть ваші брати. Але саме тому я й не зважився б рішати, хто з нас ближчий до спокійного щастя: що ладніше й гармонійніше життя, то болючіші немінучі в ньому дисонанси.

— Але скажіть, Енно, хіба, напр., ви не щасливи людина? Молодість, наука, поезія та, мабуть, і кохання... Чого такого важкого могли ви зазнати, щоб так гаряче говорити про трагедію життя?

— Знаменитий приклад, — заєміявся Енно і якимсь чудно пролунав його сміх. — А чи знаєте ви, що веселий Енно вже раз ухвалив був умерти? І коли б Менні всього на день опізнився був приєдлати йому сім слів: «Чи не хочете ви їхати на Землю», котрі збили йому всі його рахунки, то ви б свого веселого супутника не мали. Зараз

би я вам не зумів пояснити всього цього. Але ви самі побачите згодом, що як що й є у нас щастя, то лиш не те мирне й спокійне, про котре ви що-йшло балакали.

Я не зважився роспитувати далі. Ми встали й вернулися до музею. Але я вже більше не міг систематично розглядати колекції. Увагу мою було розвіяно, думки роспливались. Я спинився в одділі скульптури перед одною з останніх статуй, що представляла прекрасного хлопчика. Риси його обличчя нагадували Нетті; потужно вразило мене те мистецтво, з яким художник зумів у недорозвичене тіло, в незакінчені риси й трівожні з допитливим поглядом очі дитини — втілити народження геніяльності. Я довго й перухомо стояв перед статуєю і все на світі зникло з моєї свідомости. Тут голос Енно змусив мене очуняти.

— Це ви, — сказав він, вказуючи на хлопчика. — Це ваш світ. Це буде чудовий світ. Він ще дитина, але погляньте, які певиряні мрії, які трівожні образи хвилюють його свідомість... Він ще дримає, але він прокниється, я відчуваю це, я глибоко вірю в це!

До радісного почуття, що викликали в мені ці слова, домішувався у мене якийсь чудний жаль:

«Чому не Нетті сказав це!»

V. У лікарні

Я ВЕРНУВСЯ додому дуже втомлений, а після двох безсонних ночей і цілого дня повної нездатности до праці вирішив знову поїхати до Нетті, бо не хотілось звертатися до невідомого мені лікаря нашого хемічного містечка. Нетті з ранку працював у лікарні: там я й знайшов його за оглядом хорих.

Ледви Нетті забачив мене у вітальні, він одразу ж наблизився до мене, уважно придивився до мого обличчя, взяв за руку й одвів до віддаленої невеличкої кімнатки, де під загідним блакитним світлом плавали в повітрі якісь присмні, невідомі мені пахощі і панувала повна тиша. Там він спокійно всадив мене до глибокого крісла і сказав:

— Ні про що не думайте, ні про що не турбуйтеся. На сьогодні я все це беру собі. Відпочійте, а потім я подивлюся.

Він пішов, а я ні про що не думав, ні про що не турбувався, бо він узяв на себе всі мої думки й турботи. Мене опанувало почуття присмилого вдоволення і через кілька хвилин я заснув. Коли ж я очуив, Петті знов стояв переді мною і з посмішкою дивився на мене.

— Краще? — спитався він.

— Я цілком одужав, а ви геніальний лікар, — відповів я. — Ідіть до своїх хорих і не турбуйтеся за мене.

— Сьогодні я вже своє одробив. Коли хочете, я покажу вам нашу лікарню.

Мене це дуже зацікавило і ми рушили в обход по всій просторній і гарній будівлі.

Серед хорих переважали хірургічні й первні. Хірургічні були, здебільшого, жертвами нещасних випадків з машинами.

— Невже ж у вас на заводах і фабриках не вистачає забезпечень? — спитав я.

— Абсолютних забезпечень од нещасних випадків майже нема. Цих же хорих зібрано з району з населенням звиш двох мільонів люду; на такий район кілька десятків пошкоджених — число не велике. Здебільшого це все новаки, що ще не обговталися з тими машинами, біля яких працюють: у нас же всі так люблять переходити з одної продукції в іншу. Найчастіше жертвами своєї неувважливості стають спеціалісти вчені й художники; вони часто задумуються, глибоко захоплені якимсь несподіваним епостереженням.

— А первні? Ці, мабуть, хорують найперше від перевтоми?

— Так, їх чимало. Але ж не менше й таких, що занедужали од хвилювань і криз подового життя, а також інших зворушень, напр., смерть близьких людей.

— А є тут душевно-хорі з затемненою чи снугтаною свідомістю?

— Ні, тут таких нема; для них у нас є окремі лікарні. Там потрібні особливі прилади для тих випадків, коли хорий може завдати шкоди собі, чи кому іншому.

— В таких випадках і у вас вживають насильства над хорими?

— В тій мірі, як це дійсно потрібно, — звичайно.

— Оце вже вдруге зустрічаюсь я з насильством у вашому світі. Перший раз це було в домі дітей. Скажіть, вам, значить, не пощастило цілковито усунути ці елементи з вашого життя; ви мусите терпіти їх свідомо?

— Так, як терпимо хворобу й смерть, або ж, напр., гіркі ліки. Яка ж розумна істота відмовиться від насильства, ну, скажемо, для самооборони?

— Знаєте, для мене це значно зменшує безодню між нашими світами.

— Але ж перша різниця між ними полягає зовсім не на тім, що у вас насильства й приневолення багато, а у нас мало. Вона полягає на тім, що у вас і те й інше прибирається в пати закону, в норми права й моралі, котрі падають над людьми і повележає тяжать над ними. У нас же насильство існує або як прояв хвороби, або як розумний вчинок розумної істоти. І в обох цих випадках ні з цього, ні для цього не утворюється ніяких громадських законів і норм, ніяких особових чи неособових приписів.

— Але ж маєте ви вказівки, в згоді з якими ви обмежуєте волю ваших душевно-хорих чи ваших дітей?

— Так, цілком наукові правила догляду за хорими, як також педагогії. Але, розуміється, і в цих технічних правилах зовсім не узглядено всіх випадків потреби насильства, як і способів його вжитку чи міри його. — Все це залежить од усеї суми дійсних умов.

— Коли так, то тут можливе справжнє свавілля з боку вихователів чи тих, хто доглядає хорих.

— Що є, по вашому, — «свавілля»? Коли це непотрібне, зайве насильство, то воно можливе лишень з боку хорої людини, котру саму повинно лікувати. Розумна й свідомою людиною ніколи не здатна до цього.

Ми проминули кімнати хорих, операційні, кімнати ліків, помешкання доглядачів за хорими, зійшли на другий поверх і дісталися до великої, прекрасної залі, через прозорі стіни котрої видно було озеро, гай і, оддалеки,

— гори. Кімнату прикрашували статуї й картини високої художності, стояли розкішні художні меблі.

— Це кімната для тих, хто умирає, — сказав Нетті.

— Ви їх усіх сюди приносите? — запитав я.

— Частину приносимо, частина ж і сама приходять.

— Відповів Нетті.

— Невже ж у вас такі ще й ходити можуть? — здивувався я.

— Хто фізично здоровий, звичайно. — може.

Йі збагнув, що розмова йшла про самовбивць.

— Ви даєте самовбивцям цю кімнату для їхньої справи?

— Так, і всі засоби для спокійної і безболісної смерті.

— І не чините їм жадних перешкод?

— Коли свідомість пацієнта гарна і воля тверда, то які ж можуть бути перешкоди? Звичайно, лікар спочатку пропонує хорому порадитися з ним. Де-хто пристає на це, де-хто — ні...

— І часто ж у вас трапляються ті самогубства?

— Так, особливо серед стареньких. Коли чуття життя слабне і ступлюється, тоді багато з них волюють не ждати природнього кінця.

— А доводиться вам мати діло і з самогубством людей молодих, повних сил і здоровля?

— Так, бува й це, але не часто. В цій лікарні за моєї пам'яті таких випадків трапилося двоє: третю спробу пощастило спинити.

— Хто ж були ці нещасні люди, і що їх призвело до такого горя?

— Першим був мій учитель, знаменитий лікар, що вклав у науку безліч новини. Він мав надмірно розвинену здатність відчувати страждання других людей. Це скерувало його розум і енергію в бік медицини, та це ж його й порішило. Він не витримав. Свій гнітючий настрій він приховував так добре, що катастрофа сталася для всіх цілком несподівано. Це трапилося після одної важкої епідемії, що виникла за роботами для висушування одної морської затоки, де загинуло й загинуло кілька сотень мільйонів риби. Епідемія мучила, як ваша холера, а була гірша за неї, бо видужував лишень один на десять хорих. А через присутність невеличкої надії, що хорий може оду

жати, лікарі не могли задовольняти прохання своїх хорих про швидку й легку смерть: не можна ж було визнавати цілком свідомою людину, опановану гострою гарячковою хворобою. Мій учитель героїчно працював за час епідемії і його досліди нособили доволі хутко упоратися з нею. Але, коли все рже поладнати, він покинув життя.

— Скільки тоді було йому років?

— На вашу лічбу — біля п'ятидесяти. У нас це зовсім молодий вік.

— А другий випадок?

— Це була жінка, у котрої померли чоловік і дитина одночасно.

— А третій, нарешті?

— Про третій вам міг би розповісти лише сам той товариш.

— Це правда, — погодився я. — Але поясніть мені це: чому ви, марсіянці, так довго не старієте? Чи це властивість вашої раси, чи наслідок кращих умов життя, чи може це там чогось?

— Раса тут ні до чого: літ за 200 перед тим наше довголіття було в два рази коротше. Кращі умови життя? Справді, в великій мірі це вплинуло. Але ж не тільки саме це. Найпершу роль тут відіграв наша метода поновлення життя.

— Що то таке?

— Річ, по суті, дуже проста, хоч вам вона, мабуть, видасться чудною. А тим часом, ваша наука вже здобула всі підстави її опанувати. Ви знаєте, що природа, щоб підвищити життєздатність кліток чи організмів, повсякчасно поповнює одну істоту другою. Для цієї мети однокліткові істоти, коли в одиоманітнім оточенні їхня життєва сила зменшиться, зливаються по двох в одну і тільки тим способом вертається їм повна міра здатності до розмножування. — «безсмертність» їхньої протоплазми. Того ж самого глудзу є її полове злучування вищих рослин і тварей: там так само еднаються життєві елементи двох ріжних істот, щоб утворився новий, досконаліший зародок гуртєвої. Нарешті, ви знаєте вже і вжиток кров'яних сировинь, котрими передаєте від одної істоти до іншої елементи життєздатності, сказати б, частково. — коли треба, на-

приклад підвищити опір організму тій, або іншій хворобі. Ми ж ідемо далі і вживаємо міни крові між двома людськими істотами, з яких кожна може передавати іншій безліч умов підвищення життя. Це — простісіньке одночасне переливання крові одній людині, другій подвійним сполученням відповідними приладами їхніх кровоносних органів. Коли додержати всіх вказівок обережності, то це річ цілком безпечна. Кров одної людини живе в організмі іншої і вносить глибоке поновлення в усю її тканину.

— Таким чином можна вертати молодість старим, вливаючи в їхні жилки юнацьку кров?

— Почасти, так: але, розуміється, не в повній мірі, бо кров — це ще не все в організмі і вона в свою чергу ним перероблюється. Тому, отже, молода людина не старіє від крові старої; молодий організм швидко перемагає все, що в тій крові є недужого й пристаркуватого, а в той же час він засвоює з неї багато де-чого такого, чого в ньому немає; отже, енергія і гнучкість життєвих функцій зростають і в ньому.

— Як що це така проста річ, то чому ж наша земна медицина ще й досі не користує з цієї методи? Адже вона знає перелиття крові вже кілька сотень літ, коли не помиляюся.

— Не знаю, може бути, що вам перешкоджають якісь особливі органічні умови, котрі позбавляють у вас цю методи її значіння. А може бути, що це просто наслідок вашої психології індивідуалізму, котра так гостро відмежовує у вас одну людину від одної, що думка про життєве злиття їх — вашим ученим майже не по силах. Крім того, у вас поширено безліч хвороб, що затроюють кров, про котрі й самі хорі часто не знають, інколи ж з ними ховаються. Те ж переливання крові, що тепер, — дуже рідко, — практикує у вас медицина, має якийсь філантропійний характер: у кого крові багато, той дає її іншому, хто в цю хвилину дуже її потребує, в разі, напр., великої втрати її через рану. Звичайно, у нас подеколи буває й це, але, як система, живе щось інше. — те, що відповідає всьому нашому ладові: товарняк міна життя, не лише в ідейному, а й у фізіологічному існуванню...

VI. Праця й привиди

ВРАЖІННЯ перших днів, що бурхливою хвилею заповнили мені свідомість, дали мені зрозуміти величезні розміри тої роботи, що переді мною змальовувалася. Треба було найперше збагнути цей світ, незрівняно багатий і своєрідний у своїй життєвій суцільності. Потім треба було вступити в нього, і вступити не як цікавому музейному екземплярові, а як людині проміж люде, як робітничкові до робітників. Тільки тоді міг би упоратись я зі своїм дорученням, тільки тоді міг би я послужити початком дійсного обопільного звязку двох світів, між котрими я, соціяліст, був на межі, як безмежно-малий момент сучасного — між минулим і майбутнім.

Коли я од'їздив з лікарні, Нетті сказав мені: «Не дуже кваптесь!» — Мені вдалося, що він помилявся. Як раз саме треба було квапитись, треба було зворухнути всі свої сили й енергію, бо ж відповідальність була безмежно велика! Яку велетенську користь нашому старому замученому людству, яке неймовірно прискорення його розвитку, його розквіту мусив принести з собою живий енергійний вплив вищої культури, могутньої й гармонійної! І кожна хвиля зволікання в моїй роботі могла припізнювати його початок... Ні, вичікувати, відпочивати — не було часу.

І я вперто почав працювати. Я вчився науки й техніки нового світу, напружено доглядався до його громадського життя, досліджував літературу. Так, тут треба було покласти силу праці.

Їхні наукові методи просто мене морочили: я механічно засвоював їх, переконувався на досвіді, що вжиток їх легкий, простий і не веде до помилок, — а тим часом я не розумів їх, не розумів, чому вони доводять до мети, де їхній звязок з життєвими подіями, де їхня суть. Я був наче ті старі математики XVII століття, нерухома думка котрих не могла засвоїти живої динаміки безмежно-малих величин.

Громадські зібрання марсіянців вражали мене своїм напружено діловим характером. Чи їх присвячувано було питанням науки, чи питанням організації робіт, чи навіть питанням мистецтва. — доклади й промови були неймовірно

стислі й короткі, аргументація певна й докладна, ніхто ніколи не повторювався і не повторював інших. Постанови зборів, здебільшого одиголосої, переводились у життя так хутко, як у казці. Чи збори вчорні певної спеціальності постановляли організувати певну наукову інституцію, чи збори статистиків праці. — що треба закласти нове підприємство, чи, нарешті, збори мешканців міста, — що треба прикрасити його певною будівлею, — негайно ж являлись нові члена потрібної праці, публіковані центральним бюро, наїздили повітрям сотні й тисячі нових робітників, а через кілька днів чи тижнів справу вже було викінчено і робітники шкли не знати куди. Все це було для мене якоюсь своєрідною магією, чудною магією, спокійною й холодною, без заклять і містичних прикрас, але ще більш загадковою в своїй надлюдській могутності.

Література нового світу, навіть художня, теж не була для мене ні відпочинком, ні заспокоєнням. Образи її були ніби й прості й зрозумілі, але якоюсь внутрішнє чужі для мене. Мені хотілося дужче в них заглибитися, наблизитися до них і повніше збагнути їх, але мої зусилля тягли до цілком несподіваного результату: образи ставали наче привидами і вкривалися туманом.

Коли я йшов до театру, то й тут почуття безпорадності не кидало мене. Сюжети були прості, гра розкішна, життя ж лишалося десь по за сценою. Промовляли герої так стримано й лагідно, поводитися так спокійно й обережно і почуття свої підкреслювали так мало, ніби не хотіли накидати слухачеві жадних настроїв, ніби вони були суцільні філософи, та й ще ж, як мені здавалося, чимало ідеалізовані. Лишень історичні п'єси з давнього минулого давали мені хоч трохи відомі враження, а гра акторів там була так само енергійна і вневловлювання особистих почувань так само щире, як я звик бачити це по наших театрах.

Була й ще одна дрібниця, котра веунереч усьому сказаному вище, тягла мене до театру нашого містечка з особливою силою. В цьому театрі зовсім не було акторів. П'єси, котрі я там бачив, передавалися оптичними й акустичними апаратами з далеких великих міст, або ж, — здебільшого. — були відновленням гри, що відбулась колись давно, так давно, що самі актори вже й померли.

Знаючи способи моментальної фотографії природними барвами, марсіянці вживали їх для фотографії життя в русі, як робиться це для наших кінематографів. Але вони не лише сполучували кінематограф з фонографом, — це починають робити і у нас на землі, хоч доєї й дуже невдало, — вони використовували й ідею стереоскопа і пласкі картини кінематографа перетворювали в рельєфні. На екрані давалося одночасно два малюнки: дві половини стереограми, а перед кожним кріслом залі було поставлено відповідного стереоскопічного бінокля, котрий зліплював пару пласких малюнків в один трьохмірний. Чудно було гарно й чітко бачити живих людей, їхні рухі й дію, чути їхні думки й почуття, — і тямити в той ж час, що там нічого такого нема, що там є лишень матове шкло, а за ним фонограф і електричний ліхтар з годинниковим механізмом. Це викликало майже містичне зачудовання та будило невизначні сумніви і відносно реалістичності дійсності.

Все це, однак, не пособляло мені в моїм завданню — збагнути чужий світ. Мені, звичайно, потрібна була поміч з боку. Але до Менні за вказівками й поясненнями я звертався все рідче. Мені ніяково було виказувати всі свої утруднення в цілім їхнім обов'язі. До того ж у цей як раз час Менні цілковито заглибився в якийсь неймовірно важливий дослід у справі здобування «мінус-матерії». Він працював без відпочинку, часто не спав цілі ночі, а його захоплення працею було живим прикладом, що несомнохить спонукував і мене йти далі в своїх зусиллях.

Інші ж приятелі на де-який час позникали з мого обр'ю. Нетті поїхав за кілька тисяч кілометрів керувати закладанням нової велетеської лікарні на другій боці плянети. Еїно, як помішник Стерні на його обсерваторії, працював над вимірами й рахунками, потрібними для повних експедицій на Землю й Венеру, а також на Місяць і Меркурій з метою їх краще одфотографувати та приставити зразки їхніх мінералів. З іншими марсіянцями я близько не сходився, лише обмежувався необхідним розв'язуванням у розмовах по справі: важко й чудно було співробітничувати з чужими мені й гнищими за мене істотами.

Згодом мені почало видаватися, що праця моя, загалом беручи, посувається добре. Все менш ставав мені потрібним

відпочинок, та навіть і сон. Наука моя якось механічно, вільно й без усяляк, почала вкладатись у голову, а почуття було таке, ніби голова цілковито порожня і в неї можна вмостити ще дуже й дуже багато де-чого нового. Правда, коли я пробував, як здавна звик, чітко формулювати собі свіжо вивчене, то тут мені, здебільшого, не щастило; та я вважав, що це не біда, що мені не вистачає лишень чиселовів та якихось подробиць і дрібниць; загальну ідею я опанував, а це річ найперша.

Жадного живого задоволення моя праця мені вже не давала; початковий безпосередній інтерес десь загинув. — Що ж, це річ проста. — думав собі я: після всього, що я тільки побачив і про що довідався, мене вже важко ще чим-будь здивувати; і не в тім справа, щоб усе було мені приємним, а в тім, щоб опанувати все потрібне.

Одна лишень була прикрість: все тяжче було скупчувати увагу на одній якійсь речі. Думки повсякчасно линули то в той, то в інший бік; яскраві спогади, часто досить несподівані й давні, екльвали над свідомість і змушували забуватися про оточення, однімаючи так дорогі хвилини. Я помічав це, очулював, і з новою енергією хапався за працю, але ж — минав короткий час і знов летючі образи минулого чи фантазії опановували мій мозок. і знову доводилося відпекуватися їх гострим зусиллям.

Все частіше бентежило мене чудне й неспокійне почуття, ніби є щось дуже важке й приспішне, чого я не виконав, про що повсякчас забуваюся і про що старанно силкуюся згадати. Слідом за цим почуттям злітав цілий рій відомих мені обличч і минулих подій та непереможною хвилею під мене все далі назад через юнацтво й підліткування до самого найранішого дитинства, гублячись потім у якихсь непевних і невизначних почуваннях. Після цього моя неуважливність ставала особливо сильною й упертою.

Скоряючись внутрішньому опорові, котрий не давав мені довго скупчуватись на чомусь одному, я почав все частіше й пavidче перебівати від речі до речі, а для цього нарочито назбирав до своєї кімнати купу книжок, розкритих завчасу на потрібному місці, таблиць, карт, стереограм, фонограм, і т. под. Цим способом сподівався я усунути втрату часу, але неуважливність знову непомітно підкрада

лася до мене і я ловив себе на тім, що довго вже дивлюся в одну точку, нічого не розуміючи і нічого не роблячи.

Зате ж, коли я вкладався до ліжка і крізь шклянну стелю дивився на темне небо ночі, — тоді думка сама починала працювати, павдивовижу жваво й енергійно. Цілі сторінки чисел і формул повставали перед моїм внутрішнім зором так чітко, що я міг перерхитувати їх рядок за рядком. Але ж ці образи хутко зникали, оступаючись перед іншими: і тоді свідомість моя ставала якоюсь панорамою дивовижно яскравих і чітких картин, що не мали жадного стосунку з моєю працею й турботами: земні краєвиди, театральні сцени, картини дитячих казок — спокійно, наче в дзеркалі, одбивалися в моїй душі і, змінюючись, никли, не викликаючи жадного хвилювання, лише легеньке почуття зацікавлення, не позбавлене ледве помітної приємності. Ці картини спочатку пливли в глибу моєї свідомості, не домішуючись до оточення; згодом же вони одсовували його геть і на мене злітав повний живих і складних видів сон, що дуже легко переривався і не давав мені найпершого, чого я прагнув — почуття відпочинку.

В ушах у мене почало густи вже доволі давно: тепер же це гудіння ставало все впертіше й голосніше: інколи воно перешкоджало мені слухати фонограми, ночами ж просто не давало спати. Часами з нього брели людські голоси, відомі мені і невідомі; часто мені здавалося, що на мене гукають моїм іменем, що я чую розмову, слів котрої через те гудіння не можу толком розпізнати. Я став розуміти, що я, мабуть, чи не занедужав, тим паче, що моя неуважність остаточно опанувала мене і я не міг навіть читати більше, ніж кілька рядків за раз.

— Це, звичайно, простісінька перевтома, — думав собі я. — Мені треба більше відпочивати; може бути, що я надто багато працював. Треба тільки, щоб Менні не помітив, що зо мною робиться, бо ж це — чисте банкруцтво та ще й на самім початкові справі.

І коли Менні навідувався до мене, — це інколи бувало, — я прикидувався, ніби старанно працюю. Він же зауважав мені, що я надуживаю своїх сил і ризкую перевтомитися.

— Особливо сьогодні у вас дуже кепський вигляд, — казав він. — Подивіться в дзеркало, як у вас горять очі

і як ви зблідли. Вам треба відпочити, ви згодом на тім вирасте.

Мені й самому хотілося б того, але якось не щастило. Що правда, — я майже нічого не робив, але ж усяке навіть найменше зусилля мене виснажувало; бурхлива ж хвиля живих образів зі спогадів і фантазії вирувала і в-день і в-ночі. Оточення якось блідло й оступалося перед ними, набуваючи нереального вигляду.

Нарешті мусив я був скоритися. Я бачив, що млявість і апатія все дужче опановують мою волю, що у мене все меншає сил боротися зо своїм стаповиськом. Одного ранку, коли я що-йно встав з ліжка у мене все раптом потемніло в очах. Але це хутко минулося і я пішов до вікна, позирнути на дерева парку. І от, зненацька, я відчув, що хтось на мене дивиться. Я повернувся і побачив — Ганну Миколаївну. Обличчя її було бліде й засмучене, дивилася вона з гірким докором. Мені стало прикро і я, зовсім не думаючи про те, як вона могла тут опинитися, ступив до неї і хотів щось сказати. Але вона зникла, ніби станула в повітрі.

З цієї хвили почалася оргія привидів. Багато дє-чого я вже не пригадую і, здається, свідомість часто сплутувалась у мене, як у сні. Приходили й виходили, або ж просто являлись і зникали ріжного сорту люде, з ким я зустрічався в життю, — навіть цілком мені невідомі. Але між ними не було марсіянців, все це були люде Землі, здебільшого ті, кого я давно вже не бачив — старі шкільні товариші, молодий брат, що вмер іще дитиною. Одного ж разу побачив я через вікно на лавочці відомого мені пшига, котрий глузливо поглядав на мене своїми хижацькими непосидячими очима. Привиди не розмовляли зо мною, в-ночі ж, коли було тихо, галюцинації слуха зростали, стаючи суцільними, але безглуздо беззмістовними розмовами проміж невідомих мені, здебільшого, осіб: то пасажир горгувався з візником, то прикащик умовляв покупця взяти у нього крам, то галасувала університетська аудиторія, а суб умовляв її заспокоїтись, бо зараз, мовляв, прийде пан професор. Галюцинації зору були, принаймні, цікаві, та й заважали мені менше й рідче.

Після привиду Ганни Миколаївни я, розуміється, сказав усе Менні. Він одразу ж уклав мене до ліжка, покликав найближчого лікаря і протелефонував Нетті за шість тисяч кілометрів. Лікар сказав, що він не зважається до чогось приступати, бо не так добре знає організацію людини Землі, але, як би там не було, а найпотрібніша для мене річ — те спокій і відпочинок; забезпечивши це, не страшно й почекати, поки приїде Нетті.

Нетті явився на третій день, передавши свою справу іншому. Побачивши, що зо мною сталося, він з журливим докором поглянув на Менні.

VII. Нетті

ХОЧ лікував мене сам Нетті, а хвороба моя тяглася кілька тижнів. Я перебував у ліжку, спокійний і апатичний, байдужий і до дійсності, і до привидів; навіть новоякчасна присутність Нетті тішила мене дуже мало, ледви даючи себе помітити.

Мені чудно згадувати про своє тодішнє відношення до галюцинацій: хоч десятки раз мені доводилося переконуватись, що вони не суть реальність, проте кожного разу, коли вони являлись, я якось забував це: навіть, коли моя свідомість не затемнювалась і не сплутувалась, — я визнавав їх за дійсні особи й речі. Розуміння ж їхньої переальності приходило лишень вієля того, як вони вже зникали, або ж саме за хвилину перед тим.

Перші свої зусилля Нетті скерував на те, щоб примусити мене спати й відпочивати. Жадних ліків для того він, однак, уживати не зважувався, розуміючи, що всі вони можуть стати отрутою для земного організму. Кілька днів йому не щастило приспати мене своїми звичайними способами; галюцинаторні образи втручалися в процес впливу і руйнували його роботу. Та нарешті йому пощастило, і коли я прокинувся після двох-трьох годин сну, він заявив:

— Тепер ви, безперечно, одужаєте, хоч хвороба ще довго йтиме своєю дорогою.

І вона й справді йшла тією ходою. Галюцинації траплялися рідче, але ж не стали менш живими й яскравими. Вони навіть ускладнилися — інколи гості-привиди починали зо мною розмову.

Але з тих розмов лишень одна мала толк і значіння для мене. Це трапилось в кінці хвороби.

Прокинувшись ранком, я побачив біля себе, як звичайно, Нетті; за його ж кріслом стояв мій давній товариш по революції, немолода вже людина, глузливий і гостроязкий агітатор — Ібрагім. Він ніби на щось вчікував. Коли Нетті вийшов до сусідньої кімнати зготовити ванну, Ібрагім брутально й гостро кинув мені:

— Дурню! Чого зіваєш? Хиба не бачиш, хто твій лікар?

Мене якось мало здивував патяк, що приховувався в цих словах, а їхній цинічний тон не обурих мене — я його знав за цілком природний для Ібрагіма. Але я пригадав залізне ручкання маленької руки Нетті і Ібрагімові не повірив.

— Не віриш, так тобі ж гірше. — погордливо поеміхнувся він і в ту ж хвилю зник.

В кімнату вступив Нетті. Побачивши його я відчув якусь чудну ніяковість. Він уважно подивився на мене.

— Добре, — сказав він. — Ви одужуєте хутко.

Весь день після цього він був якось особливо мовчазний і задуманий. На другий день, переконавшись, що я почуваю себе добре, а галюцинації не повторюються, він поїхав по своїх справах, поставивши замість себе іншого лікаря. Після цього він кілька днів являвся лише вечорами, щоб приспати мене на ніч. Лише тоді я толком зрозумів, як для мене потрібна й приємна його присутність. Поруч з хвилями здоров'я, що ніби плвли в мій організм зо всієї природи навкруги, стали все частій навідувати мене міркування про патяк Ібрагіма. Я вагався і всяким чином переконував себе, що це безглуздя, породжене хворобою: ради чого Нетті і інші друзі почали б мене відносно цього дурити? Проте ж невиразний сумнів усе лишався і він був мені дуже приємний.

Інколи я роситував Нетті, над якими справами він оце зараз працює. Він поясняв мені, що інші йде низка зборів, присвячених справі влаштування нових експедицій на інші

влянети, і він там потрібний як експерт. Мені керував цими зборами, але ні він, ні Нетті швидко їхати не лагодилися і це мене дуже тішило.

— А ви самі часом не думаєте вертатись додому? — спитав мене Нетті і в його тоні помітив я заперкоєння.

— Та я ж іще нічого не встиг зробити, — відповів я.

Обличчя Нетті заєніло.

— Ви помиляєтесь, ви зробили багато... навіть і цією відповіддю, — заперечив він.

Тут я відчув якійсь натяк на щось таке, чого я ще не знав, але що стосувалося до мене.

— А чи не можу й я піти на одну з цих нарад? — спитав я.

— Ні за що! — рішуче заявив Нетті. — Крім повного відпочинку, котрий вам потрібен, вам треба ще цілі місяці уникати всього, що має безпосередній зв'язок з початком вашої хвороби.

Я не сперечався. Мені було так приємно відпочивати що мій обов'язок перед людством поплив кудись далеко. Мене тільки все дужче турбували чудні думки про Нетті.

Одного вечора стояв я біля вікна, дивився на потемнілу вишзу тазмичу червону «зелень» парку і вона видавалася мені прекрасною і не було в ній нічого чужого мому серцю. Тут хтось постукав у двері і я зразу відчув, що це — Нетті. Він зайшов своєю швидкою, легкою ходою і, посміхаючись, простяг мені руку — старе земне привітання, котре йому подобалось. Я радісно етиснув йому руку з такою енергією, що його дужим пучкам стало прикро.

— Шу, я бачу, що моїй ролі лікаря — край, — сміючись сказав він. — А проте, я мушу вас іще раз добре розпитати, щоб це твердо встановити.

Він дошитував мене, а я безглуздо відповідав йому, не знати чого зніяковівши, і читав прихований сміх в глибині його великих, великих очей. Нарешті я не витерпів:

— Поясніть мені, чому це мене так тягне до вас? Чому я так пеймовірно радий вас бачити?

— Швидко все того тому, гадаю, що я лікував вас і ви несвідомо переносите на мене радість одужання. А може бути й... ще одно... саме те, що я... жінка...

Блискавка майнула у мене перед очима, все потемніло навкруги, серце піби сипшилося. Через секунду я, як божевільний, стиснував Нетті в своїх обіймах, цілував її руки, лице і її великі й глибокі очі, зеленкувато сині, як небо її планети...

Великодушно їй просто дозволяла мені Нетті мої бурхливі пориви... Коли я очунив од свого радісного божевілья і знову цілував її руки з самовільними сльозами вдячності на очах, — то було, звичайно, слабощля ві і подужаної хороби. — Нетті сказала мені за своєю любово посьміякою:

— Так, мені зараз здавалося, що весь ваш юнацький світ почував я в своїх обіймах. Його деспотизм, його егоїзм, його божевільна жага щастя — все це було в ваших ласках. Ваша любов — рідня вбивству... Але... я люблю вас, Ленці...

Це було щастя.

... весь ваш юнацький світ почував я в своїх обіймах
(стор. 99).

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

І. Щастя

Ці місяці... Коли я за них згадую, все тіло мені починає тріпотати, туман застелює очі і все навкруги видається дрібницею — не знайти слів, щоб змалювати минуле щастя.

Новий світ став мені близьким і, здавалося, цілком зрозумілим. Минулі поразки не лякали мене, юнацтво й віра вернулись до мене і, думав собі я, ніколи вже мене не покинуть. У мене був гарний і могутній спільник, квітти не було чого, майбутність була моєю.

До минулого думка моя верталася рідко, здебільшого до того, що стосувалося до Нетті і до нашого кохання.

— Навіщо ви ховалися від мене з тим своїм полом? — запитав я її після того вечора незабаром.

— Спочатку це трапилося само собою, випадково. Але потім я підтримувала вашу помилку цілком свідомо і навіть навмисне усунула зі своєї одєжки все, що могло б сприяти згодом. Я боялася труднощій і складности вашого завдання і я не хотіла вам його ще дужче ускладняти, особливо ж, коли помітила ваш несвідомий до мене порив. Я й сама не зовсім добре розуміла себе... до вашої хвороби.

— Значить, це вона вирішила справу... Як же я вдячний моїм любим галюцинаціям!

— Так, звістка за вашу хворобу була мені з ясного неба громом. Коли б мені не пощастило вас урятувати, я може й умерла б...

Після кількох секунд мовчанки вона додала:

— А знаєте, серед ваших друзів є ще одна жінка, про котру ви цього й не подумали б. Вона теж дуже вас любить... не так, звичайно, як я...

— Ейно! — одразу ж догадався я.

— Атож. І вона теж дурила вас парочито з моєї поради.

— Ах, скільки обману й лукавства у вашім світі! — вигукнув я з жартовливим патосом. — Хай лишень хоч Менні не стане жінкою; коли б мені трапилося покохати його, це був би жах.

— Так, це страшна річ, — задумано ствердила Нетті і я не зрозумів її чудної поважності.

Дні минали за днями і я радісно онановував прекрасний повний світ.

II. Розлука

А ВСЕ ж надійшов той день, якого не можу я згадати без прокльону, — день, коли межі мною і Нетті повстала чорна тінь ненавненої і неминучої розлуки.

Зо спокійним і ясним, як завжди, виразом обличчя Нетті сказала мені, що вона незабаром мусить виїхати вкупі з велетенською експедицією, організованою під керівництвом Менні. Побачивши, як приголомшила мене ця звістка, вона додала:

— Це не на довгий час; в разі успіху, а його я певна, частина експедиції вернеться дуже швидко, — вкупі з нею і я.

Потім вона почала пояснити мені, в чім справа. На Марсі запаси радіо-матерії, потрібної для міжпланетного руху та розкладу й синтезу всіх елементів, — вичерпувались: вона тільки витрачалася, поновити ж її не було жадних засобів. На Венері, що була майже в чотири рази молодша за Марс, яскраві прикмети свідчили за присутність під самою поверхнею велетенських скупчень радієвих пород, що ще не встигли розкластися самотійно. На одному острові, що лежить серед найбільшого океана Венери і звється у марсіянців «Островом Гарячих Бурь», скупчилося тої радієвої породи найбільше: там і ухвалено

було розпочати її негайне розроблення. Але ж перш за все для того треба було б побудувати височенні міцні стіни, щоб забезпечити працівників од вливу вохкого гарячого вітру, що лютує там гірше, ніж бурі наших піщаних пустель. Тому їй повстала потреба вирядити експедицію з десятка етеронейфів, що везли нівторы-дві тисячі люду, з кого лишень двадцята частина мала провадити хемічні роботи, решта ж — будівничі. До участі в експедиції було притягнуто найкращі наукові сили, в тім числі й найбільш досвідчених лікарів: небезпекі загрожували здоровлю і з боку клімату, і з боку вбивчого проміння й еманцій радієної породи. Нетті казала, що вона не могла ухилитися од участі в експедиції; але уважалося, що коли робота посується добре, то вже через три місяці одні етеронейфи вирядяться назад зо звітками й запасом здобутої матерії. Цим етеронейфом мала вернутися й Нетті, значить, через 10—11 місяців після від'їзду.

Я не міг зрозуміти, чому саме мусить їхати Нетті. Вона доводила мені, що підприємство надто важне, щоб од нього можна було відмовитись, — що воно має велике значіння і для моєї справи, бо його успіх вперше дасть можливість часто й широко зноситися з Землею, — що найменша помилка в організації медичної допомоги з самого початку може призвести до загибні всієї справи. Все це було так, — я вже знав, що Нетті всі марсіянці визнають за найкращого лікаря для всіх тих випадків, які не вмощуються в рядки старого медичного досвіду, — а все ж мені здавалося, що це ще не все. Я відчував, що тут є щось недоказане.

В одню лишень я вірив цілковито — в саму Нетті та в її любов. Коли вона каже, що їхати треба, значить і справді треба; коли вона не каже чому саме, значить не слід її й допитувати. Я бачив страх і муку в її прекрасних очах, коли вона не помічала, що я дивлюсь на неї.

— Єдино буде для тебе гарним і вірним приятелем, — говорила вона з сумною посмішкою, — Тайі про Неллу ти не забувай, вона любить тебе за мене, у неї багато досвіду й розуму, її порада в тяжкі хвилини дуже цінна. Про мене ж думай лише одно, — що я повернуся, якомога скорше.

— Я вірю в тебе, Петті, — відповів я, — а тому вірю і в себе, — в людину, котру ти покохала.

— Ти маєш рацію, Ленні. І я певна, що спід всякого нагніту долі, з усякої катастрофи ти вийдеш вірним собі, дужчим і кращим, ніж перше.

Майбутнє кидало тінь на твої прощальні ласки і вони дучилися зо сльозьми Петті.

III. Фабрика одєжі

ЗДОПОМОГОЮ Петті за ті короткі місяці я встиг значно посунути до здійснення найпершу точку свого пляну — стати корисним робітником марсеїнського суєнільства. Я свідомо одхилив усі пронозії читати лекції про Землю та її людей: було б безглуздом зробити це своєю спеціальністю, бо це значило б навмисне спниювати свою свідомість на образах свого минулого, котрого я й так не міг спекатись. — замість засвоювати майбутнє, котре я повинний був завоювати. Ото ж я надумав безпосереднє стати на роботу і вибрав для того — після уважного порівнювання й обмірковування — фабрику одєжі.

Звичайно, я вибрав для себе роботу найлегшу. Але мені й тут довелося чимало попрацювати, щоб себе до неї як слід підготувати. Довелося засвоїти вироблені наукою принципи впорядковування фабрик взагалі, обговтатись спеціально з тою фабрикою, де мені належалося працювати, з її архітектурою і організацією праці, вияснити собі хоч побіжно призначення всіх уживаних тут машин, тої ж машини, біля котрої я мусив сам працювати — в усіх, звичайно, подробицях. За цією роботою виявилась потреба спочатку добре вивчити де-які розділи загальної й прикладної механіки, технології і навіть математичного аналізу. Найбільші труднощі тут виникали не зо змісту вивчуваного, а з його форми. Марсеянці інсали свої підручники не для людини нижчої культури. Я пригадував, як мучився я колись дитиною над французьким підручником математики, що дістався мені до рук випадково. У мене завжди було поважне змагання, як і порядні здібности зо цього пред-

мету: тяжкі для більшості учнів ідеї «межі» і «виводної» я засвоїв був якось непомітно, ніби здавна мав з ними справи. Але в мене не було тої дисципліни логіки і наукового думання практики, на котрі сподівався в своєму читачі-учні французький професор, суворий і чіткий у висловах, але ж дуже скупий на пояснення. Він повсякчас обминав ті логічні мосточки, що самі собою розумілися для людини вищої культури, але не для молодого азіята. І не один раз цілими годинами сидів я над якимсь переходом, що виникав слідом за словами: «звідки, уважаючи на попередні рівняння, виводимо . . .» — Так було мені й тепер, — тільки ще тяжче, — коли читав я наукові книжки марсіянців; ілюзія легкоти й зрозумілості, що була в мене на початку моєї хвороби, зникла тепер без сліду. Але терпляча допомога Нетті повсякчас була зо мною, розчищаючи мені всякий шлях.

Після од'їзду Нетті я незабаром зважився і вступив на фабрику. Це було величезне і дуже складне підприємство, що зовсім не відповідало нашим звичайним про подібну фабрику думкам. Тут прядли, ткали, викроювали, шили й фарбували одягу, а матеріалом для роботи був не льон, не бавовна і взагалі не волокно рослини, як і не вовна та шовк, а щось цілком інше.

В старі часи марсіянці виготовляли тканину для одягу майже так само, як це робиться нині у нас: викохували потрібні рослини, стригли вовну з відповідного скоту, розводили особливу породу павуків, з павутиння котрих мали щось подібне до шовку, і т. д. Зміну техніки викликала потреба за всяку ціну збільшити продукцію хліба. Волокняні рослини мусили оступитись перед волокняними мінералами, от як гірський льон. Після цього хеміки скупчили свої зусилля над дослідом павутиння і над синтезом нових матеріалів з такими ж властивостями. Коли винайти синтез їм пощастило, то в усій цій продукції за короткий час відбулася повна революція і тепер старого типу тканиня можна знайти лишень по історичних музеях.

Наша фабрика була справжньою дитиною цієї революції. Кілька раз на місяць з найближчих хемічних заводів залізничними коліями приставлювано до неї «матеріал» на пряжу — густу прозору матерію в великих цистернах.

Особливими апаратами, що захищали матеріял од повітря, його переінварджувано було з цистерн у великий і високо почеілений металічний резервуар, рівне дно котрого мало сотні тисяч найтонших мікроскопічних дірочок. Великий тиск продушував через ці дірочки тонесеньке павутиння, котре твердло вже через кілька сантиметрів, міцніючи. Десятки тисяч механічних веретен підхоплювали це павутиння, скручуючи його десятками в шитки різної грубизин і тягли їх далі, передаючи готове «прядиво» в другий, ткальський відділ. Там тканиці плели ці шитки в різне ткання, від найбільш тендітного — як серпанок і батіст, до найтовщого, як сукно й повесть; ткання невпинно тяглоєь широкими биндами ще далі — до майстерні викроювання. Тут його підхоплювали нові машини, уважно складали в кілька шарів і тисячами витипали з них завчасу розмірені з плянів різноманітні шматки для окремих частин одежі.

У «швальні» всі ці шматки без жадних голок, ниток чи машинок до шиття злучувалися в готову одежу. Для того рівно ступені шматки мазано було особливою хемічною рідиною, котра ростоплювала їх, а через хвилину й випаровувалась, полишаючи шматки міцно з'єднаними, — краще, ніж би це можна було зробити яким-будь шиттям. Тим же способом скрізь наліплювано було й гудзики і з майстерні виходили готові частини одежі — кілька тисяч зразків, різних формою й розміром.

На кожен зрієт виготовлювалося кілька сотень зразків, з котрих усякий міг собі вибрати одежу на себе, що ще й полегшувалося звичкою марсеянців, аби одежа була цілком вільною. Коли ж відвідної знайти ніяк не щаєтло, через, напр., не зовсім нормальний склад тіла, то негайно знімаю було спеціальну мірку, встановлювано машину на нові пляни і «шито» спеціально на певну особу. Все це забірало не більше години часу.

Що ж до коліру одежі, то більшість марсеянців задовольноється природнім темним і м'яким тоном самого криму. Коли ж би хто забажав іншого коліру, то його одежу негайно шлють у фарбовальню, де їй через кілька хвилин електро-хемічними способами надають бажаної барви, ідеально рівної і ідеально міцної.

З цієї ж тканини, лише значно грубшої і теплішої, і майже тими ж способами виготовлюється й одягу на зиму. Наша фабрика цього не робила, інші ж, більші фабрики, виробляли одразу все, що лишень потрібно, аби одягтися людині од голови до п'ят.

Я працював по всіх відділах фабрики по черезно і спочатку дуже захоплювався своєю роботою. Найцікавіше було працювати у відділі викроювання, де мені доводилося докладати до діла нові для мене способи математичного аналізу. Завдання полягало в тім, щоб з певного шматка краму викроїти всі частини костюма з найменшою втратою матеріалу. Завдання, звичайно, дуже прозаїчне, але ж і дуже поважне, бо найменша помилка, коли її повторювати мільйон раз, мусить дати величезну втрату. І вирішувати це завдання щастило мені «не гірше» інших.

Я всіма силами змагався, щоб працювати «не гірше» інших, і мав, взагалі кажучи, порядний успіх. Але ж я не міг не помічати, що це коштує мені зусиль значно більших, аніж решті робітників. Після звичайних 4—6 (земного рахунку) годин праці, я дуже притомлювався і мусив негайно ж відпочивати: в той же самий час інші йшли собі по музеях, бібліотеках, лабораторіях, або ж на інші фабрики придивлятися, що й як там робиться, а то ще й навіть працювати там...

Я сподівався, що явиться до роботи звичка і зрівняє мене з усіма робітниками. Але ж вона не приходила. Я все більше мусив переконуватись, що мені не стає *культури уважливості*. Фізичних рухів треба було дуже небагато і тут я мав і хуткість, і спритність навіть більшу, ніж хто-будь. Але ж потрібна була така певнишина й напружена уважливість у догляданню і за машиною, і за матеріалом, що мому мозкові було дуже тяжко: доводилося визнавати, що лишень за низку поколінь ця здібність могла розвинутись до тої міри, яка тут була звичайною й середньою.

Коли під кінець роботи я вже притомлювався, уважливість починала мене зраджувати і я робив якусь помилку або ж запізнавався на хвилинку з виконанням якогось акту роботи. — тоді негайно й не поміляючи рука котрогось сусіди полагоджувала справу.

Мене не лише дивувала, а подеколи просто й обурювала їхня чудна здатність, ані на крихітку не спускаючи очей зі свого діла, помічати все, що твориться навкруги. Їхнє піклування викликало в мені не так вдячність, як досаду й роздратованість: у мене розворушувалося таке почуття, ніби вони повсякчас слідкують за моїми вчинками... Це тривожне почуття ще збільшувало мою неухважливість і неувало мені роботу.

Тепер, коли по уличні чималого часу я уважно й уже безстороннє пригадую все оце, я бачу, що я ставився тоді до марейців не так, як слід було. Цілком так само запонадливо, — може тільки не так часто, — мої товариші на фабриці пособляли і одне одному. Я зовсім не був предметом якогось виключного догляду і контролю, як мені те тоді видавалося. Я сам, — людина індивідуалістичного світу, — невідомо й несамохіть відокремлював себе од решти і хоробливо приймав до серця людську добрість і товариські послуги, за котрі — як то думалося мені, людині товарного світу — мені нічим було заплатити.

IV. ЕННО

МИШУЛАСЯ їй довга осінь. Малосніжна й холодна зима занежувала в наших краях — середніх широтах північної частини планети. Маленьке сонце зовсім не гріло, та й світило теж слабше. Природа позбулася яскравих барв, зблідла і посуворішала. Холод задавив у серце, на душі зростади сумніви і моральна самотність забродил з іншого світу ставала все прикрішою.

Запудьгувавши, вирядився я до Енно, з котрою вже давно не бачився. Вона зустріла мене як близького й рідного — ніби яскравий промінь недавнього минулого перетнув холод зими і приемерки турбот. Потім я помітив, що й сама вона була якась бліда і ніби стомлена, чи чимсь намучена: прихований сум визирав зза її поведінки й розмови. Нам було про що побалакати проміж себе і кілька годин минулося для мене так непомітно й гарно, як ще не траплялося мені з самого від'їзду Нетті.

Коли я встав, щоб рушати до дому, нам обом стало сумно.

— Як що ваша робота не в'яже вас до цього міста, то ідьмо зо мною, — сказав я.

Енно одразу ж згодилась (вона як раз не працювала на обсерваторії, бо мусила перевіряти величезний запас обрахунків) і ми поїхали до хемічного містечка, де я жив сам один на все помешкання Менні. Ранком я що дні подорожував на свою фабрику, що була за сотню кілометрів, чи за пів години льоту од мене, довгі ж зимові вечорі ми з Енно пробували вкуні — за науковою працею, за розмовами, а то й гуляючи по околицях містечка.

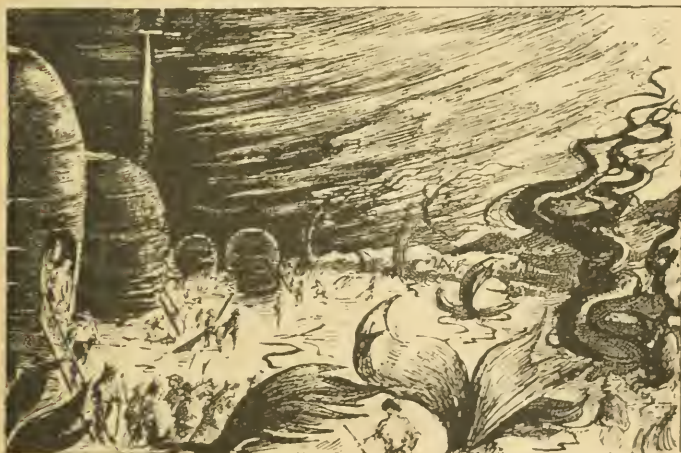
Енно розповіла мені історію свого життя. Вона кохала Менні і була колись йому дружиною. Їй дуже хотілося мати собі од нього дитину, але минали роки, а дитини все не було. Тоді вона звернулася за порадою до Нетті. Та уважно вияснила що було слід і прийшла до рішучого висновку, що дітей ніколи їй не буде. Менні надто пізно став з хлопця чоловіком і надто рано розпочав напружене життя вченого й мисленика. І активність його мозку своїм надмірним розвитком надламала їй приглушила життєвість елементів розмножування з самого початку; пособити тут не можна було нічим.

Присуд Нетті тяжко вразив Енно, у котрої любов до геніяльної людини і глибокий інстинкт матері сполучилися в одно жагуче бажання, а на здійснення його надія раптом зникла.

Але це ще було не все: дослід довів Нетті ще й до іншого. Виявилось, що для велетенської розумової праці Менні і для необмеженого розвитку його геніяльних здібностей йому треба було якомога більше фізичної здержливості, якомога менше втіх кохання. Енно послухалась поради Нетті і хутко запевнилась, що та мала повну рацію. Менні ожив, став працювати енергійніше, ніж коли-будь. Нові плями надзвичайно хутко народжувалися в його голові і здійснювалися особливо успішно; він же ніби й не почував утрати. Тоді Енно, для котрої її кохання було дорожче за життя, але геній коханої людини — дорожче того кохання, зробила з усього того належні висновки.

Вона полишила Менні. Це спочатку його засмутило, але потім він хутко з фактом помирився. Про дійсну причину розриву він, може бути, і не довідався, бо Енцо й Нетті затаїли її; але, звичайно, не можна було ручитися, що проникливий розум Менні не збагнув прихованої суті події. Для Енцо ж життя так спустіло, приглушене почуття творило таку муку, що через де-який час молода жінка вирішила позбутися життя.

Щоб перебити самогубство, Нетті, за допомогою до котрої пішла Енцо, різними зачінками затягла справу на один день, а сама сповістила Менні. Той як раз у цей час

... під подихом пекучого вітру найдорожчі для нас обох істоти ... провадили свою титанічно сміливу роботу (стор. 110).

організовував подорож на Землю і негайно ж запросив Енцо взяти участь у цій важкій і небезпечній експедиції. Ухилився було йітак і Енцо на запитання пристала. Безліч поважних вражень допомогла їй упоратися з душевним болем і на час повороту до Марса вона встигла вже в такій мірі опанувати

себе, що могла взяти на себе вигляд веселого хлопчика поета, котрого я знав на етеронефі.

В нову експедицію Енно не поїхала, боячись знову надто звикнути до присутності Менні. Але тривога за його долю не залишала її в її самотності: вона надто добре знала небезпечність подорожі. Довгими зимовими вечорами наші думки й розмови повсякчас верталися все до тої ж однієї точки Всесвіту: туди, де під промінням великого сонця, під подихом некучого вітру найдорожчі для нас обох істоти з гарячковою енергією провадили свою титанично сміливу роботу. Нас глибоко зближувала ця єдність думки й настрою. Енно стала мені більше, ніж сестрою.

Якось само собою, без пориву й боротьби, наше зближення довело нас і до любовного зв'язку. Незміно лагідна й добра, Енно не ухилилася від нього, хоч і не прагнула його сама. Вона лише вирішила не мати од мене дітей... Був однеке лагідного смутку в її ласках. — ласках ніжної дружби, що все дозволяє...

А зима, як і перше, віяла над нами своїми холодними блідими крильми, — довга марсеянська зима без одлиг, бурь і хуртовин, спокійна й нерухома, як смерть. І у нас обидвох не було бажання летіти на південь, де в цей час гріло сонце і повна життя природа розгорнула свої пишні шати. Енно не хотіла цієї природи, що надто мало пасувала до її настрою, я ж уникав нових людей і нового оточення, бо звичання до нього вимагало нової, зайвої праці й утоми, а я й так надто повільно посувався до своєї мети. Чудною й нереальною була наша дружба-любов серед царства зими, клопоту й вицікування...

У. У Нелли

ЕННО ще замолоду була найближчою подругою Нетті і багато мені про неї оповідала. В одній з наших розмов моє ухо вразила така комбінація імен Нетті й Стерні, що видалася мені трохи дивною. Коли я руба поставив питання, Енно спочатку замислилась і ніби навіть зніяковіла, а потім відповіла:

— Нетті була дружиною Стерні. Коли вона вам цього не казала, то й мені, мабуть, не слід було казати. Я, значить, допустилася помилки, так ви не розсипайте мене про це далі.

Мене якось чудно вразило те, що я почув... Здавалося б, нічого тут такого нового не було... Я ніколи не думав, що я у Нетті перший. Було б безглуздим вимагати, щоб жінка, повна життя й здоров'я, гарна з тіла й з душі, дитина вільної і високо культурної раси, — мусила проживати без кохання до нашої зустрічі. Чому ж тоді мусив я завдячувати свою приголомшеність? Я не міг міркувати про це, а почував лише одне — що мені треба знати все, знати докладно й толком. Але ж допитуватись у Енню, очевидно, не було змоги. Я згадав про Неллу.

Од'їздячи, Нетті казала: «Не забувай про Неллу, йди до неї під тяжку хвилину!» — І я не раз уже ладився її одвідати, але мене сипіли часті роботи, часті якийсь невизначений острах перед сотнею цікавих дитячих оцінок, що її оточували. Але тепер усяка нерішучість зникла і я того ж таки дня прибув до Дому Дітей у Великому Місті Машин.

Нелла одразу ж кинула свою роботу, здавши її на іншу виховательку, і повела мене до своєї кімнати, де діти не могли нам перешкоджати.

Я не зважився одразу говорити їй про мету своїх одвідань, бо ж і мені самому ця мета видавалася і не дуже розумною та й не так уже чемною. Було цілковито природньою річчю почати розмову про найближчу нам обом людину, а потім лишалося тільки зачекати на зручну хвилину для мого питання. Нелла з захопленням почала мені оповідати про Нетті, про її дитинство й підліткування.

Перші роки свого життя Нетті перебувала біля матері, як це здебільшого й буває у марсеянців. Потім, коли треба було віддати Нетті до Дому Дітей, щоб не позбавляти її виховання впливу дитячого суспільства, Нелла вже не могла з цєю розлучитися і спочатку тимчасово оселилася у Домі, а далі й назавжди лишалася там за виховательку. Це не рождалося і з її фахом: вона працювала найбільше над психологією.

Нетті була жвавою, енергійною, поривчастою дитиною, повною жаги знання й діяльності. Особливо цікавив і притягав до себе її увагу таємничий астрономічний світ за межами планети. Земля, котрої ще тоді не щастило дістатися, та її невідомі люде були улюбленою мрією Нетті, улюбленим сюжетом її розмов з іншими дітьми й вихователями.

Коли було опубліковано справоздання з першої вдатної експедиції Менні на Землю, дівчинка ледви не збожеволіла з радости й зачарування. Доклад Менні вона вивчила слово в слово і потім замучила Неллу й вихователів вимогами в'яснити їй кожний незрозумілий термін цього докладу. Вона закохалася в Менні по-за-очі і написала йому палкого листа, де, між іншим, благала його приставити їй з Землі дитину, котру там не було б кому виховувати: вона обіцяла виховати її як найкраще. Вона завішала всю свою кімнатку земними краєвидами і портретами земних людей і почала студіювати словники земних мов, ледви вони вийшли з друку. Вона сердилася за насильство, котрого Менні і його товариші вжили над першою зустрінutoю ними земною людиною — вони взяли її в полон, щоб вона допомогла їм обізнатися з земними мовами — і в той же час гаряче жалкувала, що, од'їжджаючи додому, вони пустили її на волю, а не привезли з собою на Марс. Вона твердо вирішила поїхати колись на Землю і у відповідь на жарт матері, що вона одружиться там з земною людиною, подумавши, заявила: «Дуже може бути!»

Всього цього Нетті сама мені не оповідала ніколи: в своїх розмовах вона взагалі уникала минулого. І звичайно, піхто, навіть сама вона не могла б розказати цього краще за Неллу. Як яскраво світилася материнна любов у оповіданнях Нелли! Хвилинами я цілковито забував про свій настрій і, як живу, бачив перед собою чудову дівчинку з палкими великими очима і загадковим поривом до далекого, далекого світу... Але це швидко миналося: верталася свідомість еушого, згадувалася мета розмови і знову ставало холодно на душі.

Нарешті, коли розмова діткнулася пізніх років життя Нетті, я зважився можливо спокійним і безстороннім тоном запитати, як виникли відносини Нетті і Стерні. Нелла на хвилинку замислилась.

— Ага, ось воно що! — зауважила вона. — Значить ви прибули до мене за цим... Так чому ж ви мені не сказали цього просто?

Незвична суворість брєніла в її голосі. Я мовчав.

— Звичайно, я можу розказати вам про це, — провадила вона далі. — Це не складна історія. Стерні був одним з учителів Нетті, — він читав мблоді лекції з математики й астрономії. Коли він повернувся з першої подорожі на Землю — то, здається, була друга експедиція Менні — він виступив з цілою низкою докладів про цю плянету та її мешканців. Тут Нетті була його постійною слухачкою. Особливо наблизили їх одне до одного та терплячість і уважливість, з якими він ставився до безконечних її запитань. Це зближення довело й до одружіння. Тут було ніби полярне тяжіння двох несхожих і в великій мірі суперечних натур. Згодом ця ж несхожість, виявляючись більш яскраво й невпинно в усім їхнім спільнім життю, привела їх до розходження й розриву. Це й усе.

— Скажіть, а коли стався цей розрив?

— Остаточно — після смерті Летти. Властиво кажучи, вже зближення Нетті й Летти було початком цього розриву. Нетті ставало все прикріше від холодного аналітичного розуму Стерні, що систематично й уперто руйнував усі пориви фантазії, розуму й почуття, котрими вона так широко й широко жила. Отже, вона несамохіть почала шукати людину, що ставилася б до всього цього інакше. А старий Летта мав наддивовижу шире серце і силу напів дитячого ентузіязму. Нетті знайшла в ньому такого товариша, якого їй і треба було: він не лише тямив терпляче ставитись до поривів її фантазії, а й сам часто захоплювався ними вкупі з нею. У нього вона відпочивала душею від суворої, крижаної критики Стерні. І він і вона, вони обидвоє любили Землю мрією й фантазією, вірили в можливість спілки двох світів, котра потягне за собою великий роеквіт і велику поезію життя. І коли вона довідалась, що людина з таким екарбом почуття в душі ніколи не зазнавала жіночого кохання й ласки, вона не могла того стерпіти. Так виник її другий звязок.

— Одну хвилину, — перебив я. — Чи так я вас зрозумів? Ви кажете, що вона була дружиною Летті?

А то ж, -- відповіла Нелла.

— Але ж ви, здається, казали, що остаточний розрив з Стерні стався після смерті Летти?

— Так. Вам цього не зрозуміти?

— Ні, я розумію вас. Я лише не знав цього.

В цю хвилину нас перебили. З якоюсь дитиною трапилася перша пригода і Неллу негайно покликали до неї. На кілька хвилин я лишився сам. Голова мені трохи кружляла і я почував себе так чудно, що жадними словами не міг би цього переказати. Що, власне сталося? Та ж нічого особливого. Нетті була вільною людиною, та так і поводитися. Летта був її чоловіком? Я завжди новажав його і був би до нього однаково гаряче прихильним, коли б він навіть і не жертвував своїм життям за мене. Нетті була дружиною двом своїм товаришам одночасно? Але ж я завжди гадав, що одноплюбство у нас пливе лише з наших економічних умов, що обмежують і путають людину на кожнім кроці; тут же цих умов не було, а були як раз інші, що не творили жадних утисень для особистого почуття і особистих звязків. Звідки ж бралися трівожна приголомшеність і незрозумілий біль, од котрих мені хотілося чи кричати, чи сміятися? Чи може я не вмю *почувати* так, як *думаю*? Здається, так. А мої стосунки до Енно? Де ж моя логіка? І що таке сам я? От безглузде почуття!

Ба ні, ось ще що... Чому Нетті не казала мені всього цього? І скільки є ще таємниць і обманів навкруги мене? А скількох їх ще дождати в майбутньому? Ні, знову неправда! Обману тут не було. Була таємниця. Та ж хіба в такому випадкові таємниця не обман?

Ці думки впрям гасали в моїй голові, коли двері прочинилися і до кімнати повернулась Нелла. Вона, певне, побачила на мому обличчю, як мені було тяжко, бо в її тоні, коли вона звернулася до мене, вже не було тої сухости й суворости.

— Розуміється. — сказала вона, — тяжко призвикати до цілком чужих життєвих відносин і до звичаїв іншого світу, не маючи з ним кривного звязку. Від перемогли вже багато перешкод. — упораєтесь і з цією. Нетті в вас вірить

і я думаю, що вона має рацію. А хіба ваша віра в неї захиталась?

— Навіщо вона все це ховала од мене? Де тут її віра? Я не можу зрозуміти її.

— Чому вона так поводилась — я цього не знаю. Але я знаю, що для цього вона мусіла мати мотиви поважні й гарні, а не дріб'язкові. Можливо, що вам пояснить їх цей лист. Вона лишила його мені для вас на випадок як раз саме такої розмови, що оце ми з вами мали.

Листа було написано на моїй рідній мові, котрої так добре вивчилась моя Петті. Ось що я там прочитав:

«Мій Ленні! Я ніколи не говорила з тобою про мої старі особисті зв'язки. Але не тому це було, що я хотіла ховатись од тебе з чим-будь з мого життя. Я глибоко довіряю твоїй світлій голові і твому шліхетному серцю; я певна, що які б не були чужі й незвичні для тебе де-які з наших життєвих відносин, ти насамкінець завжди зумієш добре зрозуміти і щиро їх оцінити.

«Та мені страшно було одного... Після хвороби ти швидко набував сил для роботи, але та душевна рівновага, від котрої кожної хвилини і поруч усякого вражіння залежить панування над собою в словах і вчинках, — вернулася до тебе ще не зовсім. Коли б під впливом моменту і первіткових сил минулого, що завжди приховані в глибу людської душі, ти хоч на хвилину виявив би до мене, як до жінки, те негарне відношення, що виросло у вас із насильства й рабства, і тенов панувало по всьому вашому старому світі, — ти б ніколи не подарував би собі цього. Так, любий мій, я знаю, ти суворий, часто навіть невблаганно жорстокий до самого себе. — ти надбав цієї влачі з вашою суворою школою, вічної боротьби земного світу; і одна хвилина негарного, хворобливого пориву назавжди лишилась би темною плямою на нашій коханні.

«Мій Ленні! Я хочу й можу тебе заспокоїти. Хай сміти і ніколи не прокидається в душі твоїй зле почуття, котре з коханням до людини сполучує також турботу за живу власність. У мене не буде інших особистих зв'язків. Мені не тяжко запевнено обіцяти тобі це, бо перед моїм коханням до тебе, перед жагучим бажанням поособити тобі в твоїм величній життєвій завданні — все інше стає лише шиб.

чемною дрібницею. Я люблю тебе не лише як друг на, я люблю тебе і як мати, котра веде свою дитину в нове й чуже їй життя, повне зусиль і небезпек. Ця любов дужча й глибша за всяку, яка лишень може бути у людини до людини. І тому, в моїй обіцянці нема жадної жертви.

«До побачення, моя дорога, люба дитино.

Твоя Нетті».

Коли я дочитав листа, Нелла допитливо звела на мене очі.

— Ви мали рацію, — сказав я і поцілував її в руку.

VI. Шукання

Од цього епізоду лишилося мені на душі почуття глибокого сорому. Ще болючіше, ніж перше, став я відчувати зверхність марсеянців наді мною і на фабриці, і в усіх інших з ними зносинах. Безперечно, я навіть перебільшував цю зверхність і свою нікчемність. В їхній доброзичливості до мене і в їхньому ніктуванні про мене почав я добачати одніск напів погордливої поблажливости, а в їхній обережній здержливості — приховану огиду до нижчої істоти. І до далі то гірше міг я розуміти справу відносно всього цього.

В усіх інших відносинах думка лишалася ясною і тепер вона особливо вперто сплкувалася поповинити порожній місяць, сполучені з од'їздом Нетті. Дужче, ніж коли інше, був я тепер переконаний, що для участі Нетті в тій експедиції мусили бути ще невідомі мені мотиви, дужчі й поважніші за ті, що мені було нею дано. Новий доказ любови Нетті і тої великої ваги, котру вона надавала моїй ролі в справі зближення двох наших світів, знову доводили мені те, що без виключних причин вона не зважилася б на довший час покинути мене самого серед глибини, мілзипи і підводного каміння океану чужого мені життя, краще за мене розуміючи своїм світлим розумом, які небезпеки мені тут загрожують. Було тут *щось*, чого я не знав, але відносно чого був певний, що воно має якесь поважне до мене відношення. І треба було вияснити це *щось* за яку-будь ціну.

Я вирішив достукатися правди шляхом систематичного досліджу. Пригадуючи де-котрі випадкові натяки, що несамохіть інколи злітали з уст Нетті, занепокоєний вираз, котрий я дуже завчасу помічав на її обличчю, коли побіч мене розпочиналася розмова про колоніальні експедиції, я дійшов до висновку, що Нетті зважилась на нашу розлуку не тоді, коли мені про це сказала, а вже давно, не пізніше перших днів нашого одруження. Отже, мотиви треба було шукати біля цього часу. Але де ж саме їх шукати?

Вони могли мати зв'язок або з особистими справами Нетті, або ж з походженням, характером і значінням самої експедиції. Перше після листу Нетті видавалося мені цілком неправдоподібним. Отже, треба було скерувати шукання в інший бік і почати з того, щоб як найкраще виявити собі історію народження цієї експедиції.

Само собою розуміється, експедицію цю вирішено було «колоніальною групою»: так звалося згуртування робітників, що брали активну участь в організації міжплатних подорожей, вкуні з представниками від центральної статистики та від заводів, що роблять етеронефи і взагалі постачають усі необхідні засоби для цих подорожей. Я знав, що останній з'їзд цієї «колоніальної групи» відбувся як раз за час моєї хвороби. Мені й Нетті брали в з'їзді участь. Я тоді вже одужував, мені було сумно без Нетті і я теж хотів був одвідати цей з'їзд, але Нетті сказала, що для мого здоров'я це було б річчю небезпечною. То чи не сиділа та «небезпека» в чомусь такому, чого мені не слід було знати? Виходило отже, що треба було добути докладні протоколи з'їзду і прочитати все, що могло мати стосунок до мого питання.

Та тут стали мені на шляху перешкоди. В колоніальній бібліотеці дали мені лишень збірку резолюцій з'їзду. В резолюціях розкішно було змальовано, майже до дрібниць, всю організацію величезного підприємства на Венері, але не було там нічого такого, що мене тепер спеціально цікавило. А це моєї справи ніяк не вичерпувало. Резолюції, попри всю їхню докладність, виложено було без жадного обгрунтування, без жадних вказівок на обговорення перед їх ухвалою. Коли я сказав бібліотекареві, що мені потрібні самі протоколи, він мені пояснив, що протоколів не опубліко-

вано, що докладних протоколів взагалі не було ведено, бо ж цього ніколи на зборах технічно-ділових не робиться.

На перший погляд це видавалося правдоподібним. Марсеянці, справді, здебільшого публікують лише *резольції* своїх технічних з'їздів, вважаючи, що всяка розумна й корисна висловлена будь-ким *гадка* або знайде собі місце в самій резолюції, або ж її далеко краще й ґрунтовніше вияснить сам автор в окремій статті, брошурі чи книзі, коли надає їй порядну вагу. Марсеянці взагалі не люблять над міру посилювати літературу і нічого подібного до наших кількатомових «праць комісії» у них знайти не можна: все скорочується до найменшого можливого розміру.

Та на цей раз я бібліотекареві не повірив. Надто великі й поважні справи розглядав з'їзд, щоб можна було поставитись до їх обговорення як до звичайних дебатів над якимсь звичайним технічним питанням.

Я, однак, приєднував себе приховати своє недовір'я і, щоб зняти з себе всяке підозріння, — ніби покірно заглибився в розгляд того, що мені дали. Насправжки ж я тим часом обмірковував плян своїх дальших вчинків.

Було ясно, що з книжного відділу бібліотеки я не видобуду того, що мені було потрібне: протоколів або й справді не було, або ж застережений моїм питанням бібліотекар по-мистецькому їх, од мене сховає. Лишалося одно — фонографічний відділ бібліотеки.

Там протоколи можна було б знайти навіть як би їх не було надруковано. Марсеянці викликають фонографа за місць стенографії і в їхніх архивах переходується багато невиданих друком фонограм різних громадських зборів.

Я підкледів хвилину, коли бібліотекар був дуже заклопотаний і непомітно для нього шатнувся до фонографічного відділу. Там у діжурного товариша спитав я великого каталога фонограм. Він мені його дав.

У каталозі я швидко знайшов номери фонограм цікавого мені з'їзду і, удаючи, ніби не хочу турбувати діжурного товариша доставленням їх, пішов шукати їх сам. Мені пощастило.

Всіх фонограм, як і засідань з'їзду, було п'ятнадцять. До кожної, як це звичайно у марсіянців робиться, було додано писаний оглав. Я швидко передивився їх.

Перших п'ять засідань було присвячено одним лише докладам про організовані після останнього з'їзду подорожі та про нові вдосконалення в техніці естерофів.

В оглаві шостої фонограми стояло:

«Пропозиція Центральної Статистики про перехід до масової колонізації. Земля, чи Венера? Промови й пропозиції Стерні, Нетті, Менні і інших. Тимчасове вирішення на користь Венери».

Я відчув, що це саме й є те, чого я шукав. Я вклав фонограму в апарат. Те, що я почув, назавжди глибоко впечаталося мені в душу. Ось, що там було.

Шосте засідання розпочав Менні, голова конгресу. Перше слово взяв представник Центральної Статистики. Цілою низкою докладних обчислень він довів, що при сучасному зростанню населення і поступові його потреб, як що марсіянці і на далі обмежуватимуться експлуатацією лише своєї планети, то через тридцять років почнеться нестача в продуктах харчування. Побороти її могло б відкриття путнього технічного способу синтезувати білки з неорганічної матерії, але — ніяк не можна ручитися, що за тридцять років досягти цього пощастить. Тому, стає очевидним, щоб колоніальна група від звичайних наукових екскурсій перейшла до організації справжнього масового переселення марсіянців на вільні місця. Для того є зараз дві приступних для марсіянців планети з великими природними багатствами. Треба негайно ж вирішити, котру з них зробити на початок центром колонізації, а потім розпочинати її вироблення плану.

Менні запитав, чи бажає хто заперечити по суті пропозицію Центральної Статистики або ж її обґрунтування. Охочих не виявляється.

Тоді Менні ставить на обмірковання питання про те, яку планету в першу чергу взяти для масової колонізації.

Слово бере Стерні.

VII. Стерні

— ПЕРШЕ питання представника Центральної Статистики, — почав Стерні своїм звичайним математично діловим тоном, — питання про вибір плянети для колонізації, на мою думку нема чого й вирішувати, бо його давно вже вирішила сама дійсність. Вибирати нема з чого. З двох приступних нам плянет взагалі годиться для масової колонізації лишень одна. Це — Земля. Про Венеру є у нас велика література, з котрою всі ви, звичайно, обізнані. З усіх зібраних нею відомостей висувати можна лишень одне: опанувати Венеру *тепер* ми не можемо. Її пекуче сонце виснажить і знесилить наших колоністів. Її страшні грози й бурі зруйнують наші будівлі, розкидають по просторах наші аероплани і поб'ють їх об велетенські гори. З її страховищами ми б іще могли упоратись, хоч би й ціною чималих жертв; її ж бактеріяльний світ ми знаємо дуже мало, а скільки нових хороб приховує він у собі для нас? Її вулканічні сили ще шумують: скільки несподіваних землетрусів, викидувань лави та океанічних повідей нам вони обіцяють! Розумні істоти не повинні братися за неможливе. Спроба колонізувати Венеру потягла б безліч жертв, — до того ж некорисних, — не жертв науки й спільного щастя, а жертв безумства й мрії. Мені здається, що вже сам доклад останньої експедиції на Венеру мусив позбавити кого-будь і яких-будь ілюзій у цій справі.

— Таким чином, коли справа взагалі йде про масове переселення, то можна говорити тільки про Землю. Тут перешкоди з боку природи мізерні, її багатства невичерпні, — вони в вісім раз більші за те, що дає нам наша плянета. Саму справу колонізації уже добре підготовлено тамтешньою, хоч і не високою культурою. Все це, розуміється, добре знає і Центральна Статистика. Коли ж вона ставить нам питання про вибір, хоч ми й не вважаємо потрібним його обмірковувати, то це виключно з тої причини, що на Землі є одна для нас поважна перешкода. Це — її людство.

Люде Землі посідають її і нізащо її добровільно не вступають, не вступають хоч скільки-будь значної частини її поверхні. Це пливе з усього характеру їхньої культури. Її ґрунтом є власність, забезпечена організованим на-

сильством. Хоч навіть найбільш цивілізовані племена Землі на ділі експлуатують лишень мізерну частину преступних їм сил природи, проте змагання захоплювати нові території у них ніколи не слабне. Систематична грабіжка земель і майна зветься у них колоніальною політикою і освітлюється як одно з найперших завдань їхнього державного життя. Чи можна собі уявити, як поставляться вони до природньої і розумної пропозиції з нашого боку — уступити нам частину їхніх суходолів, за що ми б навчили їх і пособили б їм значно краще використовувати їхню частину?.. Для них колонізація — це лишень питання брутальної сили і насильства; чи ми хочемо, чи не хочемо. — вони *примусять* і нас вжити цієї системи відносно них самих.

Коли б справа стояла тільки так, щоб одного разу довести їм перевагу нашої сили — то це була б річ проста, що жертв потягла б не більше, ніж якась звичайна їхня безглузда й некорисна війна. Ті великі табуни патаस्कаних для вбивства людей, що зветься у них арміями, прислужилися б як найкращий матеріал для такого неминучого насильства. Один з наших етеропефів міг би течією вбивчого проміння, що виникає в наслідок прискороного розкладу радія, — за кілька хвилин знищити один чи два таких табуни, і з того швидче була б користь, аніж шкода для їхньої культури. Та на жаль справа стоїть не так просто і справжні труднощі тільки почалися б з цього моменту.

У віковій боротьбі між племенами Землі у них виробилася психологічна особливість, що зветься патріотизмом. Це невизразне, але дуже й глибоке почуття приховує в собі і злісне недовір'я до всіх чужих народів і рас, і стихійну звичку до своїх спільних життєвих умов, особливо ж до території, до котрої земні племена приростають як черепаха до своєї облуди, і якусь колективну зарозумілість, а часто, здається, і безпосередню жагу винищення, насильств і захоплувань. Патріотичне почуття надзвичайно зміцнюється й загострюється після військових поразок, особливо ж — коли переможці однімають у переможених частину території. Тоді патріотизм переможених набуває собі характеру живучої й лютої зненависті до переможців і помста останнім стає життєвим ідеалом

всього племені. — не лише гірших його елементів — «вищих» чи урядницьких клас, а й кращих — його трудящих мас.

І от, коли б ми взяли собі частину земної поверхні шляхом неминучого насильства, то безперечно, це призвело б до об'єднання всього земного людства в однім почутті земного патріотизму, в невблаганній расовій зневажливості й злості проти наших колоністів; винищування заброд яким-будь способом, хоч би й зовсім зрадницьким, стало б в очах людей святою й шляхетною справою, справою невмирущої слави. Життя наших колоністів стало б зовсім нестерпучим. Ви знаєте, що руйнувати життя дуже легко, навіть для істот нижчої культури. Ми пезрівняно дужчі за земних людей в разі одвертої боротьби, але при несподіваних нападах вони можуть убивати нас так само ж успішно, як це звичайно роблять проміж себе. Треба до того ж зауважити, що науку винищування вони розвинули в себе значно краще, ніж який інший бік їхньої своєрідної культури.

Жити вкупі з ними і посеред них було б, звичайно, річчю неможливою. Це плодило б повсячасні змови й терор з їхнього боку і судило б нашим товаришам безліч жертв серед повсячасної свідомості тієї неминучої небезпеки. Довелося б виселити їх зо всіх окупованих нами країн, — виселити одразу десятки, а може бути, й сотні мільйонів. А в їхньому суспільному ладі, що не визнає товариської всебічної допомоги, в їхніх соціальних відносинах, де послуги й поміч даються лише за гроші, в їхніх, нарешті, незграбних і заляканих способах продукції, що не дозволяють швидко підносити видатність праці і толком ділити її продукти, — в усіх цих умовах ці мільйони виселених нами людей в великих масах було б засуджено на муки голодної смерті. Та ж меншість, що з цієї біди врятувалась би, склала б кадри найлютіших фанатичних агітаторів проти нас серед всієї решти земного людства.

Боротьба тяглась би далі. Вся наша територія на Землі мусила б стати безперервно стороженим військовим табором. Страх дальших захоплень з нашого боку і велика расова зневажливість екерували б усі сили земних племен на підготовлення й організацію проти нас війн. Коли вже

і тепер їхня зброя досконалиша за їхнє знаряддя праці, то тоді прогрес їхньої техніки винищування посує у них ще куди швидше. В той же час вони будуть винищувати й вичікувати випадків застукати нас війною несподівано і, коли їм пощастить у цій справі, ми, безперечно, потерпим великі втрати, хоч би війна й завершилася нашою перемогою. Крім того не було б дивницю, коли б вони якимсь чином довідалися за суть нашої найпершої зброї. Радійну матерію вони вже знають, методу ж прискореного її розкладу вони можуть або розвідати якимсь хитроумом у нас, або ж здобути цілком самостійно з праці власних учених. А ви ж знаєте, що з такою зброєю хто лише на кілька хвилин попереджує противника своїм нападом, той неминує його винищує. І зруйнувати в таких обставинах вище життя так само ж легко, як і найдементарніше.

Що б же це за життя було нашим товаришам серед цих небезпек і безперервного вичікування? Було б затроєно не лише всі радощі життя, але й самий тин його було б зінесуто й пригноблено. В нього поволі вкорінилися би недовіря, надмірне занепокоєння, егоїстична жага самооборони і міцно сполучена з нею жорстокість. Ця колонія перестала б бути *нашою* колонією, ставши лише військовою республікою серед переможених, незмінно ворожих племен. Все нові й нові напади не тільки породжували б почуття помсти й лютої, що неують любові і навикай нам образ людини, але й об'єктивно змушували б нас переходити від самооборони в нещадний наступ. І насамкінець, після довгих вагань і недоцільної та болючої рєстрати сил, справа неминує докотитися б до такої постановки питання, яку ми, свідомі і здатні передбачати події істоти, повинні ухвалити з самого початку: *колонізація Землі вимагає повного знищення всього земного людства.*

(Серед сотень слухачів пролітає гомін жаху, серед котрого чути голосний вигук обурення Нетті. Коли тиша відновлюється, Стерні спокійно провадить далі).

Треба зрозуміти необхідність і твердо поглинути її просто в очі, хоч і яка там вона сувора. Перед нами одне з двох: або сприяти розвитку нашого життя, або ж знищити чуже нам життя на Землі. Жадного третього способу

нема (Голос Нетті: «Неправда!»). Я знаю, що має на оці Нетті, протестуючи проти моїх слів, і розгляну зараз ту третю можливість, про котру вона собі думає.

Це — спроба негайного соціалістичного перевиховання земного людства, плян, до котрого ми ще недавнечко були прихильні і від котрого ми змушені тепер, на мою думку, немпнуче відмовитись. Ми доволі вже добре знаємо земних людей, щоб зрозуміти повну нездійснимість цієї ідеї.

Рівень культури поступових народів Землі відповідає тому, котрий мали наші предки за доби Великих Канальських Робіт. Там панує ще капітал і животіє пролетаріат, ведучи боротьбу за соціалізм. На те уважаючи, можна було б думати, що недалеко вже момент перевороту, котрий усуне систему організова-

... колонізація Землі вимагає повного знищення всього земного людства (стор. 124).

ного насильства і утворить можливість вільного й швидкого розвитку людського життя. Але ж земний капіталізм має особливі прикмети, що дуже міняють усю справу.

З одного боку, земний світ неймовірно пошматовано політичними й національними межами, через віщо боротьба за соціалізм ведеться не як єдиний і суцільний процес в однім великім суспільстві, а як ціла низка самостійних і своєрідних процесів по окремих суспільствах, роз'єднаних державною організацією, мовою, а подеколи й расою. З другого ж боку, форми соціальної боротьби там значно бруталішії й механічнішії, ніж як це було у нас, і незрівняно більшу роль грає у них безпосереднє матеріяльне насильство, втілене в постійні армії і збройні повстання.

Через усе це — питання про соціяльну революцію стає дуже невизначним: доводиться сподіватись на однієї, а безлічи соціяльних революцій — по різних країнах, в різні часи, не однакового, напевне, в багатьох відносинах характеру, а що найгірше — з сумнівним і не тривалим результатом. Спираючись на армію й високу військову техніку, панські класи можуть подеколи завдати пролетаріятові такої лютої поразки, що вона в низці великих держав на десятки років одкине далеко назад справу боротьби за соціялізм: приклади такого лиха в літописях Землі вже бували. А окремі поступові країни, де соціялізм переможе, будуть ніби островами серед ворожого їм капіталістичного, а почасти навіть і передкапіталістичного світу. Боячись за своє власне панування, вищі класи несоціялістичних країн екерують всі свої зусилля на те, аби зруйнувати ці острови, будуть повсячас організовувати на них військові напади і знайдуть серед людності соціялістичних націй чимало готових на всяке зрадицтво снільщиків з числа колишніх власників — великих і дрібних. Наслідки цих сутичок важко передбачати. Але навіть там, де соціялізм оборониться і виїде переможцем, його характер буде глибоко й на довгий час зіпсовано довгими роками стану облоги, необхідного терору й виснаженні з немінучим наслідком її — варварським патріотизмом. Це буде в великій мірі не наш соціялізм.

Завданням нашого втручання було б, як ми перше думали. — прискорити й пособити справі перемоги соція-

лізму. Яким чином можливо нам це зробити? По-перше, ми можемо передати людям Землі нашу техніку, нашу науку, наше вміння панувати над силами природи і тим так одразу підвищити їхню культуру, що заізізнені форми економічного й політичного життя стануть у надто гостре з нею протилежність і загинуть через свою непридатність. По-друге, ми можемо безпосереднє підтримати соціалістичний пролетаріят у його революційній боротьбі і допомогти йому зламати опір інших класів. Інших способів нема. Але чи цих двох доведуть до толку? Ми тепер уже досить знаємо, щоб рішуче відповісти: ні!

До чого, справді, призведе відкриття людям Землі нашого технічного знання й метод?

Першими захоплять їх на свою користь і збільшать ними свою силу *панські* класи всіх країн. Цього не уникнути, бо ж до їхніх послуг усі матеріальні засоби праці, вкупі з дев'яносто дев'ятьма відсотками всіх учених і інженерів, отже, — саме їм і належатиме вся *можливість вжитку* нової техніки. І вони використають її як раз у такій мірі, в якій це йтиме на їхню власну користь та зміцнюватиме їхню владу над масами. Всі ж нові й потужні засоби винищування й руйнування, котрі теж дістануться до їхніх рук, вони негайно ж скерують на придушення соціалістичного пролетаріату. Вони вдесятеро раз збільшать утиски і зорганізують широкую провокацію, щоб швидче викликати його на одвертій бій і в цьому бої розчавити його свідомі й кращі сили. ідейно стяти йому голову, поки він устигне в свою чергу опанувати повні й кращі методи військового насильства. Таким чином втручання наше лишень підштовхне реакцію з гори, давши їй у той же час зброю нечуваної сили. А в решті решт — воно на цілі десятки років припізнить перемогу соціалізму.

А чого, тепер, досягли б ми спробою подати негайну допомогу соціалістичному пролетаріатові проти його ворогів?

Припустимо — це ж іще не напевне, — що він пристане на світлку з нами. Перші перемоги дістануться тоді легко. А далі що? — Немінучий розвиток серед усіх інших класів суспільства найлютішого скаженого патріотизму, скерованого проти нас і проти соціалістів Землі... Пре-

летаріят ще й досі є меншстю майже в усіх, навіть най-
поступовіших країнах Землі; більшість складають залишки
класи дрібних власників, що ще не встигли розікластися.
Маси найменш освічені, найтемніші. Підбурити і роззлю-
чити їх прети пролетаріату буде для великих власників
і їхніх найближчих підлежників, — урядовців і вчених, —
пустою справою, бо ці маси, по суті консервативні і навіть
почасті реакційні, всякий швидкий поступ відчують
надзвичайно болізно. Оточений зовсім з боків розлюто-
ваними неблаганими ворогами, — а до них приста-
нуть і широкі лави пригноблених розвитком пролетарів,
— поступовий пролетаріят опиниться в такому ж
нестерпучому становищу, в якому опинились би наші
колоністи серед переможених земних племен. Будуть
безконечні зрадинські напади, погроми, різня — а го-
ловне, вся позиція пролетаріату серед суспільства буде
така, що найменш сприятиме йому керувати перетворенням
суспільства. І знов же, наше втручання не прискорить,
а припізнить соціальний переворот.

Таким чином, час для цього перевороту залишається
непевним, і не від нас залежить його прискорити. Кожного
разу, чекати на нього довелося б довше, ніж би це було
для нас можливим. Вже через 30 літ у нас явиться 15—20
мільонів зайвого населення, а потім що року воно зроста-
тиме ще на 20—25 мільонів. Треба *заздалегди* перевести
значну колонізацію, бо інакше у нас не вистачить сил
і засобів, щоб одразу зробити це в потрібних розмірах.

Крім того є річчю більше ніж сумнівною, щоб нам по-
щастило толком дійти до згоди з соціалістичними суспіль-
ствами Землі, коли б навіть вони там несподівано хутко
позаспівувались. Як я вже раз казав, це буде в значній
мірі *не наш соціалізм*.

Віки національного пошматовання, обобічного нерозу-
міння, брутальної й кривавої боротьби не можуть минуться
дурно, — вони на довгий час полишать глибокі сліди в пси-
хці визволеного земного людства; і ми не знаємо, скільки
варварства й вузькості соціалісти Землі принесуть з со-
бою в своє нове суспільство.

Перед нашими очима спроба, котра дозволяє нам су-
дити, в якій мірі чужа нашій психологія Землі навіть у кра-

щих її представників. З своєї останньої експедиції привезли ми з собою одного земного соціаліста, людину вдатної серед свого оточення душевної сили й фізичного здоров'я. І що ж? Все наше життя видалося йому таким чужим, таким суперечним усій його організації, що минуло зовсім небагато часу, а він уже й занедужав глибоким неспіхним розладом.

Таким є один з кращих, котрого вибрав з посеред багатьох сам Менні. Чого ж нам сподіватися від решти?

Отже, лишається та ж ділема: або спинити наше власне розмноження, а з ним і весь розвиток нашого життя, або ж колонізувати Землю, винищивши все її людство.

Я словлююся за винищення всього її людства, бо ми не можемо навіть виключити з цієї долі і його соціалістичний авангард. Пема, по-перше, жадної технічної можливості відокремити цей авангард з усієї засудженої на винищення маси, непомітну частину котрої він з себе уявляє. І по-друге, коли б навіть нам пощастило зберегти соціалістів, — вони самі потім почали б проти нас люту, нещадну війну, жертвуючи в ній собою до останнього, бо ніколи не могли б забути вбивства сотень мільйонів людей, подібних до них і сполучених з ними багатьма, часто навіть дуже тісними життєвими зв'язками. В сутичці двох світів не знайде собі місця жадний компроміс.

Ми мусимо вибрати. І я кажу: ми можемо вибрати лише одне.

Вищим життям не можна жертвувати для нижчого. Серед земних людей не знайдеться й кількох мільйонів таких, щоб вони свідомо змагалися за справді людський тип життя. Для цих зародкових людей ми не можемо відмовитись од можливості народження десятків, а може й сотень мільйонів істот нашого світу — людей у незрівняно повнішому значінню цього слова. Та й жорстокости не буде в наших вчинках, бо ж ми суміємо перевести їхнє знищення зо значно меншим стражданням для них, ніж яке вони самі повсякчасно вчиняють одне одному.

Світове життя єдине. І не втратою буде для нього, а здобутком, коли на Землі замість її ще далекого й напівварварського соціалізму розгорнеться нині ж *наш* соціалізм

— життя незрівняно більш гармонійно в його невпинному безмежному розвитку.

(Після промови Стерні настає глибока тиша. Її не риває Менні, запрошуючи висловитися тих, хто не по-іляє думок промовника. Слово бере Нетті).

VIII. Нетті

«СВІТОВЕ життя єдине», так сказав Стерні. І що ж він нам порадив?

Знищити, вигубити до воги цілий своєрідний тип цього життя, тип, котрого потім ми ніколи не зможемо вже ні відновити, ні замінити.

Сотні мільонів років жила прекрасна пляшета, жила своїм особливим життям, не таким, як інші... І ось з її потужних етихий почала організовуватись свідомість. Сходячи в лютий і тяжкій боротьбі з низких шаблів на вищі, вона, нарешті, прибрала близьких, рідних нам людських форм. Але ці форми не такі, як у нас. В них одбилась і скупилась історія іншої природи, інакшої боротьби; під ними приховано іншу етихийність, в них замкнено інші протиривенства, інші можливості розвитку. Надійшла доба, коли вперше може відбутися сполука двох великих ліній життя. Скільки нової різноманітності, яка вища гармонія мусить виникнути з цієї сполуки! Нам же кажуть: світове життя єдине, а тому нам треба не сполучувати, а... руйнувати його.

Коли Стерні зазначав, до якої міри людство Землі, його історія, його звичаї, його психологія не подібні до наших, він спростовував свою ідею майже краще, ніж можу це я зробити. Коли б вони цілковито були подібні до нас, крім хіба ступня розвитку, коли б вони були тим, чим були наші предки за доби нашого капіталізму, тоді зо Стерні можна було б і погодитись. Нижчим ступенем варто по-жертвувати для вищого, слабесилими ради дужих. Але ж люде Землі не такі, вони не тільки лишень слабші й нижчі за нас культурою, — вони *інші* ніж ми, і тому, усвоюючи їх, ми лишень механічно заповнимо собою ту порожнечу, котру утворимо в царстві форм життя.

Не в варварстві, не в лютості земної культури полягає її справжня ріжниця з нашою. Варварство й лютість — це тільки біжучий вияв того загального марнотратства в процесі розвитку, котре так позначилося на всьому життю Землі. Там боротьба за життя енергійніша й напруженіша, природа невпинно творить нових форм значно більше, але ж значно більше їх і гине жертвами розвитку. Та це й не могло бути інакше, бо ж з кришиці життя — Сонця — Земля в цілому забирає променистої енергії в вісім раз більше, ніж наша планета. Тому то там і роспоршується та розкидається так багато життя, тому то з ріжноманітності його форм випливає така сила противенств, тому так болюче складна й повна катастроф путь їх примирення. В царстві рослин і тварей мільйони видів люто боролись і швидко вистиснювали одне одного, беручи участь своїм життям і своєю смертю в утворюванні нових, більш закінчених і гармонійних, більш синтетичних типів. Так було і в царстві людини.

Наша історія, коли її порівняти до історії земного людства, видається надивовижу простою, вільною од блукань і правильною до схематичності. Спокійно й невпинно йшло скупчування елементів соціалізму, — зникали дрібні власники, підводився зо ступня на ступінь пролетаріят; все це відбувалося без хитань і сутічок, на всьому просторі планети, об'єднаної в суцільне політичне тіло. Редено було боротьбу, але люде все ж якось та розуміли одне одного. Пролетаріят не зазирає далеко вперед, але ж і буржуазія не була утопісткою в своїй реакційності; різні доби й суспільні формації не переилутувались до такої міри, як це єсть на Землі, де у високо капіталістичній країні можлива іноді феодальна реакція, а численне селянство, припізнене в своїй культурі на цілу історичну добу, здебільшого служить в руках вищих клас заряддям пригнічення пролетаріяту. Рівним і гарним шляхом дійшли ми за кілька поколінь перед цим до нашого суспільного ладу, що визволяє й об'єднує всі сили соціального розвитку.

Не таким шляхом ідуть наші земні брати; судився їм шлях тернистий, кручений, переривчастий. Не багато з нас знає, а піхто ж не здолає собі яскраво уявити, до якого безумства доведено було способи мучити людей у най-

культурніших народів Землі в ідейних і політичних організаціях панування вищих клас — в церкві і державі. А що ж в решті решт? Запізнівся розвиток? Ні, ми не маємо підстави твердити це, бо ж перші стадії капіталізму, до народження пролетарської соціалістичної свідомості, пропливли серед плутанини й лютої боротьби різних формацій не тихше, а хутчій ніж у нас, де це сталося повільно в спокійних переходах. Але ж сама ця суворість і нещадність боротьби породила в борцях таку міць героїзму й мучеництва, яких не знала більш упевнена і менш трагічна боротьба наших предків. І відносно цього земний тип життя людей не нижчий, а вищий за наш, хоч ми, страші культурою, і стоїмо на значно вищому щаблі.

Земне людство попматоване, його окремі раси й нації глибоко приросли до своїх територій та пересяклися своїми історичними традиціями: вони говорять на різних мовах і глибоке нерозуміння одних одними панує над усіма їхніми життєвими стосунками... Все це правда, правда й те, що загальнолюдське об'єднання, що лишень з великими труднощами пробиває собі шлях через усі ці кордони, брати наші досягнуть значно пізніше, ніж ми. Але ж подивіться на причини і глибоше цінують наслідки. Це роспорошення людства Землі виникло з просторності їхнього світу, багатства й різноманітності його природи. Воно призвело до народження безлічи різних точок погляду і одмінностей у розумінню Всесвіту. Хіба ж усе це ставить Землю й її людей нижче, а не вище нашого світу за аналогічних доб його історії?

Навіть механічна різноманітність мов, котрими вони говорять, багато де в чому пособляла розвиткові їхнього думання, визволяючи поняття спід грубої влади слів, що для них існують. Порівняйте філософію земних людей до філософії наших капіталістичних предків. Філософія Землі не лиш різноманітніша, а й тонша: вона не тільки пливе зо складнішого матеріялу, але в своїх кращих школах і аналізує його глибоше, краще встановлюючи звязок фактів і понять. Звичайно, всяка філософія є висловом слабосилля й роспорошеності знання, неповного наукового розвитку: це — спроба дати єдину картину Буття, заповнюючи порожні місця наукового досвіду здогадами, чому саме філо-

софію і буде усунуто на Землі, як усунуто її вже у нас, монізмом науки. Але подивіться, скільки здогадів філософії, створеної їхніми чільними мисленниками й борцями, в ґрунтовних рисах попереджує відкриття нашої науки, — а така ж майже вся суспільна філософія соціалістів. Отже ясно, що племена, котрі випередили наших предків у творчості філософській можуть потім випередити і нас самих у творчості науковій.

А Стерні хоче міряти це людство числом праведників — свідомих соціалістів, котрих воно нині в лоні своєму має, — хоче судити його по його сучасним протиривенствам, а не по тим силам, котрі породили і в свій час знищують ці протиривенства. Він хоче висушити навек цей бурхливий, але прекрасний океан життя!

Твердо й рішуче мусимо ми йому відповісти: *ніколи!*

Свою майбутню спілку з людством Землі ми мусимо підготувати. Ми не можемо значно прискорити його перехід до вільного ладу, але ту дрібницю, котра в нашій силі, ми мусимо зробити. І коли першого посланця Землі в нашому осередкові ми не зуміли встерегти від непотрібних страждань і хвороби, це докір нам, а не їм. На щастя, він скоро одужає, але коли б навіть в решті решт це надто швидке зближення з чужим для нього життям і вбило його, — він устигне багато ще чого корисного зробити для майбутньої спілки двох світів.

Наші ж власні замороки й небезпеки ми мусимо перемогти на інших шляхах. Треба скерувати нові наукові сили на хемію білкових матерій, треба підготовляти, як тільки можливо, колонізацію Венери. Як що ми не потрапимо вирішити ці завдання за той короткий час, що нам лишився, — мусимо на час зменшити розмноження. Який розумний акушер не пожертвує життям перодженої дитини, коли це має зберегти життя жінки? Отже й ми мусимо, раз це потрібно, пожертвувати часткою того нашого життя, котрого ще нема, для того — покіль що чужого життя, — котре вже є і розвивається. Спілка світів без міри винагородить цю жертву.

Єдність життя є найвища мета, а любов — вищий розум!

(Глибока тиша. Потім слово бере Менні).

ІХ. МЕНІ

ЯУВАЖНО додивлявся до настрою товаришів і бачу, що значна більшість їх стоїть на боці Петті. З цього я дуже радий, бо ж майже однакова і моя на цю справу точка погляду. Додам лишень одне практичне спостереження, варте, на мою думку, чималої уваги. Доводиться зараз дуже турбуватися, чи вистачить нам уже технічних засобів зробити спробу масової колонізації інших планет.

Ми можемо побудувати десятки тисяч великих етероневів, але може статися, що їх нічим буде послати в дорогу. Тої радіїної матерії, котра одна може нам служити потрібним мотором, нам доведеться витратити в сотні разів більше, ніж досі. Тим часом усі відомі нам скупчення її виснажуються, нові ж знаходимо що далі, то рідче.

А не треба ж і забувати, що радіо-матерія повсякчас потрібна нам не лиш для того, щоб давати етероневам їхню волеїнську хуткість. Ви знаєте, що всю нашу технічну хемію побудовано на цих речах. Їх ми витрачаємо і в продукції «мінус-матерії», без котрої ті ж етероневы і безліч напих аеропляннів стають нічого не вартими важкими паками. Жертвувати цим необхідним вжитком активної матерії нам не доводиться.

Але ж гірше всього те, що єдина можлива заміна колонізації — синтез білків, може стати нездійсненною через ту ж саму недостачу радіїних річей. Доброго для техніки і зручного для фабричної продукції синтеза білків не можна знайти на шляху старих метод синтеза — метод повільного ускладнення. Кілька літ перед цим, як ви знаєте, нам пощастило цим способом здобути роблені білки, але так мало і з такою витратою енергії й часу, що вся ця праця може мати лишень теоретичне значіння. Масову продукцію білків з неорганічного матеріалу можна налагодити лишень шляхом тих раптових і гострих змін хемічних сполучень, які переводимо ми впливом нетривалих елементів на звичайну трівку матерію. Щоб добитися толку в цій справі, спеціально на досліди по синтезу білків мусять перейти десятки тисяч робітників і поставити мільйони найріжноманітніших пових спроб. Для цього, а згодом, в разі успіху, для масової продукції білків знов

же потрібно буде витрачати силу активної матерії, якої у нас і тепер уже обмаль.

Таким чином з якого б боку ні зайти, ми можемо добре впоратись з цікавим для нас питанням лише тоді, коли знайдемо пові криниці радіоелементів. Але ж де їх шукати? Звичайно, на інших планетах; і я добре переконаний, що першу спробу варто зробити саме на Венері.

Відносно Землі можна *передбачати*, що там є багаті скопчення активних елементів. Відносно Венери їхня присутність *твердо встановлена*. Земні скопчення нам не відомі, бо ті, що їх пайшли тамтешні вчені, — на жаль, нічого не варті. Скопчення ж на Венері ми вже знайшли з перших кроків наших експедицій. На Землі вони сидять — так само мабуть, як і у нас, — глибоко під поверхнею. На Венері ж вони так близько од поверхні, що їхню радіацію одразу ж було помічено фотографією. Коли шукати радія на Землі, то доведеться перерити її суходол так, як ми це зробили на нашій планеті. На це треба витратити десятки літ, та ще й можна помилитися на сподіванках. На Венері ж лишається тільки добувати те що вже є знайдене, і це можна робити без жадних зволікань.

Отже, як би ми згодом ні вирішили питання про масову колонізацію, щоб забезпечити можливість самої колонізації — на моє глибоке переконання — треба негайно ж перевести певеличку, може бути тимчасову, колонізацію Венери з єдиною метою здобування активної матерії.

Звичайно, природні перешкоди зустрінуться тут величезні, але ж нам зовсім не доведеться тепер перемагати їх цілковито. Ми мусимо тільки опанувати лишень невеличкий шматочок цієї планети. Властиво, це виїде велика експедиція, котра мусить пробути там не місяці, як перші наші експедиції, а цілі роки, здобуваючи радії. Доведеться, звичайно, одночасно провадити енергійну боротьбу проти природних умов, обороняючися од убивчого клімату, невідомих хороб і інших небезпек. Будуть тяжкі втрати; можливо що тільки мала частина експедиції повернеться назад. Але ж спробу зробити треба.

Є багато вказівок, що найкраще місце для початку — це Острів Гарячих Бурь. Я уважно дослідив його природу і склав докладний план організації всієї справи. Як що ви,

товариші, вважасте можливим обмірковувати його зараз, а негайно ж його вам викладу.

(Ніхто не висловлюється проти і Менні починає викладати свій плян, пильно розглядаючи всі його технічні деталі. Після Менні виступають нові промовці, але всі вони говорять виключно сприводу його пляну, обмірковуючи подробиці. Де-хто висловлює недовіря успіхові експедиції, але всі згодні, що спробувати треба. Насамкінець з'їзд ухвалює резолюцію, запропоновану Менні).

Х. Вбивство

ТАК глибоко приголомшила мене ця фонограма, що я не міг навіть спробувати скупчити свої думки. Я тільки почував, як холодний біль залізними лабетами стискував мені серце та як ще перед моєю свідомістю з яскравістю галюцинації повставала величезна фігура Стерні з його невблаганно спокійним обличчям. Все інше плуталось і гинуло в важкому, темному хаосі.

Як автомат вийшов я з бібліотеки. Сів у свого човника. Холодний вітер од швидкого лету змусив мене щільно загорнутися в плед і це піби наштоткнуло мене на нову думку, котра одразу ж ствердила в свідомості і стала безсумнівною: мені потрібно лишитися на самоті. Приїхавши додому, я негайно ж її здійснив, — механічно, піби не я, а хтось інший.

Я написав керовничій фабричній колегії, що на де-який час покидаю роботу. Енню я сказав, що нам треба на час розлучитися. Вона трівожно допитливо поглянула на мене, зблідла, але не сказала жадного слова. Тільки після, за самої хвилини од'їзду, вона спитала, чи не хочу я побачитись із Неллою. Я відповів: «Ні» — і поцілував Енню в останнє.

Після цього навіло на мене мертве одубіння. Холодний біль і клаптики думок. Від промов Нетті й Менні спогади лишилися бліді й ніякі, піби все це було пусте й нецікаве. Тільки раз майнула думка: «ось чому, значить, поїхала Нетті: від експедиції залежить *усе*.» Гостро й чітко згадувались окремі вирази й цілі фрази Стерні: «треба *зрозуміти*

копечність кілька мільйонів людських зародків... повне знищення земного людства... заподужав тяжкою душевною хворобою...» Але не було ні звязку, ні висповквів. Іноді мені ввижалося знищення людства як доконаний факт, але в не-виразній, абстрактній формі. Біль у серці зростав і на-роджувалася думка, що це я завинив тому знищенню. На короткий час виринала свідомість, що нічого цього ще нема-та ще ж, може, й не буде. Біль однак не минався, а думка знову повільно змела своє: «Всі загинуть... і Ганна Ми-колаївна... і робітник Івась... і Нетті... ні, Нетті лишить-ся; вона марсеїянка... а всі загинуть... і не буде жорсто-кості, бо не буде страждань... так, це обіцяв Стерні... а всі загинуть, бо я був хорий... значить — винуватий...» Клапті важких думок коцюбли й дубіли і лишалися в свідо-мості, холодні й нерухомі. І час ніби спинювався вкупі з ними.

Це було верзіння, тяжке, безперервне, безпомічне. При-видів навколо мене не було. Був один чорний привид в моїй душі, але ж він був — *усе*. І кінця йому бути не могло, бо спинився час.

Виникала думка про самовбивство і новолі снувалася в голові, але не заповнювала свідомості. Самовбивство ви-давалося і марним, і нудним: хиба ж могло воно спинити цей чорний біль, що був *усе*? Не було віри в самовбивство, бо не було віри в своє існування. Була нудьга, холод, не-нависне *все*, а мос «я» зникало в ньому як щось непомітне, мізерне, безмежно мале. «Мене» не було.

Хвилинами моє самопочуття ставало таким нестер-пучим, що виникало непереможне бажання кидатись на-коло себе на все живе й мертво, бити, руйнувати, нищити все без сліду. Але я ще розумів, що це було б безглуздя, дитячими вередями; я зціплював зуби й утримувався.

Думка про Стерні знову й знову верталася до свідо-мості і нерухомо там спинювалася. Вона була тоді ніби центром всієї нудьги й болю. Потроху, дуже повільно, але певнищо, біля цього центру став формуватися намір, що згодом перетворився в чітку й неухильну постанову: «треба побачитись зо Стерні.» Навіщо, з яких мотивів бачитись, — я не міг би цього сказати. Була тільки міцна певність, що

я це зроблю. Та було також болюче тяжко вийти зо своєї нерухомости, щоб постанову здійснити.

Але нарешті надійшов день, коли у мене вистачило енергії, щоб перемогти цей внутрішній опір. Я всів до човника і поїхав до обсерваторії Стерні. Дорогою я силкувався поміркувати, про що я буду з ним говорити, але холод у серці і холод вітру паралізували мені думку. За три години я доїхав.

Вступивши до великої залі обсерваторії, я сказав одному з товаришів, що там працювали: «Хочу бачити Стерні.» Товариш пішов до Стерні і, через хвилину повернувшись, сповістив, що Стерні зараз перевіряє струменти і звільниться через чверть години; мені ж тим часом зручніше зачекати на нього в кабінеті.

Мене завели до кабінету і я всів до крісєтка проти столу до писання. В кабінеті повно було різних приладів і машин, котрі я почасті вже знав, а часті ні. Праворуч мене стояв якийсь певеличкий струмент на важкому металічному стативі з трьома ногами. На столі лежала розгорнута книжка про Землю та її мешканців. Я машинально почав її читати, але ж спинився на перших фразах і відчув знову почуття майже такого, як і перше, одубіння. Тільки в грудях, вкупі з навиклою вже пудьгою, стукалося якесь певне тріпотливе хвилювання. Так пропливло не знаю скільки часу.

Аж ось у коридорі залунала важка хода і до кімнати вступив Стерні зо своїм звичайним спокійним і діловитим обличчям. Він сів по другий бік столу і допитливо позирнув на мене. Я мовчав. Він переcheckав хвилину, а потім зашпав руба:

— Чим могу вам бути в пригоді?

Я все мовчав і нерухомо дивився на нього, як на не живу річ. Він ледве помітно повів плечима і вичікуюче росташувався в кріслі.

— Чоловік Нетті... — нарешті вимовив я через силу, напів свідомо і, насправжки, до нього не звертаючись.

— Я був Нетті чоловіком. — спокійно спростував він. — Ми розлучилися вже давно.

— ... Знищення... не буде... жорстокостю... — провадив я далі так само поволі й наївсвідомо, висловлюючи думку, що закаменіла мені в мозку.

— Ага, ось ви про що, — сказав він спокійно. — Але ж про це тепер уже й мови нема. Тимчасове вирішення, як ви знаєте, ухвалено зовсім іншого роду.

— Тимчасове вирішення... — машинально проказав і я.

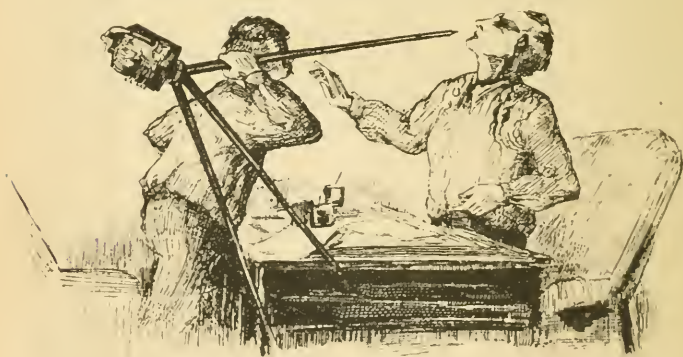
— Що ж до мого тодішнього пляну, — додав Стерні. — то хоч я й не зовсім од нього відмовився, але мушу сказати, що тепер міг би боронити його не так упевнено.

— Не зовсім... — знову проказав я.

— Ваше здоров'я і участь у нашій спільній роботі почасти зруйнували мою аргументацію...

— Знищення... почасти, — перебив я і мабуть вся нудьга й мука надто яскраво випечаталась у моїй іронії, бо Стерні зблід і трівожно позирнув на мене. Наступила тиша.

Зненацька холодні лабеті болю з нечуваною, неймовірною силою стиснули мені серце. Я відсахнувся до спинки

Я вихопився з крісла, завдаючи страшного удару Стерні (стор. 138).

крісла, щоб утриматись од безумного крику. Рука моя цупко ухопила щось тверде й холодне. Я відчув важку зброю в своїй руці і стихійно непереможний біль став мені лютим одчаєм. Я вихопився з крісла, завдаючи страшного

удару Стерні. Одна з ніг статива поцілила йому у висок і він, не скрикнувши й не простогнавши, похилився набік, як інертна маса. Я одкинув свою зброю, вона задзвеніла й загуркотіла по машинах. Вже було по всьому.

Я вийшов до коридору і першому ж товаришеві, котрого зустрів, сказав:

— Я убив Стерні.

Той зблід, швидко зайшов до кабінету; та там він певно, швидко переконався, що поміч уже не потрібна, і одразу ж вернувся до мене. Він одвів мене до своєї кімнати і, доручивши іншому товаришеві, що там був, покликати телефоном лікаря, а самому піти до Стерні, — лишився вкупі зо мною. Я сам спитав у нього:

— Енно тут?

— Ні, — відповів він, — вона поїхала на кілька днів до Нелли.

Потім знову наступила мовчанка, доки не приїхав лікар. Він спробував розпитати мене про подію, — я сказав, що мені не хочеться балакати. Тоді він одвіз мене до найближчої лікарні душевнохорих.

Там мені дали велике й зручне помешкання і довго мене не турбували. Це було все, чого я міг бажати.

Ситуація видавалася мені ясною. Я забив Стерні і тим загубив усе. Марсіянці на ділі бачать, чого їм ждати від спілки з земшми людьми.

Вони бачать, що навіть той, кого вони вважали найбільш здатним ввійти в їхнє життя, не може їм дати нічого, крім насильства й смерті. Стерні вбито — ідея його оживає. Остання надія гине, земний світ засуджено. А я всьому випуватець.

Ці ідеї швидко виникли мені в голові після вбивства і непохитно, вкупі зо спогадом про нього, там зануovali. Їхня холодна безсумнівність спочатку, навіть, до певної міри мене заспокоювала. Але потім нудьга й біль знову почали зростати, — здавалося, без краю.

Сюди ж приєдналася й глибока до себе огида. Я почував себе зрадцею усього людства. Мигтіла інколи невразна надія, що марсіянці мене заб'ють; але зразу ж являлась думка, що я для них надто бридкий, що їхнє призиство

стане тут ім на перешкоді. Вони, правда, приховували огиду до мене, але ж я, всупереч всім їхнім зусиллям, бачив її добре.

Скільки часу минуло так, я не знаю. Нарешті лікар прийшов до мене і сказав, що мені потрібно змінити оточення і що мене вирядять на Землю. Я думав, що за цими словами приховано мені смертну кару, але проти цього нічого не мав. Я тільки просив, щоб тіло моє викинули якомога далі од усіх планет, — воно могло опоганити їх.

Вражіння подорожі назад у моїх спогадах дуже невпознанні. Знаних мені осіб біля мене не було; я ні з ким не балакав. Свідомість не було сплутано, але з оточення я не помічав майже нічого. Мені було однаково.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

І. У Вернера

ЯКИМ чином опинився я в лікарні мого старого товариша доктора Вернера, — не пригадую. Це була земська лікарня одної з північних губернь, відома мені ще раніше з листів Вернера: була вона за кілька верстов од губерньського міста, була дуже кепсько влаштована і завжди неймовірно переповнена. Був у неї надзвичайно спритний економ і нечисленний, замучений працею медичний персонал. Доктор Вернер провадив уперту війну з дуже ліберальною земською управою за економа, за кілька зайвих бараків, котрі вона будувала дуже неохоче, за церкву, котру вона добудовувала хоч ти тут що, за плату працівникам і т. д. Замість одужувати, хорі спокійно божеволіли остаточно, як, також, мерли од сухот через недостачу свіжого повітря й доброї їжі. Сам Вернер, звичайно, давно втік би звідси, коли б не примушували його залишатись особливі обставини, сполучені з його революційним минулим.

Але мене вся ця благодать земської лікарні аж нітрохи не зачепила. Вернер був гарний товариш і не задумався, щоб пожертвувати для мене своїми вигодами. В своєму великому помешканні, одведеному йому як старшому лікареві, він дав мені дві кімнати, в третій поруч з ними поселив молодого фельдшера, а в четвертій — одного партійного товариша, котрому треба було переховуватись, зачисливши його як службу для догляду хворого. Звичайно, тут не було особливого комфорту, а догляд за мною, по при всьому делікатність моїх товаришів, був значно

помитишній, ніж у марсіянців; але ж для мене все це було однаковісінько.

Доктор Вернер, як і марсіянські його колеги, мене майже не лікував — інколи лишень давав сонного, піклувався ж найперше про те, щоб було мені зручно й спокійно. Що-ранку й що-вечора він заходив до мене після ванни, котру зготовляли мені мої пестовливі товариші; але ж заходив він лише на хвилину і обмежувався запитанням, чи мені, часом, чого не потрібно. Я ж за довгі місяці хвороби зовсім одник балакати і або відповідав йому лишень одне «ні», або ж і зовсім не відповідав нічого. Але його уважливість мене зворушувала, а в той же час я уважав, що піяк не вартий такого відношення і мушу йому про це заявити. Нарешті мені пощастило скупчити сили до тої міри, щоб сказати йому, що я душогув і зрадця, і що через мене загине все людство. Він не заперечив мені, тільки посміхнувся і після того став навідуватись частіш.

Поволі зміна оточення почала справляти свій добродійний вплив. Біль слабше тиснув мені серце, нудьга блідла, думки рухливішали, колорит їхній світлішав. Я почав виходити з кімнат, гуляти по саду і в сумежному гайку. Хтось із товаришів повсякчас був поблизу; це була не так приємна річ, але я розумів, що не можна ж, справді, душогуба пускати самого гуляти собі на волі; іноді я й починав з ними розмовляти, — на пусті теми, звичайно.

Була рання весна і відродження життя навкруги вже не загострювало моїх болючих спогадів; слухаючи щебетання пташок, я навіть до певної міри журливо заспокоювався на думці, що вони лишаться й житимуть, що на загни за-суджено одних лишень людей. Раз якось біля гайка зустрів мене слабоумний хорий, що йшов із заступом працювати на поле. Він негайно ж мені представився, надзвичайно гердовито — у нього була манія величності — видаючи себе за урядника. Це, певне, була найвища влада, яку він знав за час життя на волі. Вперше за час моєї хвороби я несамохіть засміявся. Я почував батьківщину навкруги себе і, як Антей, підживляв себе — правда, дуже повільно, новими силами од рідної землі.

II. Було, чи не було

КОЛИ я став більше думати про оточення, мені схотілося довідатись, чи знає Вернер і два інших товариші, що за мою було і що я зробив. Я снитався у Вернера, хто привіз мене до лікарні. Він відповів, що я приїхав з двома невідомими йому молодими людьми, котрі не могли оповісти йому про мою хворобу нічого цікавого. Вони сказали, що випадково зустріли мене в столиці цілковито хорого, що знали мене ще до революції, коли чули од мене про доктора Вернера, чому й вирішили звернутись саме до нього. Вони од'їхали того ж таки дня. На Вернера вони справили вражіння людей певних, котрим не було підстави не вірити. Сам же він випустив мене з очей вже за кілька літ перед цим і ні від кого не міг дістати жадної звістки за мене.

Я хотів розповісти Вернерові історію мого вбивства, але це видавалось мені дуже тяжкою справою через заплутаність її і безліч таких подробиць, котрі кожній безсторонній людині могли б видатися занадто чудними. Я пояснив свою замовку Вернерові і від нього почув несподівану відповідь:

— Буде найкраще, коли ви не станете мені зараз оповідати нічого. Це не поспособить вашому одужуванню. Спиречатися з вами я, звичайно не буду, але й історії вашій, однаково, не повірю. Ви занедужали на меланхолію, в котрій люде цілком щиро приписують собі вигадані злочинства, а їхня пам'ять, пристосовуючись до їхнього верзіння, витворює фальшиві спогади. Але ж і ви мені теж не повірите, доки не одужаєте, а тому — краще одікласти ваше оповідання на потім.

Коли б ця розмова відбулася за кілька місяців до того, я, безперечно, побачив би в словах Вернера найбільше до себе недовірря й призирство. Але тепер, коли моя душа шукала відпочинку й заспокоєння, я поставився до справи цілком інакше. Мені приємно було думати, що про моє злочинство товариші не знають і що про сам факт його ще можна законно сумніватися. Я став думати про це менше й рідче.

Одужування пішло хутчий: тільки врядигоди верталися інколи приступи старої нудьги, але ж уже не на довгий час. Вернер одверто був з мене задовольнений і навіть майже зняв з мене і медичний догляд. Одного, якось, разу, пригадуючи його думку про моє «верзіння», я попросив його дати мені на перегляд якусь типову історію подібної ж до моєї хвороби, з числа тих, що він сам спостерігав тут у своїй лікарні. З великим вагаанням і справжньою неохотою, він, однак, мене задовольнив. З великої купи історій хвороби він на моїх очах вибрав одну і подав її мені.

Тут розповідалося про людину з далекого, закінютого села, котру злидні погнали на заробітки в столицю, на одну з найбільших там фабрик. Життя великого міста нового робітника, певне, дуже приголомшило і, як розказувала вже жінка його, він довгий час ходив «наче не свій». Потім це минулося і він жив і працював, як і інші. Коли вибухнув на фабриці страйк, він був вкупі з товаришами. Страйк був довгий і впертий: і йому, і його жінці та дитині довелося голодувати. Тут він знепацька «зажурився», став докоряти «обі за те, що одружився й прижив дитину і що взагалі жив «не по-божому».

Потім він почав «забалакуватися» і його одвезли до лікарні, а звідти до земської лікарні тої губернії, де він народився й жив. Він запевнював, що зламав страйк і видав товаришів, як також «доброго інженера», котрий потай підтримував страйк і котрого за це уряд повісив. Випадково я був добре обізнаний з історією всього цього страйку — я тоді працював у столиці: на ділі жадного зрадинства там не трапилося, а «доброго інженера» не лише не було скарано на горло, а й навіть не арештовано. Хвороба завершилась для робітника добре: він одужав.

Ця історія вплинула на мої думки досить своєрідно. Стали виникати сумніви, чи справді вчинив я вбивство, чи може, як казав Вернер, це було «притосовування моєї пам'яті до верзіння меланхолії»? Того часу всі мої спогади з життя серед марсіянців були навдивовижу невразні й бліді і висіли в голові, як якісь пошматовані кланти; і хоч картина злочинства пригадувалась найяскравіше, але ж і вона якось плуталась і блідла перед безпосередніми й ясними враженнями сучасного. Часами я одкидав ці лех-

кодух і приємні сумніви і гостро відчував, що все було і що нічим його не змінити. Та потім сумніви й софізми вертались: вони дозволяли мені спекатись думки про минуле. Люде ж так охоче вірять тому, що їм подобається. І хоч десь під сподом душі ще тревала свідомість, що це — брехня, я, проте, вперто їй віддавався, як віддаються всяким радісним мріям.

Тепер я думаю, що без цього самообдурювання одужав би я і не так швидко, і не так цілковито.

III. Життя краю

ВЕРНЕР старанно ухиляв од мене всякі вражіння, котрі могли б «ушкодити» моє здоров'я. Він не дозволяв мені заходити до себе в саму лікарню, і з усіх душевно хорих, що там були, я міг бачити лише тих безнадійно одурілих і дегенератів, котрі ходили на волі і працювали на полі, в гайку й саді; а тут мені не було нічого цікавого: я дуже не люблю всього безнадійного, всього ненотрібного й засудженого. Мені кортіло подивитись на гострих хорих саме на тих, що ще можуть одужати, особливо ж на меланхоліків та веселих маніякальних. Вернер обіцяв, що сам мені їх покаже, коли я вже досить добре одужаю, — але ж усе зволікав та й зволікав. Так мені й не довелося їх побачити.

Що старанніше силкувався Вернер ізолювати мене від усього політичного життя мого краю. Він, напевне, гадав, що хвороба моя виникла не з чого іншого, як з тяжких вражінь революції; йому й на думку не спадало, що я весь час був од краю одірваний і навіть не міг знати, що там робилося. Це новле незнання він поясняв собі простієньким забуттям, за котре я мусив дякувати своїй хворобі, і вважав, що воно дуже мені корисне. І він не лиш сам нічого мені про всі ці справи не оповідав, але й заборонив це робити і моїм доглядачам. А в цілому його помешкані не було ані жадної газети, ні жадної книжки з місячшків за останні роки: все це він ховав у себе в кабінеті, у лікарні. Я мусив був жити на політично дикому острові.

Спочатку, коли мені хотілося тільки спокою й відпочинку, таке становище мені подобалося. Але далі, в міру прибуття нових сил, мені почало ставати все тісніше у цій ракушці; я почав чіплятися з запитаннями до своїх товаришів, а вони, слухаючись лікарського припису, відповідали мені одмовлялись. Було досадно й нудно. Я став шукати способу визволитися спід свого політичного карантину і спробував перекопати Вернера, що я вже досить одужав, щоб уже мати змогу читати газети. Але ж спроба вийшла даремною: Вернер пояснив, що це ще річ завчасна і що він сам скаже, коли можна вже буде перемінити дієту для мого розуму.

Треба було, отже, вжити хитрощів. Я повинен був знайти собі прихильника серед своїх товаришів. Фельдшера схилити на свій бік було б дуже тяжко: він був надто високої думки про свій професійний обов'язок. Я скерував свої зусилля на іншого доглядача, товариша Володимира. Тут великого опору не трапилося.

Володимир колись був робітником. Малої освіти і майже хлопець віком, він був солдатом революції, але солдатом уже випробованим. Під час одного знаменитого погрому, де безліч товаришів загинула від куль і в огні пожежі, він пробив собі дорогу через юрбу погромщиків, застреливши їх кілька чоловіка і не зазнавши якимсь чином жадної рани. Потім він довго блукав нелегальним по різних містах і селах на невдячній і небезпечній ролі переносника зброї й літератури. Нарешті, земля стала вже надто пекти йому ноги і він змушений був на де-який час сховатися до Вернера. Про все це довідався я, звичайно, згодом. Але з самого початку я помітив, що юнака дуже гнітить недостача освіти і труднощі самостійної праці без попереднього здобуття потрібної наукової дисципліни. Я почав учити його: справа пішла добре і дуже скоро я назавжди завоював його серце. Далі вже була справа пуста. На медичні міркування Володимир взагалі зважав мало і у нас з ним відбулася невеличка змова, котра спаралізувала суворість Вернера. Оповідання Володимира, газети, журнали й політичні брошури, котрі він потай мені приносив, швидко розгорнули переді мною життя краю за час моєї відсутности.

Революція йшла нерівно і болюче затягалася. Робітнича класа, виступивши першою, спочатку, завдяки рапто-вості свого нападу, досягла великих перемог; але ж потім, не підтримана в рішучу хвилю селянськими масами, дістала лютої поразки від з'єднаних сил реакції. Поки робітники скупчували енергію для нового бою та вичікували селянського арієргарду революції, між старою поміщицькою владою і буржуазією почалися пертрактації, — спроби сторгу-ватися і погодитися для спільного задусування революції. Спроби ці було переводжувано в формі парламентської ко-медії; воши повезикчас закінчувалися провалом, через не-примиренність кріпаковласників реакціонерів. Парляменти-іграшки скликувано було та брутально розголювано один за одним. Втомлена бурею революції, залякана самостій-ністю й енергією перших виступів пролетаріату, — буржу-азія все правішала. Селянство, в масі своїй цілком револю-ційне, повільно засвоювало політичний досвід, освітлюючи шлях до вищих форм боротьби огнем безлічи пожеж. Стара влада поруч задавлювання селянства пробувала частину його купити продажем земельних участків, але ж вела всю справу в таких копійчаних розмірах і так безглуздо, що нічого з того не вийшло. Повстанські виступи окремих пар-тизанів і груп що день то частішали. В країні панував нечуваний піде в світі подвійний терор — згори й знизу.

Видно було, що країна йшла до нових, рішучих боїв. Але ж такий довгий і повний хитань був цей шлях, що багато борців встигло втомитися і навіть виєсти в одчай. З боку радикальної інтелігенції, що брала участь у боротьбі здебільшого своїм співчуттям, зрада сталася майже пого-ловна. Та за нею, звичайно, жаліти не було чою. Але навіть серед де-котрих моїх товаришів встигли загнізди-тись нудьга й безпорадність. І цей факт свідчив, як без-межно тяжке було революційне життя за минулий рік. Сам я, свіжа людина, що пригадувала початок боротьби, але не зазнала потім жадного гніту всіх поразок, — бачив дуже добре все безглуздя цього одспівування революції. Я бачив, як усе перемінлося за ці роки, скільки нових елементів приєдналося до боротьби, як безнадійно неможлива рівно-вага між реакцією й терором. Нова хвиля неминує часу-валася.

Доводилося, однак, ждати. Я розумів, як болюче тяжко працювати в таких умовах товаришам. Але сам я не хався йти до них, навіть незалежно від думки Вернера. Я гадав собі, що краще набратися сили, щоб було що витратити, коли за нею явиться поважна потреба.

За час довгих гулянок у гайку ми з Володимиром обмірковували шанси й умови майбутньої боротьби. Мене глибоко зворушували його наївно героїчні пляни й мрії. Він видавався мені шляхетною, гарною дитиною, котрій судилося така ж проста й безпретензійна смерть, якою було його молоде життя. Цінні жертви призначає собі революція і прекрасною кров'ю червонить вона свій пролетарський прапор...

Не один Володимир видавався мені дитиною. Багато чого наївного й дитячого, чого я перше ніби не помічав і не почував, бачив тепер я і в Вернері, старому робітничковій революції, і в інших товаришах, котрі мені згадувались, — навіть у наших ватажках... Всі люди, котрих знав я на Землі, уявлялися мені напів дітьми, підлітками, що невиразно приймають життя і в собі, і навкруги себе та напів свідомо віддаються внутрішній і зовнішній стихійності. В цьому почутті не було й краплинки поблажливості чи призирення, була лиш симпатія й братерський інтерес до людей-зародків, дітей молодого людства.

IV. Конверт

ГАРЯЧЕ літнє сонце ніби растопило лід, що сковував життя країни. Вона прокидалася і блискавки нової грози вже спалахували на обрії, а приглушене гуркотіння починало долітати з низів. І це сонце, і це прокидання пригрівали мені душу й підносили мої сили; я почував, що скоро буду такий здоровий, як ще ніколи за все своє життя.

В цьому невизначному, радому життю стані, мені не хотілося думати про минуле і присмпо було відчувати, що я вже забутий усім світом, забутий всіма... Я лаштувався ожити для товаришів у такий час, коли нікому й на думку не спало б розпитувати мене про роки моєї відсутності.

коли всім буде надто ніколи і моє минуло потоне на довгий час у бурхливих хвилях нового допливу. Коли ж мені траплялося помічати факти, що викликали сумніви що до певности цих моїх надій, то в мене виникала тривога й занепокоєння і невизраза ворожість до всіх, хто ще міг за мене згадувати.

Одного літнього ранку Вернер, вернувшись з лікарни після огляду хворих, не пішов до саду відпочивати, — як це робив звичайно, бо цей огляд його дуже втомлював, — а навідався до мене і став старанно розпитувати мене про моє самопочуття. Мені вдалося, що він *затямлював* мої відповіді. Це була трошки не зовсім звичайна річ і я спочатку подумав, чи не догадався він, часом, про таємницю моєї з Володимиром маленької змови. Але ж із розмови я швидко помітив, що йому ніщо таке й на думку не спадає. Потім він знов же пішов не в сад, а до свого кабінету і лишень через пів-години побачив я через вікно, що він гуляє вже своєю улюбленою темною алеєю. Я не міг не думати про ці дрібниці, бо ж нічого поважнішого навкруги мене взагалі не було. Після ріжних здогадів я спинився на тому, що Вернер мав написати комусь, — на його спеціальне прохання, звичайно, — докладне справоздання про стан мого здоров'я. Почту йому завжди носили вранці, до його кабінету в лікарні, — цього разу він, певне, дістав там листа з запитанням про мене.

Од кого лист і навіщо? Довідатись про це, та ще й негайно, стало мені konieczною потребою для заспокоєння. Питати у Вернера не доводилось, — він чомусь не вважав можливим сказати мені це, бо ж інакше сказав би й сам, без якихсь там розпитувань. Чи не зна чого Володимир? Ні: каже, що не зна нічого. Я став міркувати, яким би способом достукатися правди.

Володимир охоче став мені до помочи. Моя цікавість на його думку була цілком законною, притайкуватість же Вернера, — безпідставною. Не довго думаючи, він перевів справжній трус по кімнатах Вернера та в його медичному кабінеті, але ж нічого цікавого не знайшов.

— Він, певне, або носить цього листа з собою, або я подрав його й викинув, — сказав Володимир

— А куди він кидає подрани листи й папери? — спитав я.

— У кошик під столом у кабінеті. — відповів Володимир.

— Добре, тоді принесіть мені всі клаптики, котрі знайдете в тому кошикові.

Володимир пішов і хутко вернувся.

— Там нема жадних клаптиків, — заявив він. — Ось тільки що я знайшов там: конверт листа, з печатки судячи — сьогодняшнього.

Я взяв конверт і зиркнув на адресу. Земля попливла мені спід ніг і стіни почали падати на мене...

Рука Нетті!

V. Підсумки

СЕРЕД того хаоса спогадів і думок, що знявся в моїй душі, коли я побачив, що Нетті була на Землі і не схотіла побачитись зо мною, для мене спочатку виразно повстав лише кінцевий вислювок. Він виник ніби сам собою без жадного помітного логічного процесу і був цілком певний. Але я не міг обмежитись лише на тому, щоб просто як найшвидче його здійснити. Я хотів також до-ладу й чітко змотивувати його для себе й для інших. Особливо ж не міг я пристати на те, щоб мене не зрозуміла і Нетті, та полічила б за безпосередній порив почуття те, що було логічною конечністю, що неминуче впливало з усієї моєї історії. Тому я повинен був перш за все до-ладу розповісти свою історію, — розповісти для товаришів, для себе, для Нетті... Ось що породило мій рукопис. Вернер, котрий прочитає його перший — на другий день після того, як ми з Володимиром зникнемо, — потурбується, щоб його було видано, з потрібними, розуміється, для конспірації змінами. Це мій єдиний йому заповіт. Дуже жалкую, що не доведеться стиснути йому руку на прощання...

В міру того, як я писав оці спогади, минуле прояснювалося переді мною, хаос оступався перед певним і моя роля та вся моя діяльність повставали перед свідомістю як

найяскравіше. В здоровому розумі й твердій пам'яті, могу я тепер підкреслити всі підсумки...

Ніяк не можна сперечатися, що доручена мені справа вийшла не по моїм силам. Де ж лежала причина мого банкруцтва? І як можна пояснити помилку гострозорого, глибокого психолога Менні, що так невдало вибрав саме мене для цієї справи?

Я пригадую свою про це з Менні розмову за тих щасливих для мене часів, коли кохання Нетті впливало мені безмежну віру в свої сили.

— Як сталося, — спитався я, — що ви, Менні, з безліччю ризикоманітного люду нашої країни, що зустрічали ви в своєму шуканню, ви саме мене визнали за найбільш здатного на ролі представника Землі на Марсі?

— Вибирати не дуже то й було, з кого, — відповів він. — Сфера вибору одразу ж мусила обмежитись представниками наукового революційного соціалізму: всі інші світогляди значно більш чужі нашому світові.

— Добре, але ж і серед цієї течії ви зустрічали людей безперечно дужчих і талановитіших за мене. Ви знали того, кого ми жартома зовемо Дідом Гори: ви знали то вариша Поета...

— Так, я уважно доглядався до них. Але Дід Гори — це людина виключно боротьби й революції; наш світ йому зовсім не пасує. Він — залізо, а залізні люде не гнучкі: в їхній природі безліч консерватизму. Що ж до Поета, то в нього не вистачило б здоров'я. Він надто багато пережив, блукаючи по всіх верствах вашого світу, щоб йому можна було подужати перехід ще й до нашого світу. Крім того, обидва вони — і політичний ватажок, і художник слова, до котрого прислухаються мільйони. — надто потрібні тій боротьбі, що у вас іде зараз.

— На останнє я охоче пристаю. Але ж коли так, то я нагадаю вам про філософа Мірського. Його професійна звичка ставати на найризикоманітніші точки погляду, порівнювати їх і погоджувати, здається мені, чимало полекшила б йому труднощі справи.

— Це так, але ж він — людина посамперед абстрактної думки. Щоб пережити нове життя чуттям і волею, на це ледве чи вистачило б йому душевної свіжості. Він спра-

вив на мене вражіння навіть трохи притомленої людини. А це ж, як ви розумієте, перешкода найтяжча.

— Хай і так. Але серед пролетарів, що суть основою й найпершою силою нашої течії, — хіба серед них не могли ви знайти те, що вам було потрібне, найлегше?

— Так, шукати там було б краще за все. Але ж... здебільшого, їм бракує одної прикмети, котру я визнавав необхідною: широкої, ріжнобічної освіти, що стояла б на всій височині вашої культури. Це й одхилило лінію моїх шукань у інший бік.

Так говорив Менні. Його сподіванки не справдилися. Та чи ж значило це, що йому взагалі не було кого взяти, що ріжниця між обома культурами є глибоченим проваллям для окремої особи, проваллям, подолати котре може тільки ціле суспільство? Думати так було б може і втішно для мене особисто; але в мене лишається ще поважний сумнів. Я гадаю, що Менні слід би було ще переглянути своє останнє міркування, — що до товаришів робітників.

Бо ж на чому я, властиво, провалився?

На перший раз це сталося таким чином, що велетенська хвиля вражінь з чужого життя в його неймовірному багатстві затопила мою свідомість і поруйнувала лінії її берегів. З допомогою Нетті я пережив кризу й упорався з нею. Але чи не зросла, часом, над міру ця криза через ту підвищену чутливість та затонченість засвоювання, що властива людям спеціально розумової праці? Чи не могло б бути, що натура трохи примітивніша, трохи менш складна, зате ж органічно більш витривала й міцна, упоралась би з тим переходом до значно меншими муками? Чи не могло б бути, що ввійти в лове, вище життя мало освіченому пролетареві коштувало б менших зусиль, бо, хоч йому й довелося би більше вчитися вперше, так зате ж значно менше треба було б перечуватися, що є працею найтяжчою... Мені здається, що це була б річ можлива. І я думаю, що Менні тут помилився, надавши рівневі культурності більше ваги, ніж культурній силі розвитку.

В-друге душевні мої сили розбилися об сам *характер* тої культури, в котру я спробував вступити всією своєю істотою: мене проголосила її височінь, глибина її соціального звязку, чистота й прозорість її міжлюдських відносин.

Промова Стерни, що так гостро висловила недомірність двох типів життя, була тільки приводом, тільки останнім імпульсом, що скинула мене в ту чорну безодню, до котрої стихійно й невблаганно вела мене суперечність між моїм внутрішнім життям і всім соціальним оточенням — на фабриці, в родині, в приятельських стосунках. І знов же, чи не сталася ця суперечність значно дужчою й гострішою саме для мене, революціонера-інтелігента, що весь час дев'ять десятих своєї праці виконував або безпосереднє на самоті, або ж в умовах однієї сторони нерівності з товаришами співробітникам, як їхній учитель і керівник, в умовах *відокремлення* своєї особи споміж інших? Чи не виказалась би ця суперечність слабшою для людини, що дев'ять десятих свого трудового життя перебуває хоч і в примітивному нерозвиненому, та все ж товариському осередкові з його, може бути, трохи недоладною, але ж справжньою рівністю співпрацівників? Мені знов здається, що це й справді так, і я гадаю, що Менні слід було б поновити свою спробу, на цей раз уже з іншого боку...

А потім, самому вже мені лишається те, що жило поміж двома банкруцтвами, що дало мені енергію і мужність для довгої боротьби, те, що й досі дозволяє мені без почуття ушнєння підкреслювати її підсумки. Це — любов Нетті.

Безперечно, любов Нетті була непорозумінням, помилкою її шляхетного й палкого серця. Але ж ця помилка *вийшла можливою* — цього ніхто не одніме і ніщо не змінить. Тут для мене порука і за справжню близькість двох світів і за їх майбутнє злиття в один, нечувано прекрасний і гармонійний.

А сам я... та тут підсумку нема жадного. Нове життя мені закрито, а старого — я вже не хочу: я не належу до нього вже ні своєю думкою, ні чуттям. Нема чого й міркувати.

Час кінчатися. Мій співлиник чекає на мене в садку: ось і його сигнал. Завтра ми обидва будемо далеко звідси, на шляху туди, де життя шумус і летиться через край, де так легко стерти ненависну для мене межу між минулим і майбутнім. Прощайте, Вернер, старий, любий товаришу!

Живи ж, нове, краще життя, і привіт тобі, його світлий привиде, моя Нетті!

3 листа доктора Вернера літераторові Мірському

*(Лист без жадного число — ма-
буть, через неухважливість Вернера).*

Канонада вже давно була вщухла, а поранених усе везли та й везли. Величезна більшість їх були не міліціонери і не салдати, а мирні мешканці: багато було жінок і навіть дітей: всі громадяне рівні перед шрапнеллю. У мій шпиталь, найближчій до театру бою, везли здебільшого міліціонерів та салдат. Чимало ран від шрапнелі та гранатних скалок творили надмірно тяжке враження навіть на мене, старого лікаря, що колись кілька років працював за хірурга. Але над усім цим жахом вітало й панувало одне світле чуття, одне радісне слово: «перемога»!

Це наша перша перемога в нинішньому великому бої. Але всякому видно, що вона вирішує справу. Терези похилилися в наш бік. Перехід до нас цілих полків ворога з артилерією — свідчить добре. Страшний суд почався. Присуд його буде не милостивий, але справедливий. Давно вже час кінчати...

На улицях кров і сміття. Сонце від диму пожеж і канонади почервоніло зовсім. Але ж не зловісним видається воно нашим очам, а радісно-грізним. В душі брешить бойовий спів, спів перемоги

Леоніда привезли до мого шпиталю біля півдня. Він дістав небезпечну рану в грудні і кілька дрібних, дряпанних. Він ще серед ночі вирядився з п'ятьма «гренадирами» в ті частини міста, що були ще під владою ворога. Доручення йому полягало в тім, щоб кількома одчайдушними нападами посіяти там тривогу й деморалізацію. Він сам запропонував цей плян і сам же зажадав його виконати. Як людина, що за старих часів довго тут працювала, а тому й добре знала всі куточки міста, він міг упоратись з цією безнадійно геройською справою краще за кого іншого і старший начальник міліції після де-якого вагання при-

став на його пропозицію. Їм пощастило дістатися до своїх гранатами до одної з батарей ворога і з сусіднього даху викликати вибух кількох пак з набоями. Серед паніки од

кинув першу гранату в офісера, а другу в найближчу
кучку драгун (стор. 156).

вибухів вони збігли вниз, поцували гармати і висадили в повітря решту набоїв. Тут Леонід дістав кілька перших ран від скалок з набоїв. Спішно після цього тікаючи, вони віч-на-віч опинилися перед відділом ворожих драгун. Леонід передав команду Володимирові, котрий був йому ад'ютантом, а сам з останніми двома гранатами шатнувся під найближчу браму, де й засів, поки товариші відходили, використовуючи різні випадкові захистки, та енергійно одстрілюючись. Він пустив мимо себе більшу частину ворожих драгун і кинув першу гранату в офіцера, а другу в найближчу купку драгун. Драгуни сипнули в-ростіч, а наші вернулись і взяли Леоніда, тяжко пораненого скалкою з другої своєї гранати. Вони успішно приставили його до наших ліній ще до світу, а потім передали на мої турботи.

Скалку гранати пошастило вийняти одразу ж, але вияснилось, що вона зачепила легені, отже становище пораненого було дуже небезпечне. Я поклав його якомога краще і зручніше, але ж однак, одного не міг йому дати: — повного спокою, котрий йому так потрібний. Перед світом бій відновився, його гуркотіння було дуже добре у нас чути і неспокойний інтерес до його ходи підвищував Леонідові його пропасницю. Коли почали надвозити нових поранених, він став хвилюватися ще дужче і змусив мене по змозі ізолювати його, поставивши навкрути нього параван щоб він хоч не бачив чужих ран.

Біля четвертої години дня бій ущух, наслідки його вже було видно. Я був на розгляді поранених і на поділі їх на групи. В цю хвилину подали мені картку тої особи, котра кілька тижнів перед тим довідувалась у мене листом про здоровля Леоніда, а потім являлася до мене сама і мусила заїхати до вас з моєю рекомендацією, щоб перечитати його рукопис. Тому, що ця дама, безперечно, — товариш і, очевидно, — лікар, я запросив її безпосередньо до себе в палату. Як і тоді, коли я бачив її вперше, вона була під темною вуалькою, котра майже завсім ховала риси її обличчя.

— Леонід у вас? — запитала вона не здоровкаючись зо мною.

— Так, — відповів я, — не турбуйтеся понад міру. Рана його хоч і небезпечна, але я гадаю, що виходити його можна.

Вона швидко їй тямуче поставила мені низку питань, щоб в'ясниити становище хорого. Потім вона забажала його побачити.

— А чи ж не схвилює його це? — заперечив я.

— Безперечно, схвилює, — відповіла вона. — Але це завдасть йому менше шкоди, ніж корнети. Ручуся вам за це.

Тон її був цілком рішучий і упевнений. Я побачив, що вона тямить, що каже, і не міг їй одмовити. Ми пішли до палати, де лежав Леонід і я жестом вказав на параван. Сам же лишився по сусідству, біля ліжка іншого тяжко пораненого, котрого я однаково мусив оглянути. Я хотів прослухати всю її розмову з Леонідом, щоб в разі потреби — вплутатись.

Заходячи за параван, вона трохи підемикнула вуальку. Я бачив її сілюєт через не дуже прозору тканину паравану і міг помітити, як вона нахилилася над хорим.

— Машкара . . ., — через силу вимовив Леонід.

— Твоя Нетті! — відповіла вона, і стільки ніжности й ласки почув я в тих двох словах, вимовлених тихим мелодійним голосом, що моє старе серце затріпотіло в грудях, опановане до болю радісним співчуттям.

Тут вона якось гостро ворухнула руками, ніби розстібала коміра і, як мені вдалось, зняла з себе капелюха з вуалькою, а потім ще ближче похилилась до Леоніда. Наступила хвилинка мовчанки.

— Я, мабуть, уміраю. — сказав він тихо, тоном запитання.

— Ні, Ленні, життя перед нами. Рана твоя не смертельна, навіть не небезпечна . . .

— А вбивство? — заперечив він тяжко трівожно.

— Це була хвороба, мій Ленні. Заспокойся, цей порив смертельного болю не стане ніколи між нами, як не стане й на шляху до нашої спільної великої мети. Ми дійдемо до неї, мій Ленні . . .

Тихий стогін вихопився йому з грудей, але це не був стогін болю. Я пішов, бо відносно свого пораненого вже

в'ясаив усе, що було треба, а підслухувати дали чужу розмову не личило, та й не було для чого. Через кілька хвилин невідома, знову в канелюсі й вуальці, викликала мене ще раз.

— Я візьму Леоніда до себе, — заявила вона. — Леонід сам цього хоче та й умови догляду у мене кращі ніж тут отже ви можете не турбуватись. Двоє товаришів вниз чекають. Накажіть дати їм поші.

Сперечатися не доводилось: у нашому шпиталі умов справді не так блискучі. Я спитав її адресу, — це було дуже близько — і ухвалив собі завтра ж навідатись до Леоніда. Прийшло двоє робітників, обережно поклали йог на поші, і понесли
: : :

(Примітка на другий день).

І Леонід і Нетті без жадного сліду зникли. Оце зараз зайшов я до їхнього помешкання: двері одчинено, кімнат порожні. На столі у великій залі з одчиненим навстеже великим вікном побачив я адресовану собі записку. В ній тремтучою рукою було написано лишень кілька слів:

«Привіт товаришам. До побачення.

Ваш Леонід.»

Дивне діло: не відчуваю жадного занепокоєння. А смертельно втомився за ці дні, бачив багато крові безліч страждань, котрим безсиллий був пособити, надивився на картини загину й руїни: а на душі все ж радієш ї ясно.

Все, що було гіршого. — вже за плечима. Боротьба була довго й тяжка, але перемога перед нами... далі боротьба буде легша...

КІНЕЦЬ

З М І С Т:

Лист д-ра Вернера	4
Копієпис Леоніда	5
Частина перша.	
I. Розрив	5
II. Запросини	9
III. Ніч	14
IV. Пояснення	19
V. Одплиття	22
VI. Етеронеф	27
VII. Люде	32
III. Призвичаювання	38
IX. Минуле	44
X. Прибуття	51
Частина друга.	
I. У Менні	55
II. На заводі	60
III. Дім пітей	60
IV. Музей мистецтва	76
V. У лікарні	84
VI. Праця й привиди	90
VII. Нетті	96
Частина третя.	
I. Щастя	100
II. Розлука	101
III. Фабрика одєжі	103
IV. Енно	107
V. У Неллі	110
VI. Шукання	116
VII. Стерні	110
III. Нетті	129
IX. Менні	133
X. Вбивство	135
Частина четверта.	
I. У Вернера	141
II. Було, чи не було?	143
III. Життя краю	146
IV. Конверт	148
V. Підсумки	150
Віривки з листа д-ра Вернера	154

„КОСМОС“

Україно-Америк. Вид. Т-в

Вийшло з друку:

1. **Ю. Стеклов.** Карл Маркс, його життя й діяльність. 1922, 16°, 112 стор.
2. **Проф. О. Синявський.** Порадник української мови. 1923, 16°, 144 стор.
3. **А. Богданов.** Червона зоря (Утопія). Друге, переглянуте видання. Переклад Ост. Нитки, ілюстрації Ів. Бабія. 1923 16°, 160 стор.

Друкується:

4. **Горев.** Матеріялізм—філософія пролетаріят

Готовиться до друку:

5. **К. Маркс.** До критики політичної економії
6. **Н. Бухарин.** Теорія історичного матеріялізму
7. **Грімзель.** Фізика для реальних шкіл.
8. **П. Касяненко.** Алгебра для шкіл нормальних
9. **А. Богданов.** Інженір Менні.
10. **Дж. Лондон.** Залізна п'ята.

PG
3476
B573C49
1922
C.1
POBA

